

NEW YORK TIMES BESTSELLER

THOMAS HARRIS

HANNIBAL
DOĞUYOR

nemesis
KİTAP

RİCA

Sevgili okuyucu, bir kitabı epub yapmak gerçekten zor bir iştir. Eğer ufakta olsa yardımcı olmak isterseniz, karşılaştığımız kelime hatalarını bildirmenizi rica ediyorum. Keyifli okumalar

Kitabı Kindle tarzı e-kitap okuyucudan okuyorsanız, Highlights(Altını Çizme) özelliği ile karşılaştığımız hataların altını çiziniz. Daha sonra e-kitap okuyucunuzun içindeki clipping.txt tarzı dosyadan bu hataları alıp bize iletebilirsiniz.

(<http://notepad.cc>) sitesine hataları kopyala-yapıştır yapıp linki bize mail atabilirsiniz ya da (<http://notepad.cc/hatalikitap>) sitesine linki yapıştırabilirsiniz.

Hannibal Doğuyor

Kitabın Özgün Adı: Hannibal Rising

Nemesis Kitap / Roman

Yayın No: 177

Yazan: Thomas Harris

Çeviren: Pınar Öcal

Yayına Hazırlayan: Hasret Parlak

Son Okuma: Burcu Arman

Dizgi: Ceyda Çakıcı Baş

Kapak Tasarım ve Uygulama: İlknur Muştı

© Nemesis Kitap

© Thomas Harris

Bu kitabın ilk baskısı, 2006 yılında Yazoo Fabrications Inc. tarafından yapılmıştır.

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Sertifika No: 26707

1. Baskı / Şubat 2014

Baskı ve Cilt:

Melisa Matbaası

Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4

Davutpaşa / İstanbul

Tel: 0212 674 97 23 - 670 97 29

Yayımlayan:

NEMESİS KİTAP

Gürsel Mah. Alaybey Sk. No: 10/1 Kağıthane / İstanbul

Tel: 0212 222 10 66 - Faks: 0212 222 46 16

info@nemesiskitap.com

www.nemesiskitap.com

Hannibal Doğuyor

Thomas Harris

Çeviri
Pınar Öcal

Giriş

HANNIBAL LECTER'IN anılar sarayına açılan kapı, zihninin ortasındaki karanlığın içindeydi ve sadece dokunarak bulunabilen bir mandalı vardı. Bu kocaman, tuhaf kapı, erken barok dönemine ait, bol ışıklı muazzam mekanlara, koridorlara ve Topkapı Sarayı'ndakilerle yarışır sayıda odaya açılıyordu.

Eler yerde ustaca yerleştirilip aydınlatılmış resimler vardı ve bunların her biri de, geometrik bir şekilde başka anıları çağrıştıran anıların anahtarı oluyordu.

Hannibal Lecter'in ilk yıllarına ait alanlar, tamamlanmamış diğer arşivlerden farklıydı. Bazıları, sıvayla tutturulmuş kırık Attic parçalar gibi, durağan sahneler halindeydi. Öteki odalarda ise ses ve hareket vardı, kocaman yılanlar karanlığın içinde kıvrılarak yükseliyor ve ışıldıyordu. Hannibal'ın gidemediği bazı yerlerde, boşluğu dolduran yakarılar ve çığlıklar vardı. Fakat koridorlarda bu çığlıklar yankılanmıyor ve istenirse müzik duyulabiliyordu.

Saray, Hannibal'ın öğrencilik hayatının başlarında oluşan bir yapıydı. Hapislik yılları boyunca sarayını geliştirmiş ve büyütmüş, gardiyanları onu kitaplarından ayırdığında sarayının zenginlikleriyle ayakta kalabilmişti.

Burada, zihninin bu yakıcı karanlıklarında, o mandalı biz de bulabiliriz. Mandalı bulunca da, koridorlardaki müziği duyabilir ve sağa sola bakmadan, doğruca her şeyin en paramparça olduğu Başlangıç Salonu'na ulaşabiliriz.

Onlara, başka kaynaklardan, savaş ve polis kayıtlarından, mülakatlardan, mahkeme ve adli tıp bilgilerinden ve ölümlerin sessiz duruşlarından öğrendiğimiz diğer bilgileri ekleyebiliriz. Robert Lecter'in yakınlarda ortaya çıkarılan mektupları, yetkililerin ve vakanüvislerinin kafasını karıştırmak için tarihlerde canının istediği gibi tahrifat yapan Hannibal'ın hayati istatistiklerini oluşturmamıza yardım edebilir.

I

Hayatta anladığım ilk şey:

Tarih,
Ormandaki bir baltanın
Yankısıdır.

PHILIP LARKIN

ZALİM HANNIBAL (1365-1428), Zalgiris Savaşı'nda esir ettiği askerleri işçi olarak kullanmış ve beş yılda Lecter Şatosu'nu inşa etmişti. İnşaati tamamlanan kulelerde sancağının dalgalandığı ilk gün, esirleri mutfak bahçesinde toplayıp söz verdiği gibi evlerine dönmeleri için darağaçlarına bağlamıştı. Şatoda hizmet etmek üzere seçilenler, bu iyiliğe minnet duymuşlardı.

Bundan beş yüzyıl sonra, sekiz yaşında ve bu ada sahip sekizinci kuşak olan Hannibal Lecter, küçük kız kardeşi Mischa ile birlikte mutfak bahçesinde duruyor ve kale hendeğinin karanlık sularında yüzen siyah kuğulara ekmek atıyordu. Mischa, kendini emniyete almak için Hannibal'ın elini sıkıca tutmuştu ve attığı ekmeklerin bazıları hendeğe kadar bile gitmiyordu. Koca bir aynalı sazan, nilüfer öbeklerinin arasına daldı ve yusufçuklar havalandılar.

Şimdi alfa kuğu sudan çıkmış, kısa bacaklarıyla yalpalayarak çocuklara doğru geliyor, bir yandan da tıslayarak meydan okuyordu. Hannibal bu kuğuyu doğduğundan beri bilirdi ama yine de kara kanatları gökyüzünün bir kısmını örtmüş vaziyette üstüne geliyordu.

Mischa "Ahh, Anniba!" diyerek Hannibal'ın bacağına arkasına sığındı.

Hannibal kollarını babasının öğrettiği gibi omuz hizasına kadar kaldırdı, böylece salkım söğüdün dallarını tutabiliyordu. Kuğu, onun kanat açıklığını kendisinininkinden daha büyük bulmuş ve karnını doyurmak üzere suya dönmüştü.

"Bunu her gün yaşıyoruz" dedi Hannibal kuşa. Ama bugün herhangi bir gün değildi ve kuğuların nereye kaçabileceklerini merak ediyordu.

Mischa heyecandan elindeki ekmeği ıslak toprağa düşürmüştü. Hannibal ona yardım etmek için eğilince, minik bir yıldıza benzeyen eliyle ağabeyinin burnuna çamur sürerek eğlendi. Sonunda Hannibal da onun burnuna bir parça çamur sürdü ve hendeğin sularındaki yansımalarına bakıp güldüler.

Çocuklar yerden gelen üç sert darbe hissetti ve aynı anda sular dalgalandı. Yüzlerinin aksi de bulanıklaşmıştı. Uzaktaki patlamaların sesi, tarlalardan yansıyor onlara ulaştı. Hannibal kardeşinin elini tutup kaleye koştu.

Av vagonu avludaydı, önüne koca yük atı Cesar koşulmuştu. Seyis önlüğü takan Bemdt ve ev uşağı Lothar, vagonun yüklüğüne üç küçük sandık koymuşlardı. Aşçı da öğle yemeği getirmek için dışarı çıkmıştı.

"Efendi Lecter, Madam odasına gitmenizi istiyor" dedi Aşçı.

Hannibal, Mischa'yı bir dadıya verip, delikli basamaklardan koşarak yukarı çıktı.

Hannibal, annesinin çeşitli kokularla dolu, doğramalarında oyma yüzler bulunan, tavanı boyalı odasını severdi - Madam Lecter, bir taraftan bir Sforza, bir taraftan da bir Visconti idi ve odasını da Milano'dan gelirken yanında getirmişti.

Şu anda heyecanlıydı ve parlak kahverengi gözlerinde kızıl ışıklar oynaşyordu. Annesi pervazdaki meleğin dudaklarına basıp, gizli bir dolabı açarken, Hannibal da mücevher kutusunu tuttu. Annesi mücevherlerini, rulo yapılmış bazı mektupları kutuya doldurdu, mektupların hepsini alacak kadar yer yoktu.

Hannibal, annesinin kutuya tıkıştırılan kabartma resimdeki büyükannesine benzediğini düşündü.

Tavana bulutlar resmedilmişti. Hannibal meme emen bir bebekken, gözlerini açar ve annesinin göğsünü bulutlara karışmış olarak algıladı. Yüzüne değen bluzunun hatlarını hissedirdi. Sütannesini de aynı şekilde hatırlıyordu - kadının altın haçı, o olağanüstü bulutların arasında güneş gibi parlar ve onu bağına basınca Hannibal'ın yanağında izi çıkardı. Sonra da, Madam izi görmesin diye parmağıyla ovuşturmaya çalışırdı.

Ama şimdi kapıda babası duruyordu, elinde hesap defterleri vardı.

“Simonetta, gitmemiz lazım.”

Bebek bezleri Mischa'nın bakır banyo küvetine yerleştirildi ve Madam mücevher kutusunu da onların arasına soktu. Odaya bakındı ve resim ayaklığında duran minik bir Venedik tablosunu alıp bir an düşündükten sonra HannibaTa verdi.

“Bunu aşçıya götür. Çerçevesinden tut.” Oğluna gülümsedi. “Arkasını da kirletme.”

Lothar, banyo küvetini de avludaki vagona götürdü. Etrafındaki karmaşadan tedirgin olup, aksileşen Mischa da oradaydı.

Hannibal, Cesar'ın başını okşasın diye kardeşini kaldırdı. Küçük kız, acaba öter mi diye atın burnunu birkaç kere mıncıkladı. Hannibal bir avuç tohum alıp, yerde büyük bir M harfi oluşturacak biçimde serpiştirdi. Güvercinler tohumlara üşüşünce, üzerinde canlı kuşlar bulunan bir M harfi oluşmuştu. Hannibal, Mischa'nın avucunda da bir M harfi yaptı - neredeyse üç yaşında olacaktı ve Hannibal onun okumayı öğreneceğinden kuşkuluydu. “Mischa'nın M'si!” dedi. Küçük kız kahkahalar atarak kuşlara doğru koştu, etrafından havalanan kuşlar kulelerin etrafında daireler çizip, çan kulesine kondular.

Beyazlar giymiş iriyarı bir adam olan Aşçı, elinde yemeklerle dışarı çıktı. At, gözücuyla Aşçı'ya bakıp, kulağını dikmiş vaziyette onu izlemeye başladı - Cesar henüz bir tayken, Aşçı onu pek çok kez küfür edip, butlarına süpürge sopasıyla vurarak sebze bahçesinden kovalamıştı.

Bay Jakov, Aşçı'ya “Ben de kalıp mutfağı boşaltmana yardım edeceğim” dedi.

“Sen çocukla git” dedi Aşçı.

Kont Lecter, Mischa'yı vagona bindirdi ve Hannibal kardeşine sarıldı. Kont Lecter, Hannibal'ın yüzünü avuçlarının arasına aldı. Babasının ellerindeki titremeye şaşan Hannibal, Kont Lecter'in yüzüne yakından baktı.

“Üç uçak demiryollarını bombaladı. Albay Timka, buraya gelecek olsalar bile en azından bir haftamız olduğunu söylüyor, o zaman da çarpışmalar ana yollarda olacakmış. Biz köşkte emniyette olacağız.”

Bu, Barbarossa Operasyonu'nun, yani Hitler'in Doğu Avrupa'yı Rusya'ya kadar şimşek gibi silip süpüreceği hareketin ikinci günüydü.

ORMAN YOLUNDA, Brendt atın yüzünü korumak için, vagonun önünden yürüyor, aşırı uzamış dalları yarım İsveç bıçağıyla kesiyordu.

Bay Jakov, bir kırsağın üstünde arkadan geliyordu, semer torbaları kitap doluydu. Yol dikleştiği zaman, o da atından inip aynı Lothar, Berndt ve bizzat Kont Lecter gibi yürüyordu. Onlar geçtikten sonra yeniden kapanan dalları, yolu gözlerden saklıyordu.

Hannibal, tekerleklerin altında ezilen otların kokusunu duyuyor, araba sarsıldıkça kucağındaki Mischa'nın sıcacık başı çenesine değiyordu. Alman bombardıman uçaklarının yükseklerden geçip gittiklerini görmüştü. Geride bıraktıkları kara dumanlar birer müzik notası gibi dizilince, Hannibal kardeşine onları okuyarak ortaya çıkan melodiyi mırıldandı. Pek tatminkar bir melodi değildi.

“Hayır” dedi Mischa. “Anniba ‘Das Mannlein’i söylesin!” Ve iki kardeş, ormandaki küçük adamın esrarıyla ilgili şarkıyı söylerken, sarsılan vagondaki Dadı ile, aslında Almanca şarkı söylememeyi tercih etse bile, at sırtında peşlerinden gelen Bay Jakov da onlara katıldı.

Ein Mannlein steht im Walde ganz stil und stumm,
Es hat von lauter Purpur ein Mantlein um,
Sagt, wer mag das Mannlein sein
Das da steht in Walde allein
Mit dem purporroten Mantelein -

Zorlu geçen iki saat, kafileyi ulu ağaçlardan oluşan bir kubbenin altındaki düzlüğe ulaştırdı.

Av köşkü, geçen üç yüzyıl içinde basit bir sığınaktan; yarı yarıya kütüklerden oluşma, kara dayanıklı sivri bir çatısı olan, konforlu bir orman evine dönüşmüştü. Müştemilat olarak da iki ahır, bir yatakhane ve köşkün arkasında kalan süslü püslü Victoria tarzı bir kabini vardı. Etrafını çevreleyen bitkiler yüzünden köşkün ancak çatısı görülebiliyordu.

Ayrıca Karanlık Çağlarda, insanların çayır yılanına taptığı dönemlerde, yapılmış sunağın taşları da görünüyordu.

Dadı pencereleri açabilsin diye Lothar bazı asma dallarını keserken, Hannibal da bir çayır yılanının kaçtığını gördü.

Kont Lecter, kuyunun kovaşından altı litre suyu kana kana içen koca atı seviyordu. “Sen oraya varana kadar Aşçı mutfağı toparlamış olacak Berndt. Cesar bu gece kendi ahırında kalabilir. Ama Aşçı ile ikiniz sabahın ilk ışıklarıyla burada olun, geç kalmayın. Sabahleyin şatonun tamamen boşaltılmış olmasını istiyorum.”

***

Vladis Grutas en sevimli ifadesini takınıp Lecter Şatosu'nun avlusuna girdi, bir yandan da gözleriyle pencereleri tarıyordu. El sallayıp “Merhaba!” diye seslendi.

Grutas sivil giyimli, ince biriydi, kirli sarı saçları ve boş birer gökyüzü parçası kadar donuk ve mavi gözleri vardı.

“Evdtekiler merhaba!” diye bir daha seslendi. Cevap gelmeyince mutfak girişine gittiğinde yerde yığılı malzemeyi gördü. Kahveyle şekeri çarçabuk cebine indirdi. Bodrum kapısı açıktı. Uzun merdivenlere baktı ve bir ışık gördü.

Başka bir canlının sığınağını ihlal etmek en eski tabuydu. Bu yüzden de, tıpkı şimdi olduğu gibi insanı tahrik ediyordu.

Grutas, şatonun tonozlu zindanlarının soğuk mağara ortamına uzanan merdivenden aşağı indi. Bir kemerin kenarına sinip etrafi gözden geçirdi ve şarap mahzeninin demir kapısının da açık olduğunu fark etti.

Bir hışırtı duyuldu. Grutas, yerden tavana kadar uzanan etiketli şarap raflarının şişelerle dolu olduğunu ve iki fenerin aydınlığında ortada dolanan aşçının iri gölgesini görebiliyordu. Şarap mahzeninin ortasındaki tadım masasında köşeli paketler ve yanlarında da süslü bir çerçevesi olan küçük bir resim duruyordu.

Grutas o koca baş belası aşçı ortaya çıkınca dişlerini gösterdi. Şimdi aşçı sırtını kapıya dönmüş, masada bir şeyler yapıyor arada bir kağıt hışırtısı duyuluyordu.

Grutas olduğu yerde duvara iyice yapıştı.

Aşçı resmi bir kağıda sardıktan sonra mutfak sicimiyle bağlayıp, ötekiler gibi bir paket haline getirmişti. Bir elinde feneri tutarak, uzandı ve tadım masasının üstündeki demir avizeyi çekti. Bir klik sesiyle birlikte, şarap mahzeninin ucundaki şarap rafı dönerek mahzenin duvarından beş, altı santim açıldı. Aşçı, menteşelerini gıcırdatarak rafı iyice itti. Arkada bir kapı vardı.

Aşçı, şarap mahzeninin arkasındaki gizli odaya girdi ve fenerlerinden birini duvara astı. Sonra da paketleri içeri taşımaya başladı.

Tam, arkasını dönmüş rafı kapatırken, Grutas da basamakları çıkmaya başladı. Önce dışarıdan bir silah sesi geldi ardından aşağıdan aşçının seslendiğini duydu.

“Kim var orada?”

Aşçı hemen arkasındaydı, iriyarı biri için oldukça hızlıydı.

“Dur! Buraya hiç girmemen gerekirdi.”

Grutas mutfağı koşarak geçti ve el sallayıp, ıslık çalarak avluya fırladı.

Aşçı da köşeden bir sopa kapmış, tam mutfaktan avluya fırlayacakken kapıda bir silüet, başka şeyle karıştırılamayacak bir miğfer gölgesi gördü. O anda üç Alman paraşütçü askeri ellerinde hafif makineli tüfekleriyle içeri daldılar. Grutas da arkalarındaydı.

“Selam Aşçı” dedi Grutas. Yerdeki sandıktan tuzlanmış bir domuz budu aldı.

Alman onbaşı, silahını doğrultarak “Eti yerine bırak” dedi, ama Grutas zaten bırakmıştı bile. “Çık dışarı, devriyeye git.”

Şatoya dönüş yolu yokuş aşağı olduğundan daha kolaydı, Berndt de dizginleri koluna dolamış, piposunu tütürerek keyif çatıyordu. Ormanın kıyısına yaklaşırken, yüksek bir ağaçtan havalanan bir leylek gördüğünü sandı. Yaklaştıkça, bunun çırpınan beyaz bir kumaş parçası olduğunu fark etti, yüksek dallara takılmış bir paraşütün parçasıydı. Berndt durdu. Puposunu bırakıp, vagondan aşağı süzüldü. Bir eliyle Cesar’ın ağzını kapatıp, kulağına bir şeyler fısıldadı, ardından dikkatle yürümeye başladı.

Kumaş parçasının bulunduğundan daha alçak bir daldan sivil giyimli bir adam sarkıyordu. Boynuna dolanan telle yeni asılmıştı. Suratı morarmış, çamurlu botları yerden otuz santim yüksekte kalmıştı. Berndt, dar yolda dönecek bir yer bakınarak vagona koştu, kaba toprağı adımlarken kendi botları gözüne garip görünüyordu.

Tam o anda ağaçların arasından çıktılar: bir Alman çavuş liderliğinde üç asker ve sivil giyimli altı adam. Çavuş dikkatli bir şekilde makineliisini yeniden ateşe hazır hale getirdi. Berndt sivillerden birini tanıdı.

“Grutas” dedi.

“Berndt, ikiyüzlü Berndt, her zaman dersini alan Berndt” dedi Grutas. Suratında dostça sayılabilecek bir ifadeyle Berndt’e doğru yürüdü.

Sonra Alman çavuşa, “Atı sürebilir” dedi.

Çavuş, “Belki de senin dostundur” dedi.

“Belki de değildir” dedi Grutas ve Berndt’in yüzüne tükürdü. “Ötekini ben astım öyle değil mi? Bunu da tanıyorum.” Ve yumuşak bir sesle, “Silahımı geri verirseniz onu da şatoda vurabilirim” diye ekledi.

HITLER'İN YILDIRIM Savaşı Blitzkrieg, kimsenin hayal edemeyeceği kadar hızlıydı. Berndt, şatoda Totenkopf Kuru Kafa Tümeni'ninden, yani Waffen-SS'ten gelenleri buldu. Su dolu hendeğin yanına iki Panzer, bir tanksavar ve bazı yarım kasa kamyonlar park edilmişti.

Bahçıvan Emst başının üzerinde leş yiyen sinekler dolanır halde, mutfak bahçesinde yüzüstü yatıyordu.

Berndt bu manzarayı vagonun deposundan görmüştü. Vagona sadece Almanlar vardı. Grutas ve ötekiler arkadan yürümek zorunda kalmıştı. Bunlar, işgalcilere yardım etmeye gönüllü yerliler, yani Hilfswillige veya HiwiTerdi.

Berndt şatonun kulelerinden birinde iki tane asker gördü. Askerler Lecter'in yabandomuzu sancağını indiriyor, yerine bir telsiz anteniyle gamalı haçlı bayrağı dikiyorlardı.

Kara SS giysileri giymiş, Totenkopf kafatası brövesi takmış bir binbaşı şatodan çıktı ve gelip Cesar'a baktı.

“Çok güzel ama binmek için fazla geniş” dedi esefle -eğlence olarak ata binmek üzere mahmuzlarını ve binici pantolonlarını getirmişti. Ama öbür at işe yarardı. Binbaşının arkasından şatodan iki fırtına askeri çıktı, aralarında yürüttükleri Aşçı'yı itip kakıyorlardı.

“Aile nerede?”

“Londra'da efendim” dedi Berndt. “Ernst'in cesedini örtebilir miyim?”

Binbaşı çavuşuna işaret edince, çavuş Schmeisser'inin dipçiğini Berndt'in çenesine indirdi.

“Peki şeninkini kim örtecek? Namluyu kokla. Hâlâ duman tütüyor. Senin kahrolası beynini de uçurabilir” dedi binbaşı. “Aile nerede?”

Berndt yutkundu. “Londra'ya kaçtılar efendim.”

“Sen Yahudi misin?”

“Hayır efendim.”

“Çingene mi?”

“Hayır efendim.”

Binbaşının elinde evdeki bir masada bulunduğu mektuplar vardı. Onlara bakıp, “Jakov diye birinden gelmiş” dedi. “Yahudi Jakow sen misin?”

“O öğretmendi efendim. Gideli çok oldu.”

Binbaşı delik mi diye Berndt'in kulaklarına baktı. “Çavuşa aletini göster” dedi. “Seni öldüreyim mi, yoksa çalışır mısın?”

Çavuş, “Efendim, bu insanların hepsi birbirini tanıyor” dedi.

“Öyle mi? Belki birbirlerinden hoşlanıyorlardır da.” Grutas'a döndü. “Belki vatandaşlarına bizden daha düşkünsündür, ha, Hiwi'lere?” Sonra yine çavuşa döndü. “Sahiden bunlardan herhangi birine ihtiyacımız olacağını düşünüyor musun?” Çavuş silahını Grutas'la adamlarına çevirdi.

Grutas, “Aşçı Yahudi'dir” dedi. “İşte size yararlı olacak bir bilgi - size yemek yapmasına izin verirseniz, anında Yahudi zehriyle ölürsünüz”. Adamlarından birini öne itti. “Karavana gözcüsü yemek pişirebilir, ot da yolar, askerlik de yapar”.

Grutas ağır adımlarla avlunun ortasına yürüdü, çavuşun makineli tüfeğinin namlusu da onu izledi. “Binbaşı, Heildelberg’in yüzüğünü takıyor ve izlerini taşıyorsunuz. Burada sizin yazdığınız türden askeri bir tarih var. Bu, Zalim Hannibal’ın Kuzgun Taşı. En yürekli Toton Şövalyelerinin bazıları burada öldü. Şimdi bu taşları Yahudi kanıyla yıkamanın zamanı değil mi?”

Binbaşı kaşlarını kaldırdı. “SS olmak istiyorsan, bunu hakkettiğini görelim bakalım.” Çavuşa başıyla işaret etti. SS çavuşu belindeki kılıftan tabancasını çıkardı. Biri hariç tüm mermilerini aldı ve tabancayı Grutas’a uzattı. İki asker aşçıyı Taşlık’a sürükledi.

Binbaşı daha çok atla meşgul gibiydi. Grutas tabancayı aşçının başına dayayıp, binbaşı baksın diye bekledi. Aşçı Grutas’ın suratına tükürdü.

Tabanca sesinden ürken kırlangıçlar kulelerden havalandı.

Berndt subayların eşyalarını yukarı taşıyordu. Altını ıslatıp ıslatmadığını anlamak için eğilip baktı. Saçakların altındaki küçük odadan gelen telsiz operatörünün sesini duyabiliyordu. Mesajlar parazitli bir şekilde hem şifreli hem sesli olarak iletiliyordu. Operatör elinde tablasıyla koşarak aşağı indi ve birkaç saniye sonra aletlerini toparlamak üzere geri döndü. Doğuya hareket ediyorlardı.

Berndt daha üstteki bir pencereden, SS birliğinin bir panzerden çıkan taşınabilir telsizi geride bıraktıkları küçük birliğe aktarışını izledi. Grutas ve pejmürde sivilleri, Alman silahlarıyla donanmış olarak, mutfakta ne varsa dışarı taşıyor ve bazı destek personeliyle birlikte, yarım kasa kamyonlardan birine yüklüyordu. Askerler araçlarına bindiler. Grutas yetişmek için koştu. Birlik, Grutas’ı ve diğer

Hiwi’leri de alıp, Rusya’ya doğru yola çıktı. Berndt’i unutmuş görünüyorlardı.

Şatoda, makineli tüfekli bir manga askerle, onlara bıraktıkları telsiz kalmıştı. Berndt hava kararana kadar eski kuledeki tuvalette bekledi. Avluda bıraktıkları nöbetçi dışındaki Küçük Alman birliği hep birlikte mutfakta yemek yiyordu. Mutfak dolaplarından birinde biraz içki bulmuşlardı. Berndt, taş basamakların gıcırdamasına şükrederek aşağı indi.

Telsiz odasına baktı. Telsizi Madam’ın şifoniyerine koymuş, parfüm şişelerini yere atmışlardı. Berndt o manzaraya baktı. Ernst’in mutfak bahçesindeki ölüsünü, Aşçı’nın son nefesinde Grutas’ın suratına tükürüşünü hatırladı. Odasına izinsiz girdi diye Madam’dan özür dilemesi gerekirmiş gibi hissediyordu. Botlarını eline alıp telsizle jeneratörünü de sırtladı ve servis merdiveninden aşağı indi. Bu ikisi yirmi kilodan ağırdı. Berndt ikisini sırtında ormana kadar taşıdı ve oraya sakladı. Atı alamadığı için üzgündü.

Hava kararmış, av köşkünün boyalı kütüklerinden ateşin ışığı görünmeye başlamıştı. Ailenin başına toplandığı ateş, kurutulmuş hayvanların tozlu gözlerinde yansıyor. Hayvan kafaları eskiydi, kuşaklar boyu üst katın tırabzanlarından sarkan çocuklar, çeşitli yerlerini kel bırakmıştı.

Dadı ile Mischa’nın bakır banyo küveti ateşin öbür yanında. Kadın ısıyı ayarlamak için çaydanlıktan su ekledi ve suyu köpürtüp Mischa’yı küvete soktu. Çocuk neşeyle köpüklerin arasına daldı. Dadı ateşin yanında ısınsın diye havluları getirdi. Hannibal, Mischa’nın minik bileziğini çıkarıp köpüklere batırdı ve bilezikten sabun baloncukları üflemeğe başladı. Köpükler, ateşte patlamadan önce bütün aydınlık yüzleri yansıtıyordu. Mischa hem köpükleri yakalamaya çalışıyor, hem de bileziğini geri istiyordu. Bilezik yemden koluna takılana da kadar yatışmadı.

Hannibal’ın annesi küçük piyanoda barok bir kontrpuan çalıyordu.

Hafif müzik, gece olunca pencerelere gerilen battaniyeler ve ormanın kara kanatları etraflarını kuşatmıştı. Berndt yorgun bir şekilde eve vardı ve müzik sustu. Berndt’i dinlerken Kont Lecter’in gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Hannibal’ın annesi Berndt’in elini tutup okşadı.

Almanlar Litvanya’yı Ostland gibi işgal ettikçe, küçük bir Alman kolonisi oluşmaya başlamıştı,

daha aşağı Slav türleri tasfiye edildikçe bunların yerini Aryanlar alacaktı. Yollarda Alman yürüyüş kolları, demiryollarında doğuya cephaneye taşıyan Alman trenleri vardı.

Rus bombardıman uçakları yürüyen birlikleri bombalıyor, saldırıyordu. Rusya'dan kalkan koca Ilyushin bombardıman uçakları, trenlerden ateş açan uğaksavarlara rağmen birlikleri vuruyordu.

Kara kuğular rahatça uğabilecekleri kadar yükselmişti, şafak vakti üstlerinden geçen uğakların gürültüsüne aldırmadan kademeli bir şekilde uçan dört kara kuğu, boyunlarını ileri uzatmış, güneye doğru gitmeye ęalıřıyordu.

Bir uçaksavar ateşi açıldı ve başta giden kuğu vücudunun ortasından vurulup yeryüzüne doğru düşmeye başladı. Oteki kuşlar havada dönerek kanat ęırpıyor, büyük daireler ęizerek alęalıyordu. Yaralı kuğu açık bir alana klęe gibi düştü ve öylece kaldı. Kuğunun dişisi yanına konup, gagasıyla onu drtt, badi badi yürüyüp acıklı sesler ęıkararak etrafında dolanmaya başladı.

Erkek kuğu kıpırdamıyordu. Yakında bir top mermisi patladı ve ęayırın kenarında, ağağların arasında hareket halinde olan Rus piyadeleri göründü. Bir Alman Panzer'i önündeki hendeği açıp ęayırın karşısına geldi ve koaksiyal taretinden ağağlara doğru art arda ateş etmeye başladı. Dişi kuğu kanatlarını açıp, eşinin üstüne kapandı, tankın motoru da ęılgınca atan kalbi gibi ses ęıkarıyordu. Dişi kuğu eşinin üstüne kanat germiş halde, tıslayarak, kanatlarıyla tankı döverek direnirken tank, paletlerinin altında ezilen etlerin ve tüylerin farkına bile varmadan iki kuğunun üzerinden geçti.

LECTER AİLESİ, Hitler'in üç buçuk korkunç yıl boyunca süren doğu seferi sırasında ormanda saklandı. Köşke giden uzun orman yolu kışın karla kaplanıyor, ilkbaharda aşırı büyüyen bitkilerle doluyordu, yazın da orman toprağı tanklar için fazla yumuşaktı.

Köşkte ilk kışın sonuna kadar yetecek un ve şeker vardı, ama en önemlisi variller dolusu tuz bulunuyordu. İkinci kış donarak ölen at vardı. Onu baltalarla parçalamayı ve eti tuzlamayı başardılar. Alabalık ve keklük de tuzladılar.

Bazen, geceleri ormandan gölge gibi sessizce çıkıp gelen sivil giysili adamlar oluyordu. Kont Lecter ve Berndt onlarla Litvanya dilinde konuşuyorlardı ve bir seferinde de gömleği kan revan içinde kalmış bir adam getirmişlerdi, adam yattığı ot minderde Dadı yüzünü ıslak bezle silerken ölmüştü.

Karda bitki toplamaya çıkamadıkları günlerde Bay Jakov ders veriyordu. İngilizce ve gayet kötü bir Fransızca'yla, Kudüs kuşatmasının üstüne basarak Roma tarihi öğretiyordu ve derslere herkes katılıyordu. Tarihi olaylardan ve Eski Ahit öykülerinden dramatik masallar uyduruyor, bazen dinleyicileri için hikayelerini katı bilimsel sınırları aşacak şekilde süslüyordu.

Hannibal'a özel olarak matematik dersi de veriyordu, dersler ötekilerin ulaşamayacağı bir düzeye çıkmıştı.

Bay Jakov'un kitapları arasında Christian Huyghens'in deri ciltli *Treatise on Light* (Işık Üzerine Bilimsel İnceleme) adlı kitabı da vardı ve Hannibal, Huyghens'in düşüncelerini izleyip, onun keşfe doğru ilerleyişini hissederek, kitaptan büyüleniyordu. *Treatise on Light* ile, karın göz kamaştırıcı ışığını ve eski pencere camlarına vuran gökkuşağı renklerinin sapmalarını birleştiriyordu. Huyghens'in düşünce sisteminin inceliği, kışın net ve sade çizgilerine, yaprakların altındaki yapıya benziyordu. Önünde bir kitap açılıyor ve her zaman işe yarayan bir prensibi anlatıyordu. Bu bağımlılık yaratan bir heyecandı ve Hannibal okumaya başladığından beri bu heyecanı duyuyordu.

Hannibal Lecter her zaman okuyabiliyordu veya Dadı'ya öyle geliyordu. Çocuk iki yaşındayken ona, genellikle Grimm Kardeşlerin tahta kalıpla resimlendirilmiş, herkesin sivri ayak tırnakları olan kitabından kısa bir bölüm okurdu. Hannibal Dadı'nın okumasını dinlerken sayfadaki kelimelere bakıp başını sallardı. Sonra kadın onu kitabın başında, alnını kitaba dayamış olarak bulur. Hannibal daha sonra kitabı gözlerini odaklayacağı bir mesafede tutar ve Dadı'nın aksarıyla kendi kendine okumaya başlardı.

Hannibal'da babasının göze çarpan tek bir duygu vardı - merak. Oğlunun duyduğu merak yüzünden, Kont Lecter şatonun kütüphanesindeki ağır sözlükleri aşağı indirtmişti. İngilizce, Almanca, yirmi üç ciltlik Litvanya sözlüğü derken Hannibal kitaplarla baş başa kalmıştı.

Altı yaşındayken, başına üç önemli olay geldi.

Önce Öklid'in Elementler kitabını keşfetti. Bu elle çizilmiş resimleri olan eski bir baskıydı. Çizimleri parmağıyla takip edebiliyor, sonra da alnını onlara dayıyordu.

Sonbaharda kız kardeşi Mischa armağan edildi. Mischa'nın buruş buruş, kırmızı bir sincaba benzediğini düşünmüştü. Annelerine benzemediği için ona karşı özel bir acıma duygusu geliştirdi.

Meseleyi evirip çevirdikçe, ara sıra şatonun üzerinden geçen kartalın küçük kardeşini kapıp, nazikçe uzaklarda bir ülkede yaşayan mutlu bir köylü evine götürmesinin ne kadar uygun olacağını düşünmeye başladı, bütün sakinleri sincaba benzeyen bir evde kardeşi de kendini rahat hissedecekti. Aynı anda, elinde olmadan onu sevdiğini de fark etmişti, kardeşi gezebilecek kadar büyüyünce ona bir şeyler göstermek, keşfetmenin tadını yaşatmak istiyordu.

Yine Hannibal'ın altıncı yaşında, Kont Lecter oğlunun şatodaki kulelerin gölge uzunluğuna bakarak yüksekliklerini hesaplayabildiğini fark etti, bunu, bizzat Öklid'den geldiğini söylediği talimatları izleyerek yapıyordu. Bunun üzerine Kont Lecter onun öğretmenini değiştirmeye karar verdi. Altı hafta sonra beş parasız bir bilim adamı olan Bay Jakov, Leipzig'den geldi.

Kont Lector, kütüphanede Bay Jakov'u öğrencisiyle tanıştırap ikisini baş başa bıraktı. Sıcak havalarda, kütüphanede şatonun taşlarına işlemiş bir soğuk duman aroması hissedilirdi.

“Babam bana birçok şey öğreteceğinizi söyledi.”

“Eğer birçok şey öğrenmek istiyorsan, sana yardımcı olabilirim.”

“Siz büyük bir bilim adamıymışsınız, öyle dedi.”

“Ben bir öğrenciyim.”

“Anneme üniversiteden atıldığınızı söylemiş.”

“Evet.”

“Neden?”

“Çünkü ben bir Museviyim, daha kesin söylemem gerekirse bir Aşkenazi Musevisi'yim.”

“Anlıyorum. Mutsuz musunuz?”

“Musevi olduğum için mi? Hayır, memnunum.” “Okuldan uzak olduğunuz için demek istemiştin.”

“Buraya geldiğime de memnunum.”

“Zamanınıza değip değmeyeceğimi merak ediyor musunuz?”

“Her insan zamanına değer Hannibal. Eğer ilk bakışta biri sana yavan görünürse, daha dikkatli bak, *içini* görmeye çalış.”

“Sizi kapısında demir ızgara olan bir odaya mı koydular?”

“Evet, öyle yaptılar.”

“Artık kilitlenmiyor.”

“Bunu görünce sevindim.”

“Orada Elgar Amca'yı tutuyorlardı” dedi Hannibal, kalemlerini önünde sıraya dizerken. “1880'lerde, benden önce yani. Odanızdaki pencere camına bakın. Cama elmasla kazıdığı bir tarih var. Bunlar onun kitapları.”

Bütün bir rafi dolduran kocaman, ciltli kitapları gösterdi. Sonuncusu yanaktı.

“Yağmur yağınca odada is kokusu oluyor. Öfke nöbetleri yüzünden duvarlara saman balyaları diziliymiş.”

“Öfke nöbetleri mi dedin?”

“Dinle ilgiliymiş, ama Şehvi” ya da “Şehvetli” kelimelerinin anlamını biliyor musunuz?”

“Evet.”

“Ben pek emin değilim, ama annemin önünde söylenmemesi gereken türde bir anlamları olduğunu tahmin ediyorum.”

“Bence de öyle” dedi Bay Jakov.

“Camdaki tarihe bakarsanız, her yıl güneş ışınlarının penceresine dik olarak vurduğu gün olduğunu görürsünüz.” “Güneşi bekliyormuş.”

“Evet ve orada yandığı gün de o. Güneş ışığı vurur vurmaz, bu kitapları yazarken kullandığı monokl ile samanları tutuşturmuş.”

Hannibal, bir tur yaptırıp öğretmenine Lecter Şatosu hakkında biraz daha bilgi verdi. Büyük taş bir bloğu olan avluya çıktılar. Taşta bir bilezik vardı ve düz olan tepesinde balta izleri görünüyordu.

“Baban kulelerin yüksekliğini ölçtüğünü söyledi.” “Evet.”

“Ne kadar yükseklikleri?”

“Kırk metre güneydeki, öbürü de yarım metre daha kısa.” “Güneş saati olarak ne kullandın?”

“Taşı. Taşın ve gölgesinin yüksekliğini ölçtüm ve aynı saatte şatonun gölgesini de ölçtüm.”

“Taşın yanı tam olarak dikey değil.”

“Çekül olarak yo-yomu kullandım.”

“Her iki ölçümü tek seferde yapabildin mi?”

“Hayır Bay Jakov.”

“Gölge ölçümleri arasındaki zamanda ne kadar hata yapmış olabilirsin?”

“Yeryüzü dönerken her dört dakikada bir derece. Buna Kuzgun Taşı deniyor. Dadı ise Rabenstein diyor. Beni onun üstüne oturtması yasak.”

“Anlıyorum” dedi Bay Jakov. “Düşündüğümde daha uzun bir gölgesi olmalı.”

Yürürken bir yandan bir sohbe daldılar ve Hannibal öğretmenin kendisinden çok daha kısa boylu biriyle konuşmaya alışmasını izledi. Bay Jakov sık sık başını yana çevirip, sanki bir çocukla konuştuğunu unutmuş gibi, Hannibal’ın başının epey üstünde bir yere hitap ederek konuşuyordu. Hannibal, onun kendi yaşında biriyle yürüyüp sohbet etmeyi özleyip özlemediğini merak etti.

Bay Jakov’un ev uşağı Lothar ve seyis Berndt’le nasıl idare edeceğini de merak ediyordu. Bunlar basit ama yeterince kurnaz ve işinde iyi olan adamlardı. Fakat onların farklı bir tür zihni. Hannibal, Bay Jakov’un zihnini saklamaya çalışmadığı gibi, kimsenin gözüne de sokmadığını gördü. Boş zamanlarında onlara da dilbilgisi kurallarını öğrenmenin yollarını gösteriyordu. Bay Jakov yemeklerini Aşçı ile birlikte yiyordu, onun belli bir ölçüde Yiddish dili konuşmasını sağlamış ve bütün aileyi şaşırtmıştı.

Zalim Hannibal’in Toton Şövalyeleri’ne karşı kullandığı eski bir mancınık şatonun arazisindeki bir sundurmada muhafaza ediliyordu ve Hannibal’in doğum gününde, Bay Jakov, Lothar ve Berndt, mancınığı topladılar, o arada fırlatma kolunun tahtasını da yenilemişlerdi. Mancınıkla, koca bir su fiçisini kaleden daha yükseklerle fırlattılar ve fiçi sonunda su dolu hendeğe öyle bir sesle düştü ki, suda bulunan kuşlar telaşla uzaklaştı.

O hafta, Hannibal çocukluğunun tadını sonuna kadar çıkardı. Doğum günü şerefine, Bay Jakov, kiremitleri ve onların kumdaki izdüşümlerini kullanarak matematik dışı bir yöntemle Pisagor teoremini kanıtladı. Hannibal bunu seyretti, etrafında dolandı. Bay Jakov kiremitlerden birini alıp kaşlarını kaldırdı ve Hannibal’e kanıtı tekrar görmek isteyip istemediğini sordu. Ve Hannibal kavradı. Öyle hızla kavırıyordu ki, gören onun da mancınıkla fırlatıldığını sanırdı.

Bay Jakov tartışmalarına nadiren bir kitap getirir ve nadiren bir kitaptan referans olarak söz ederdi. Sekiz yaşına gelince Hannibal bunun sebebini sordu.

“Her şeyi hatırlamak ister miydin?” dedi Bay Jakov.

“Evet.”

“Hatırlamak her zaman bir nimet değildir.”

“Ben her şeyi hatırlamak isterdim.”

“O zaman bir zihin sarayı lazım sana, her şeyi koymak için. Zihninin içinde bir saray.”

“Saray olması şart mı?”

“Tıpkı bir saray gibi muazzam boyutlara ulaşacaktır” dedi Bay Jakov. “O kadar güzel de olabilir ayrıca. Bildiğin en güzel oda, iyi tanıdığın yer hangisi?”

“Annemin odası” dedi Hannibal.

“O zaman oradan başlayacağız” dedi Bay Jakov. Hannibal ile Bay Jakov güneşin ilkbaharda Elgar Amca’nın camına vurmasına iki kez tanık oldular, ama üçüncü yıl ormanda saklanıyorlardı.

Kış, 1944-45

DOĞU CEPHESİ çökünce, Rus Ordusu, arkasında duman ve kül içinde kalmış topraklar, açlıktan kıvranan ve ölen insanlar bırakarak, Doğu Avrupa'nın üstüne lav gibi aktı.

2. ve 3. Belarus cephelelerinden, yani doğudan ve güneyden gelen Ruslar, ümitsizce kıyıya ulaşmaya ve oradan gemilerle Danimarka'ya kaçmaya çalışan Waffen-SS'lerini önlerine katıp Baltık Denizi'ne kadar kovaladılar.

Hiwi'lerin hırsının da sonu gelmişti. Nazi efendileri için sadakatle adam öldürüp, talan yapmalarına, Musevileri ve Çingeneleri vurmalarına rağmen, hiçbiri SS'e alınmamıştı. Onlara Osttruppen deniyor ve asker bile sayılmıyorlardı. Binlercesi esir işçi taburlarına koyulmuş ve ölümüne çalıştırılmıştı.

Fakat birkaç tanesi kaçıp kendi adına iş çevirmeyi becermişti...

Polonya sınırı yakınındaki güzel bir Litvanya çiftlik evi, bir duvarına isabet eden top mermisi yüzünden bebek evi gibi açılıvermişti. İlk patlamayla bodrumdan kaçan ev halkı, ikincisinde ölmüş ve zemin kattaki mutfakta düşüp kalmıştı. Ölmüş Alman ve Rus, askerler de bahçede yatıyordu. Bir mermiyle ortadan ikiye bölünen Alman personel aracı yan devrilmişti.

Bir SS binbaşısı, oturma odasındaki şöminenin önünde kanepede uzanıyordu, pantolonunun paçalarından kan sızıyordu. Çavuşu bir yataktan battaniye buldu ve getirip üstüne örttü, sonra şömineyi yaktı ama salonun bir duvarı yoktu. Binbaşısının çizmelerini çıkardı, ayak parmakları simsiyah olmuştu. Çavuş dışarıda bir gürültü duydu. Tüfeğini alıp pencereye gitti.

Yarı kamyonet tipi bir ambulans, Uluslararası Kırmızı Haç işaretleri olan Rus yapımı bir ZiS-44 hızla çakıllı yola dalmıştı.

Ambulanstan, elinde beyaz bir kumaşla Grutas fırladı.

“Biz İsviçreliyiz. Yaralınız var mı? Kaç kişisiniz?” Çavuş omzunun üstünden arkaya baktı. “Sağlık ekibi Binbaşım. Onlarla gidecek misiniz efendim?” Binbaşısı başıyla onayladı.

Grutas ve ondan bir baş daha uzun olan Dortlich, bir sedye çıkardılar.

Çavuş onlarla konuşmak üzere dışarı çıktı. “Ona iyi bakın. Bacaklarından vuruldu. Ayak parmakları dondu. Kangren durum da olabilir. Sahra hastaneniz var mı?”

“Tabii ki var ama burada da ameliyat yapabilirim” diyen Grutas çavuşun göğsüne iki kez ateş etti, çavuşun üniformasından tozlar uçtu. Adamın bacakları büküldü ve Grutas onun üstünden atlayıp kapıya gitti ve binbaşısı da battaniyenin altından vurdu.

Ambulansın arkasından Milko, Kolnas ve Grentz indiler. Üzerlerinde farklı üniformalar vardı - Litvanya polisi üniforması, Litvanya sağlık görevlisi üniforması, Estonya sıhhiye üniforması, Uluslararası Kırmızı Haç üniforması - ama hepsi enli sıhhiye kollukları takmıştı.

Ölü soymak bile zor işti; yağmacılar homurdanıp söylenerek kağıtları ve cüzdanlarda saklanan resimleri sağa sola fırlattılar. Binbaşısı hâlâ hayattaydı ve Milko'ya kolunu kaldırdı. Milko yaralı adamın saatini çıkarıp cebine tıktırdı.

Grutas ile Dortlich evden rulo yapılmış bir goblen örtüyü taşıyarak çıkartıp, araçlarının arkasına attılar.

Sonra örtüyü zemine yayıp üstüne saatleri, altın gözlükleri, yüzükleri yığdılar.

Ormandan, kış kamuflajı yapılmış T-34 tipi bir Rus tankı çıktı, taretini dönerek çevreyi tarıyor, topçu asker kapağın yanında duruyordu.

Çiftlik evinin arkasındaki barakada saklanan bir adam gizlendi yerden çıkıp cesetlerin üstünden atlayarak ağaçlara doğru koşmaya başladı, kollarının arasında altın taklidi bir saat vardı.

Tankın makineli silahı takırdadı ve kaçan yağmacı ileri doğru fırladı ve saatin yanına düştü, saatin yüzü de onun gibi parçalanmıştı; adamın kalbi ve saat son birer vuruş yapıp durdu.

Grutas “Bir ceset kapın!” diye bağırdı.

Yerden aldıkları bir cesedi sedyeye koydular. Tankın taretini onlara doğru dönmüştü. Grutas beyaz bayrağını sallayarak kamyonetlerindeki Kıızıl Haç işaretini gösterdi. Tank yoluna devam etti.

Eve son bir kez göz atmak için içeri girdiler. Binbaşı hâlâ ölmemişti. Yanından geçerken Grutas’ın paçasına yapıştı. Grutas onun üstüne eğilip yakasındaki bröveyi aldı.

“Bize de bu kafataslarından verilmesi gerekiyordu” dedi. “Belki kurtlar suratını bu hale getirir.” Binbaşını göğsünden vurdu. Adam Grutas’ın paçasını bıraktı ve sanki kendi ölüm saatini merak ediyormuş gibi boş bileğine baktı.

Sahte ambulans cesetlerin üstünden hoplaya zıplaya açık alanı geçti ve ormana ulaştı, arkadaki örtü açıldı ve Grentz cesedi dışarı attı.

Üstlerinde çılgık çılgığa bir Stuka, bombardıman uçağı dalış yapmış Rus tankına ateş ediyordu. Orman örtüsünün altında, tankın içine kapanmış olan ekip ağaçların arasından süzülen bir bombanın düştüğünü ve şarapnellerin zırhlı gövdeye çarptığını duydu.

“BUGÜN NE biliyor musunuz?” Hannibal kahvaltılık yulaf çorbasının üstünden bakarak sormuştu bunu. “Güneşin I İlgar Amca’nın penceresine vurduğu gün.”

Bay Jakov, sanki kendisi bilmiyormuş gibi, “Ne zaman görünecek?” diye sordu.

“On buçukta kulenin orada olacak” dedi Hannibal.

“O 1941’deydi” dedi Bay Jakov. “Yani varış anı aynı mı olacak demek istiyorsun?”

“Evet.”

“Ama bir yıl 365 günden uzun sürüyor.”

“Fakat Bay Jakov bu, artık yıldan sonraki yıl. 1941 de öyleydi, yani son izlediğimiz yıl.”

“O zaman takvim tamamen uyuyor mu, yoksa brüt düzeltmelere göre mi yaşıyoruz?”

Şöminede bir diken patladı.

“Bence bunlar ayrı ayrı sorular” dedi Hannibal.

Bay Jakov cevaptan memnun kalmıştı ama kendi cevabı yine soru şeklinde oldu, “2000 yılı da artık yıl mı olacak?” “Hayır - evet, evet, artık yıl olacak.”

“Ama yüze bölünebiliyor” dedi Bay Jakov.

“Dört yüze de bölünebiliyor” dedi Hannibal.

“Kesinlikle öyle” dedi Bay Jakov. “Gregorian kuralının uygulanacağı ilk yıl olacak. Belki, o gün, bütün brüt düzeltmelerden sonra, bu konuşmamızı hatırlarsın. Bu garip yerdeki konuşmamızı.” Fincanını kaldırdı. “Gelecek yıl Lecter Şatosu’nda olmaya.”

Sesleri, yani düşük viteste ilerleyen bir aracın motor sesini ve ezilen dalların çıtırtısını önce, su almaya giden Lothar duydu. Kovayı kuyunun başında bıraktı ve bütün hızıyla köşke koşup, ayaklarını bile silmeden içeri daldı.

Kar ve çalı çırpıyla kış kamuflajı yapılmış bir T-34 Sovyet tankı, at arabasını ezdi ve açıklığa çıktı. Taretine Rusça olarak, SOVYET KIZLARIMIZIN ÖCÜNÜ ALACAĞIZ ve FAŞİST PİSLİKLERİ TEMİZLEYECEĞİZ yazıyordu. Tankın arkasındaki soğutucuların üstünde beyazlara bürünmüş iki asker vardı. Taret döndü ve tankın topunu eve yöneltti. Bir kapak açıldı ve topçu asker başında beyaz kar kukuletasıyla makinelinin yanma yerleşti. Tank komutanı da elinde bir megafonla öbür kapaktan çıkmış mesajını Rusça ve Almanca tekrarlayarak, tank motorunun gürültüsünü bastırmak için haykırıyordu.

“Su istiyoruz, evden ateş açılmadıkça ne size zarar vereceğiz ne de yiyeceklerinizi alacağız. Ateş emri veririm hepimiz ölürsünüz. Şimdi dışarı çıkın. Topçu, hazır ol. Ona kadar sayacağım, kimse çıkmazsa ateş aç.” Makineli tüfeğin sürgüsü geri çekilirken tok bir ses duyuldu.

Kont Lecter dışarı çıktı, güneş ışığında öylece durdu, elleri görünür bir yerdedi. “Suyu alın. Size bir zarar vermeyiz.”

Tank komutanı megafonu kenara bıraktı. “Herkes çıkıp görebileceğim bir şekilde dursun.”

Kont ve tank komutanı, uzun bir an birbirlerini süzdüler. Tank komutanı avuçlarını gösterdi. Kont da avuçlarını gösterdi.

Kont eve döndü. “Gelin.”

Komutan aileyi görünce, “Çocuklar içeride sıcakta kalabilir” dedi. Ve topçusuyla ekibine “Dikkatli olun. Üst kat pencerelerini izleyin. Suyu pompalamaya başlayın. Sigara içebilirsiniz” dedi.

Topçu er pilot gözlüğünü başına kaldırıp bir sigara yaktı.

I)aha çocuk yaştaydı, gözlerinin çevresi yüzüne göre daha solgundu. Mischa'nın kapıdan baktığını görünce ona gülümsedi.

Yakıt ve su depolarının tanka bağlandığı yerde, iple çalıştırılan benzinli, küçük bir pompa vardı.

Tank sürücüsü kuyuya tel süzgeçli bir hortum sarkıttı ve ipini arka arkaya pek çok kez çekiştirince pompa öksürdü, inledi ve çalışmaya başladı.

Pompa motorunun gürültüsü, Stuka dalış uçağı neredeyse tam tepelerine gelene kadar sesini duymalarına engel olmuştu. Tankın topçusu taretini döndürüp, güç bela namluyu yukarı kaldırdı ve uçağın topu yeri döverken o da yukarı doğru ateş açtı. Mermiler tankı dövdü, topçu vuruldu, ama geride kalan koluyla o da hâlâ ateş ediyordu.

Stuka'nın da ön camı parçalanmış ve pilotun gözlüğü kan dolmuştu. Bombalarından biri hâlâ üstünde olarak düşen uçak, ağaçların tepelerine çarpıp bahçeye çakıldı ve yakıtı patladı, kanat altındaki topu çarpmadan sonra bile ateş etmeye devam ediyordu.

Köşkün içinde yere yatmış ve Mischa'yı da kısmen altına almış olan Hannibal, annesinin kanlar içinde bahçede yattığını gördü, elbisesi de alev almıştı.

Mischa'ya “Burada kal!” dedi ve annesinin yanma koştı, uçaktaki cephaneler kızıışmış, önce yavaş sonra hızlı bir şekilde bahçedeki karların üstüne saçılmaya başlamışlardı. Alevler, uçağın kanadının altındaki son bombanın etrafını sarıyordu. Pilot hâlâ kokpitteydi, ölmüştü, miğferin altında başı tamamen yanmıştı ve eşarbi yanıyordu, arkasındaki topçu asker de ölmüştü.

Lothar bahçede olup kurtulan tek kişiydi ve çocuğu görünce kanlı kolunu kaldırmıştı. Sonra Mischa annesine koştı. Onu gören Lothar, yanından geçerken tutmaya çalıştı, ama yanan uçaktan sıçrayan bir top mermisi Lothar'a çarptı, kanlar bebeğın üstüne fişkırdı ve Mischa kollarını kaldırıp gökyüzüne doğru haykırdı. Hannibal annesinin yanan giysilerinin üstüne karları yığıp ayağa kalktı ve rasgele uçuşan mermilerin arasından kardeşini kapıp köşke soktu ve bodruma indirdi. Sonunda dışarıdaki atışlar azaldı ve topun arkasındaki mermiler bitince de durdu. Gökyüzü kararmış ve yine kar yağmaya başlamıştı, sıcak metale değen kar taneleri cızırıyordu.

Hava iyice kararmıştı ve kar yağıyordu. Aradan ne kadar süre geçtiğini bilmeyen Hannibal, cesetlerin arasında dolaşırken annesinin kirpiklerinin ve saçlarının buz tuttuğunu gördü. Kararır kırışmayan tek ceset onunkiydi. Hannibal ona sarıldı ama ceset donmuştu. Yüzünü annesine gömdü. Kadının göğsü donup sertleşmişti, kalbinden ses gelmiyordu. Annesinin yüzüne bir peçete örtüp, üzerine kar yığıdı. Ormanın kıyısında karanlık gölgeler oynaşıyordu. Hannibal'ın meşalesi kurtların gözlerinde yansdı. Onlara bağırarak kürek salladı. Mischa annesinin yanma gelmeye kararlıydı ve Hannibal da onu seçmek zorunda kaldı. Mischa'yı tekrar içeri götürdü ve ölüleri karanlıkta bıraktı. Bay Jakov'un kararın elinin altında duran kitabına bir şey olmamıştı, ama sonunda bir kurt deri cildini yedi ve Huyghens'in Treatise on Light kitabının sayfaları etrafta uçuşurken Bay Jakov'un kara saçılmış beyin parçalarını yalamaya başladı.

Hannibal ve Mischa, dışarıdan gelen homurtuları ve hırıltıları duydular. Hannibal ateşi canlandırdı. Sesleri bastırmak için Mischa'ya şarkı söyletmeye çalıştı; kendisi de ona söyledi. Küçük kız paltosunu yumruklarıyla kavramıştı.

“Ein Mannlein...”

Pencerede kar taneleri vardı. Camlardan birinin köşesinde, eldivenli bir el karanlık bir boşluk

oluşturdu. Sonra o boşlukta donuk mavi bir göz belirdi.

KAPI HIZLA açıldı ve Grutas yanında Milko ve Dortlich'le içeri daldı. Hannibal duvardan bir yabandomuzu mızrağı kapınca Grutas da kesin içgüdüleriyle silahını küçük kıza doğrulttu.

“Ya bırak onu ya da kızı vururum. Beni anlıyor musun?”

O anda yağmacılar Hannibal'la Mischa'nın üstüne üşüştü.

Yağmacılar içerideyken dışarıda kalan Grentz kamyonete gelmesi için el salladı, aracın ışığında açıklığın kenarındaki kurtların gözleri parladı, içlerinden biri bir şey sürüklüyordu.

Adamlar Hannibal ile kardeşinin başında, ateşin etrafına toplanmışlardı. Haftalardır açıkta kalmak yüzünden, sıcakla birlikte giysilerinden ve botlarına yapışan kurumuş kanlardan tatlımsı bir koku yükselmeye başlamıştı, iyice birbirlerine sokuldular. Kazan Gözcüsü giysilerinin arasından minik bir böcek yakaladı ve başparmağının tırnağıyla ezdi.

Çocukların üstüne doğru öksürüyorlardı. Soluklarında yırtıcı hayvanlarınkı gibi, çoğunlukla ete-bunların bir kısmı da araçlarının lastiklerinden kazıdıkları etlerdi - dayalı beslenme yüzünden oluşan bir keton kokusu vardı ve bu Mischa'nın yüzünü Hannibal'ın paltosuna gömmesine yolaçtı. Hannibal kardeşini paltosunun içine aldı ve yüreğinin küt küt attığını fark etti. Dortlich, Mischa'nın yulaf ezmesi kasesini alıp aç kurtlar gibi yedi, kasede kalan artıkları da yaralı ve boğum boğum parmaklarıyla sıyırdı. Kolnas da kendi kasesini uzatmıştı ama Dortlich ona zerre kadar koklatmadı.

Kolnas tıknazdı ve kıymetli bir madene bakarken gözleri parlardı. Mischa'nın bileziğini kolundan sıyırdı ve cebine indirdi. Hannibal onun elini yakalayınca, Grentz onu boynundan tutup kenara çekti ve bütün kolu uyuşturdu.

Uzaktan top sesleri geliyordu.

Grutas, “Eğer devriyeler gelirse - herhangi bir taraftan burada bir saha hastanesi kuruyoruz” dedi. “Bu küçükleri kurtardık ve kamyondaki eşyalarını koruyoruz. Araçtan bir Kızıl Haç getirip kapıya asın. Hemen.”

“Onları araçta bırakırsan ikisi de donacak” dedi Kazan Gözcüsü. “Devriyelere yakalanırsak yeniden işe yarayabilirler.”

“O zaman yatakhane barakasına koyun” dedi Grutas. “Kapıyı da üstlerinden kilitleyin.”

“Nereye gidecekler ki?” dedi Grentz. “Kime anlatacaklar?”

“Arnavutluk'taki kahrolası üzücü hayatlarını anlatabilirler Grentz. Kıçını kaldır ve ne diyorsam onu yap.”

Karlar savrulurken Grentz araçtan iki küçük bedeni indirdi ve yatakhane barakasına doğru itekledi.

GRUTAS ELİNDEKİ ince zinciri çocukların boyunlarına doladı, buz gibi zincirin tenlerine değmesi yüzünden donmuşlardı. Kolnas kocaman asma kilitler çıkardı. Grutas ve Dortlich, Hannibal ile Mischa'yı üst katın merdiven sahanlığına, ayak altında olmayacakları ama görülecekleri bir yere bağladılar. Kazan Gözcüsü dedikleri adam bir oturakla, yatak odalarının birinden bulduğu battaniyeyi getirdi.

Hannibal merdiven korkuluğun parmaklarının arasından piyano taburesini ateşe atmalarını izledi. Boynunu korumak için, Mischa'nın zincirini yakasının dışına çıkardı.

Kar evin etrafında iyice birikmişti, sadece camların üst kısmından gri bir ışık geliyordu. Yanlardan üfören kar ve rüzgarın çığlıkları, köşkü gitmekte olan büyük bir trene benzetiyordu. Hannibal battaniye ile birlikte yerdeki halıyı kendisinin ve kardeşinin üstüne çekti. Mischa'nın öksürük sesleri boğuk boğuk duyuluyordu artık. Hannibal'ın yanağına değen alnı yanıyordu. Hannibal paltosunun altından bayat bir ekmek kırıntısı çıkarıp ağzına attı. Ekmek ağzında yumuşayınca da çıkarıp kardeşine verdi.

Grutas, kapının önünü küretip kuyuya giden yolu açık tutmak için birkaç saatte bir adamlarından birini dışarı yolluyordu. Ve bir seferinde Kazan Gözcüsü, bir tava dolusu artığı barakaya götürdü.

Karın içine gömülmüşken zaman ağır geçiyordu. Karavana yoktu ama karavana buldular. Kolnas ile Milko Mischa'nın banyo küvetini ocağa taşıyıp, üstüne de kararmış bir tahta kapak uydurdular. Kazan Gözcüsü, kitaplarla ve tahta salata çanaklarıyla ateşi besledi. Tek gözüyle ocağı kontrol ederken, defterini ve hesaplarını çıkardı. Çeşitlerine göre ayırmak ve saymak için ufak tefek ganimetleri masanın üzerine dizmişti. Örümcek gibi bir el yazısıyla sayfanın üstüne bütün adamların adını yazdı :

Vladis Grutas

Zigmas Milko

Bronys Grentz

Enrikas Dortlich

Petras Kolnas

Ve son olarak da kendi adını ekledi, Kazys Porvik.

İsimlerin altına her adamın yağmadaki payını yazdı - altın çerçeveli gözlükler, saatler, yüzükler ve küpeler ve çalıntı bir gümüş kaptan ölçtüğü altın dişler.

Grutas ile Grentz bütün köşkü didik didik aradılar, çekmeceleri boşalttılar, yazıhane malzemelerinin arkalarını yırttılar.

Beş gün sonra hava açıldı. Hepsi kar ayakkabıları giydi ve Hannibal ile Mischa'yı dışarıdaki barakaya götürdüler. Hannibal yatakhane bacasından ince bir duman yükseldiğini gördü. Cesar'ın uğur getirsin diye kapının üstüne asılmış olan koca nalına baktı ve atın hala hayatta olup olmadığını merak etti. Grutas ile Dortlich çocukları barakaya itip kapıyı kilitlediler. Çift kanatlı kapının arasındaki çatlaktan, Hannibal onların ormana yayılışını izledi. Barakanın içi çok soğuktu. Samanların üstünde çocuk giysileri vardı. Yatakhane kapısı kapalıydı ama kilitli değildi. Hannibal

kapıyı iterek açtı. Bulabildiği bütün battaniyelere sarınmış ve küçük sobaya mümkün olduğunca sokulmuş olan oğlan sekiz yaşından büyük değildi. İçine çökmüş gözlerinin etrafı morarmıştı. Bazıları kız elbisesi olmak üzere, ne bulduysa kat kat üstüne geçirmişti. Hannibal, Mischa'yı da onun arkasına koydu. Oğlan büzülerek Hannibal'dan uzağa çekildi.

Hannibal "Merhaba" dedi. Bunu Litvanya dilinde, Almanca ve Polonya dilinde tekrarladı. Oğlan cevap vermedi. Kulaklarında ve parmaklarında soğuk yüzünden kızarmış ve şişmiş kabartılar vardı. O uzun, soğuk günde, ancak Arnavutluk'tan geldiğini ve bir tek oranın dilini bildiğini ifade edebildi. Adının Agon olduğunu söyledi. Hannibal onun yiyecek için ceplerini yoklamasına izin verdi ama Mischa'ya dokundurtmadı. Sonra kendisi ve kardeşi için battaniyelerin yarısını istediğini işaret edince oğlan direnmedi. Küçük Arnavutluklu her ses duyduğunda yerinden zıplıyor, gözlerini kapıya doğru çevirip, eliyle de doğrama hareketi yapıyordu.

Yağmacılar ancak güneş batarken döndü. Hannibal seslerini duydu ve yine aynı çatlaktan ne yaptıklarına baktı.

Açlıktan ölmek üzere olan küçük bir geyik getiriyorlardı, hayvan güçlükle yürüyordu, boynuna bir köşkten yağmalanmış saçaklı bir şey dolanmış, böğrüne de bir ok saplanmıştı. Milko bir balta aldı.

Kazan Gözcüsü, bir aşçı otoritesiyle "Kanı ziyan etme" dedi.

Kolnas çanağı elinde koşarak geldi, gözleri parlıyordu. Avludan bir çığlık duyuldu ve Hannibal baltanın sesini duymasın diye Mischa'nın kulaklarını kapadı. Arnavutluklu çocuk ise ağlıyor ve şükreliyordu.

Daha sonra, diğerleri yemeklerini bitirince, Kazan Gözcüsü çocuklara üzerinde kemirilecek biraz etle sinir kalmış olan bir kemik getirdi. Hannibal biraz ısırıldı ve Mischa için püre haline getirmek üzere çiğnedi. Parmaklarıyla verince suyu aktığı için, dudaktan dudağa vermeye başladı. Adamlar Hannibal ile Mischa'yı tekrar köşke götürüp aynı yere zincirlediler, Arnavutluktu çocuk yatakhane yalnız başına kalmıştı. Mischa ateşten yanıyordu ve Hannibal soğuk, toz kokulu kilimin altında kardeşine sıkıca sarıldı.

Hepsine grip bulaşmıştı; adamlar sönmekte olan ateşe olabildiğince sokulmuş, birbirlerinin üstüne öksürerek yatıyordu, Milko ise Kolnas'ın tarağını bulmuş üzerindeki yağı emmekteydi. Küçük geyiğin kafatası kuru banyo küvetinde duruyordu, üzerinde bir dirhem et kalmamıştı.

Sonra yine et buldular ve birbirlerine hiç bakmadan, homurtular çıkararak yediler. Kazan Gözcüsü, kıkırdaklarla et suyunu Hannibal'la Mischa'ya verdi. Barakaya bir şey götürmemişti.

Hava düzelmedi, gökyüzü alçak ve granit grisiydi, ormandan sadece buz yüklü dalların çatırtıları duyuluyordu.

Havanın açmasından günler önce yiyecek bitmişti. Rüzgarın kesilmesinden sonraki öğleden sonra, öksürük sesleri iyice artmış gibiydi. Grutas ile Milko kar ayaklarıyla sendeleyerek dışarı çıktılar.

Bir ateş nöbeti esnasında gördüğü düştüğü sonra, Hannibal onların döndüğünü duydu. Yüksek sesle tartışıyor, itişip kakışıyorlardı. Parmaklıkların arasından Grutas'ın kanlı bir kuş derisini yaladığını, sonra ötekilere fırlattığını ve onların da köpekler gibi başına üşüştüğünü gördü. Grutas'ın yüzüne kanlar ve tüyler bulaşmıştı. Kanlı yüzünü çocuklara doğru kaldırıp "Yemek zorundayız, yoksa ölürüz" dedi.

Bu, Hannibal Lecter'in o köşkten kalan tek bilinçli anısı oldu.

Rusya'daki kauçuk sıkıntısı yüzünden tank doğrudan çelik paletlerinin üzerinde ilerliyordu ve bu da gövdesinde insanı uyuşturan bir titreşime ve periskoptaki görüntülerin bulanıklaşmasına yol

açıyordu. Dondurucu havada bir orman yolunda tek başına güçlkle ilerleyen koca bir KV-1 'di, Almanlar çekildikçe cephe de her gün biraz daha batıya kayıyordu. Kışlık kamuflaj giysileri içindeki iki piyade askeri tankın arka kısmında, soğutucuların üstüne sıkışmış vaziyette Alman Werewolf'unu kolluyordu, bu bir tankı devirmek için Panzerfaust roketiyle geride kalmış bir fanatikti. Çalılıarın arasında bir hareket gördüler. Tank komutanı tepedeki askerlerin ateş açtığını duyunca, koaksiyal makinelinin ateş açabilmesi için tankı onların hedefine doğru çevirdi. Periskopun büyüteçli gözünden çalılıarın arasından bir erkek çocuğun çıktığını gördü, hareket halindeki tanktan ateş eden askerlerin mermileri çocuğun yanına saplanıp yerdeki karları püskürtüyordu. Komutan kapaktan çıktı ve ateşi durdurdu. Buna benzer biçimde yanlışlıkla birkaç çocuğu öldürmüşlerdi ve bu seferkini öldürmediklerine memnun olmuştu.

Askerler de sıksa ve solgun çocuğu gördüler, boynuna dolanmış bir zincir vardı ve zincirin ucunda boş bir ilmek sürükleniyordu. Çocuğu radyatörlerin yanına oturtup zinciri kesince, derisinden sıyrılan parçalar da zincir baklalarıyla birlikte düştü. Sımsıkı göğsüne bastırıldığı çantada güzel bir dürbün vardı. Çocuğu sarstılar, Rusça, Polonya ve Litvanya dillerinde sorular sordular ve sonunda onun hiç konuşmadığını anladılar.

Askerler çocuğun elinden dürbünü alamadıkları için birbirleriyle dalga geçtiler. Sonra ona yarım bir elma verdiler ve bir köye varıncaya kadar taretin arkasındaki sıcak kısımda kendi haline bıraktılar.

BİR TANKSAVAR ve ağır roketatar ile birlikte, motorize bir Sovyet birliği, geceyi geçirmek için, terk edilmiş Lecter Şatosu'na sığınmıştı. Şafaktan önce, avluda erimiş karlar ve aralarında siyah mazot lekeleri bırakarak şatodan ayrıldılar. Girişte, motoru çalışır vaziyette tek bir hafif kamyon kalmıştı.

Grutas ve kurtulan dört adamı sıhhiye üniformaları içinde ormandan durumu izliyordu. Grutas şatonun avlusunda aşçıyı vuralı dört yıl olmuştu, ölülerini geride bırakarak, yanmakta olan av köşkünden ayrılmalarının üstünden de on dört saat geçmişti.

Uzaklara düşen bombalar yeri sarsıyor, ufukta görünen uçaksavar izleri gökyüzünde yay çiziyordu. Son asker de şatonun kapısında belirdi, elindeki makaradan bomba için fünüye düşüyordu.

Milko "Tüh" dedi. "Araba kadar kayalar yağmak üzere tepemize."

"Oraya her halükarda gideceğiz" dedi Grutas.

Asker fünüyeyi basamakların dibine kadar indirip ucunu kesti ve yerleştirdi.

"Bu mezbeleyi zaten yağmalamıştık" dedi Grentz. "C'est foutu."

"Tu debandes?" dedi Dortlich.

"Va te faire enculer" dedi Grentz. Fransızca'yı, Totenkopf'lar Marsilya yakınlarında ıslah edilirken kapmışlardı ve harekete geçmeden önceki gergin anlarda birbirlerine hakaret edip eğlenmek hoşlarına gidiyordu. Küfürler, Fransa'daki güzel günlerini hatırlatıyordu.

Basamakta duran Sovyet askeri teli ucundan itibaren on santim kadar ikiye ayırdı ve araya bir kibrit çöpü sıkıştırdı.

"Fünüye ne renk?" dedi Milko.

Grutas'ta saha dürbünü vardı. "Karanlık, göremiyorum."

Ormandan, fünüyeyi tutuşturan askerin yüzünü aydınlatan diğer kibritin alevini görebiliyorlardı.

Milko "Turuncu mu yoksa yeşil mi?" dedi. "Üzerinde çizgiler var mı?"

Grutas cevap vermedi. Asker kamyonu doğru yürümeye başladı, kamyondaki arkadaşları acele etmesi için seslendikçe gülüyordu, arkasındaki fünüye karın içinde kıvılcımlar saçarak yanıyordu.

Milko nefesini tutmuş sayıklıyordu.

Araç gözden kaybolur kaybolmaz Grutas ile Milko fünüyeyi halletmek için fırladılar. Yetiştiklerinde fünüye eşiği geçmek üzereydi. Yaklaşana kadar çizgilerini fark edememişlerdi. *İki dakikada bir metre yanıyordu.* Grutas yaylı çakısıyla fünüyeyi kesip attı.

Milko söylenerek basamakları çıkıp içeri girdi ve fünüyeyi takip edip, başka var mı diye etrafa bakındı. Fünüyenin izleyerek kuleye giden geniş koridoru geçti ve aradığı şeyi buldu. Fünüye, büyük bir ilmekle patlayıcı kabloya bağlanmıştı. Koridora dönüp seslendi, "Ana patlayıcı halka şeklinde, başka fünüye yok. Hakladın onu". Kuleyi havaya uçurmak için, patlayıcıları dibine yerleştirip, hepsini tek bir ilmekle patlatıcı kabloya bağlamışlardı.

Sovyet askerleri ön kapıyı kapama zahmetine girmemişti ve büyük salonda yaktıkları ateş daha geçmemişti. Çizgilerle kirlenmiş çıplak duvarlarda ve şömineye yakın yerlerde, şatoyu ısıtmak için harcadıkları son çabaların izleri vardı.

Milko, Grentz ve Kolnas üst katları aramaya gittiler.

Grutas da Dortlich'i alıp zindana inen basamaklara yöneldi. Şarap mahzeninin demir kapısı ardına kadar açıldı, kilidi kırılmıştı.

Grutas ve Dortlich tek bir feneri paylaşıyordu. Fenerin sarı ışığında cam kırıkları parlıyordu. Her tarafta özel bağbozumlarma ait boş şarap şişeleri vardı, telaşlı birileri şişelerin boyunlarını kırarak içmişlerdi. Yağmacıların itiş kakışıyla devrilen tadım masası arka duvara itilmişti.

Dortlich "Hayvanlar" dedi. "Bir yudum bile bırakmamışlar."

"Bana yardım et" dedi Grutas. Cam kırıklarını çiğneyerek ikisi birlikte masayı duvardan uzaklaştırdılar. Masanın arkasında buldukları yarısı erimiş mumu yaktılar.

Grutas, "Şimdi avizeyi çek" dedi daha uzun boylu olan Dortlich'e. "Dümdüz aşağı doğru çek sadece."

Şarap rafı yine duvardan ayrılmıştı. O hareket edince Dortlich de hemen silahına davranmıştı. Grutas şarap mahzeninin arkasındaki odaya girdi. Dortlich de peşinden geldi.

"Cennetteki Yüce Tanrı!" dedi Dortlich.

"Kamyonu getir" dedi Grutas.

ON ÜÇ yaşındaki Hannibal Lecter, tek başına eski Lecter Şatosu'nun su hendeğinin kenarında durmuş, karanlık sulara ekmek kırıntıları atıyordu. Aşırı büyümüş çalılarla çevrili mutfak bahçesi artık, çoğunlukla şalgam pişirilen Halk Yetimhanesi Kooperatifi Mutfağı'nın Bahçesi olmuştu. Su hendeği ve yüzeyi Hannibal için önemliydi. Hendek kalıcıydı; kapkara yüzeyinde ise, Lecter Şatosu'nun değişmeyen mazgallı kulelerinin üstünden akıp giden bulutların yansıması görülüyordu.

Hannibal, yetimhane üniformasının üstüne boyayla OYUN YASAK yazılı bir ceza gömleği giymişti. Duvarların dışındaki alanda yetimlerle futbol oynamasının yasaklanması onda bir kayıp duygusu yaratmıyordu. Yük atı Cesar ile Rus sürücüsü bir vagon dolusu odunla alandan geçerken futbol maçı durdu.

Hannibal ahıra gidebildiği zaman, Cesar onu görmekten mutlu oluyordu ama şalgamlara pek yüz vermiyordu.

Hannibal, savaştan sağ kurtulmayı başaran bir çift kuğunun su hendeğinden gelişini izledi. Onları, henüz palazlanmamış iki yavru izliyordu, biri annesinin sırtına binmişti, öteki ise arkadan yüzüyordu. Daha büyük yaşta üç çocuk, hendek setinin üstünden Hannibal ile kuğuları seyrediyordu.

Dişi kuğu Hannibal'e saldırmak üzere kıyıya çıktı.

Fedor adlı sarışın çocuk, ötekilere fisıldadı. "Bakın şimdi şu kara piç ne yapacak - yumurtalarını çalmaya çalıştığınızda yaptığı gibi onun da hakkından gelecek. Bakalım o kukla ağlayabiliyor muymuş?" Hannibal kollarını söğüt dallarına doğru kaldırdı ve kuğu tekrar suya döndü.

Hayal kırıklığına uğrayan Fedor, gömleğinin cebinden şambrelden imal edilmiş kırmızı lastikli sapanı çıkardı ve taş bulmak üzere cebini yokladı. Attığı taş hendeğin kıyısındaki çamura düşmüş ve Hannibal'ın bacaklarına da çamur sıçratmıştı. Hannibal başını kaldırıp Fedor'un ifadesiz suratına baktı ve başını salladı. Fedor'un ikinci taşı yüzmekte olan yavrunun yanına düştü. Dallarına uzanan Hannibal, kuğuları oradan uzaklaştırmak için kış kışladı.

Şatoda bir çan çalındı.

Fedor'la yordakçıları marifetlerine gülererek döndüler ve Hannibal hendeğin kenarından ayrılıp, yabancı otların arasından büyük bir çamur topağı aldı. Çamur topağı sert bir şekilde Fedor'un suratına indi. Ondan bir baş kısa olan Hannibal, sersemlemiş vaziyetteki çocuğu dik yamaçtan çekip karanlık suya soktu, onu suyun altında tutup sapanın sapını defalarca ensesine indirirken yüzünde hiçbir ifade belirmedi, sadece gözleri canlıydı, her şeyi kırmızı bir çerçeve içinden görüyordu. Hannibal sırtüstü çevirmek üzere Fedor'u kaldırdı. Fedor'un arkadaşları da paldır küldür aşağı indiler, sudaki kavgaya girişmek istemiyor, bağırarak gözetmenden yardım istiyorlardı. Baş Gözetmen Petrov, küfürler ederek kıyıya indi, parlak çizmeleri kirlenmiş ve salladığı sopası çamur olmuştu.

Lester Şatosu'nun artık tüm süslerinden arınmış ve sadece Joseph Stalin'in koca bir portresinin egemenliği altına girmiş büyük salonunda akşam vaktiydi. Üniformalı yüz çocuk, akşam yemeklerini bitirmiş, kaba tahta masaların önünde ayakta durarak "EntemasyonaF'i söylüyordu. Hafifçe sarhoş olan müdür de çatalıyla koroyu yönetmekteydi.

Yeni işe başlamış olan Baş Gözetmen Petrov ve binici pantolonu ile çizmeleri giymiş İkinci

Gözetmen, herkesin söylediğinden emin olmak için aralarda dolanıyorlardı. Hannibal söylemiyordu. Yüzünün yan tarafı morarmış ve gözlerinden biri yarı kapanmış durumdaydı. Başka bir masadan bakan Fedor'un boynunda bir sargı, yüzünde de sıyrıklar vardı. Kırık parmağı ince tahtaların arasına konup sarılmıştı.

Gözetmenler Hannibal'ın önünde durdu. Hannibal bir çatalı avucuna aldı.

“Bizimle söyleyemeyecek kadar yükseklerde misin Küçük Efendi?” Baş Gözetmen Petrov şarkıyı kesmeden söylemişti bu sözleri. “Artık burada Küçük Efendi değilsin, sen de tıpkı öbür yetimler gibisin ve Tanrı biliyor ki bu şarkıyı söyleyeceksin!”

Baş Gözetmen mandallı panosunu sert bir şekilde Hannibal'ın suratına indirdi. Hannibal duruşunu bozmamıştı. Şarkı da söylemiyordu. Ağzının kenarından kan sızmaya başladı.

“O sağır dilsiz” dedi İkinci Gözetmen. “Vurmanın bir anlamı yok.”

Şarkı bittiği için Baş Gözetmen'in sesi salonda yankılandı.

“Sağır ama geceleri pekâlâ çılgılık atabiliyor” dedi ve öteki elini savurdu. Hannibal darbeyi yumruğunun arasındaki çatalla karşıladı ve çatalın dişleri Baş Gözetmen'in parmak boğumlarına saplandı. Baş Gözetmen Hannibal'ın yanına gitmek için masanın kenarından dolandı.

“Kesin! Bir daha da ona vurmayın! Üstünde izler kalmasını istemiyorum.” Müdür sarhoş olabilirdi ama idare hâlâ ondaydı. “Hannibal Lecter, büroma git.”

Müdürün ofisi, ordu artığı bir masa, dosyalar ve iki tane portatif karyoladan oluşuyordu. Şato'nun kokusunun Hannibal'ı en çok çarptığı yer burasıydı. Limonlu mobilya cilası ve parfüm yerine, şömineden gelen iğrenç bir sidik kokusu vardı. Pencereler çıplaktı, sadece ahşap doğramalardaki oymalar kalmıştı.

“Hannibal burası annenin odası mıydı? Kadınsı bir hali var da.” Müdür yanardöner biriydi. Camı isteyince kibar olabilirdi ama acizlikleri tarafından güdüldüğünde zalim olurdu. Küçük gözleri kızarmıştı ve bir cevap bekliyordu.

Hannibal başını salladı.

“Bu evde yaşamak senin için zor olmalı.”

Cevap gelmedi.

Müdür masasından bir telgraf aldı. “Eh, daha fazla kalmayacaksın burada. Amcan seni Fransa'ya götürmeye geliyor.”

TEK IŞIK mutfaktaki ocağın ateşinden geliyordu. Hannibal gölgelerin arasında durmuş, aşçı yamağının ateşin yanındaki sandalyede sızmasını ve sayıklamasını izliyordu, adamın yanında boş bir kadeh vardı. Hannibal, onun tam arkasındaki rafta duran feneri istiyordu. Havagazı fitilini koruyan camın ateşin ışığında parladığını görebiliyordu.

Adam, nezleli gırtlaktan gürültülü sesler çıkararak derin ve düzen soluk alıp vermeye başladı. Hannibal, taş zeminde sessizce yürüyüp, aşçı yamağının votka ve soğan kokuları arasından arkasına yanaştı.

Fenerin tel sapı ses çıkaracaktı. En iyisi altından ve üstünden tutarak kaldırmaktı, cam koruyucuyu oynatmazsa ses de çıkmazdı. Raftan aldığı feneri dümdüz kaldırdı. Artık iki eliyle tutuyordu.

Bir patlama sesi oldu ve bir odun parçası dumanlar çıkarıp tıslayarak ateşten fırladı, etrafa kıvılcımlar ve küçük kömür parçaları saçıldı, bir kömür de aşçı yamağının keçe çizme astarının dibine kadar geldi.

En yakında hangi alet vardı? Mutfak tezgahında 150 mm Tik bir mermi kovani duruyordu, içi kaşık ve ıspatula doluydu. Hannibal feneri yere bırakıp, bir kaşık aldı ve kömürü mutfağın ortasına yolladı.

Zindan merdivenine açılan kapı mutfağın köşesindeydi. Hannibal dokununca sessizce açıldı ve zifiri karanlığa giren Hannibal, üst katı hatırlayarak kapıyı arkasından kapattı. Taş duvarda sürterek bir kibrit yaktı ve onunla da feneri yakıp aşına olduğu basamaklardan inmeye başladı, aşağı indikçe hava soğuyordu. Şarap mahzenine doğru alçak kemerlerden geçerken, fenerin ışığı tonozdan tonozla atlıyordu. Demir kapı açık duruyordu.

Şaraplar yağmalanmış çok olmuştu ve şimdi raflarda kök sebzeler, özellikle de şalgamlar diziliyordu. Hannibal cebine birkaç şeker kökü atmaya karar verdi - elma olmayınca Cesar onları yiyebilirdi, gerçi o zaman ruj sürmüş gibi dudakları kırmızı olurdu.

Yetim olarak kaldığı süre içinde, evinin ırzına geçildiğini, her şeyin çalındığını, kamulaştırıldığını, suistimal edildiğini görmüş ve buraya bakmamıştı. Feneri en yüksek rafa koydu ve bazı patates ve soğan çuvallarını arkadaki şarap raflarının önünden kaldırdı. Masanın üstüne tırmandı, avizeyi tuttu ve çekti. Hiçbir şey olmadı. Avizeyi bırakıp bir daha asıldı. Artık bütün ağırlığıyla asılıyordu. Avize ortalığa toz saçarak ve gıcırdayarak üç santim kadar indi ve Hannibal arkadaki şarap raflarının oradan bir ses duydu. Aşağı atladı. Parmaklarını aradan sokup kapıyı çekebilirdi.

***

Şarap rafları duvardan hatırı sayılır bir menteşe gıcirtısıyla ayrılmıştı. Hannibal gidip fenerini getirdi, tam üflemeğe hazırlanırken bir ses duydu. Hiçbir şey yoktu.

Aşçı'yı son gördüğünde burada, bu odadaydı ve bir an için Aşçı'nın iri yuvarlak yüzü gayet net bir şekilde gözünün önüne geldi, hem de ölüleri hatırlamak için kullandığımız zamana gerek olmadan.

Hannibal fenerini aldı ve şarap mahzeninin arkasındaki gizli odaya girdi. Bomboştu.

Sadece yaldızlı bir resim çerçevesi kalmıştı, içindeki resmi kesip aldıkları yerlerden tuvalin ipleri

sarkıyordu. Evdeki en büyük resim oydu, Zalim Hannibal'ın başarılarını vurgulayan romantik bir Zargiris Savaşı tasviriydi.

Soyunun sonuncusu olan Hannibal Lecter, çocukluğunun yağmalanmış şatosunda, kendi soyundan olduğunu ve artık soyuna ait olmadığını bilerek boş çerçeveye baktı. Anılarında annesi, bir Sforza ve kendi geleneğinden gelmeyen bir Aşçı ve Bay Jakov vardı. Boş çerçevede onları köşkteki ateşin önünde toplanmış olarak görebiliyordu.

Bildiği hiçbir açıdan Zalim Hannibal değildi o. Yaşamını çocukluğunun boyalı tavanının altında geçirecekti. Ama o da Cennet kadar uzak ve neredeyse o kadar yararsızdı. İnancı böyleydi.

Hepsi gitmişti, ona ailesi kadar yakın yüzlerle dolu resimler artık yoktu.

Odanın ortasında penceresi tavanda olan bir zindan hücresi vardı, Zalim Hannibal'ın düşmanlarını koyup, sonra da unutacağı kuru bir taş kuyuydu. Sonraki yıllarda kazaları önlemek için etrafına parmaklık geçirilmişti. Hannibal fenerini onun üstüne tuttu ve ışık kuyunun ortasına kadar olan mesafeyi aydınlattı. Babası, kendi çocukluğunda orada bir yığın iskelet olduğunu anlatmıştı.

Bir keresinde eğlence olsun diye, Hannibal'ı bir sepetle aşağı sarkıtmışlardı. Dibe yakın bir yerde duvara kazınmış bir kelime vardı. Şimdi fenerin ışığında onu göremiyordu ama orada olduğunu biliyordu, ölmekte olan biri çarpık çurpuk harfler kazınmıştı duvara -"Pourquoi?" kelimesini.

İnce uzun yatakhane de yetimler uyuyordu. Yaşlarına göre sıralanmışlardı. Yatakhane nin en küçüklerin yattığı ucunda bir çocuk yuvası havası vardı. En küçükler uykuya dalmış ve bazıları rüyasında ölülerinden bir daha bulamayacağı bir şefkat ve sevgi görüyor, kimileri onların adını sayıklıyordu.

Ötede, daha büyük çocuklardan bazıları örtülerinin altında mastürbasyon yapıyordu.

Her çocuğun bir ayakucu dolabı ile, yatağının üstünde, çizdiği resimleri, veya nadiren bir aile fotoğrafını asabileceği bir boşluk vardı.

Buradaki yatakların başucunda karakalemle yapılmış çizimler asılıydı. Hannibal Lecter'in başucunda ise tebeşir ve kalemle mükemmel bir şekilde resmedilmiş bir bebek eli ve kolu vardı, belli bir hareketi yapar durumda çizilmişti, bebeğin tombul kolu, bir şeye dokunmak istercesine uzanırken perspektife uygun bir şekilde küçülüyordu. Kolda bir de bilezik vardı. Resmin altında uyuyan Hannibal'ın gözkapakları titriyordu. Çene kasları büzülmüş ve rüyada gelen kadaverin kokusuyla burun delikleri açılmıştı.

Ormandaki av köşkü. Hannibal ile Mischa sarındıkları halının toz kokusu içinde yatıyorlar, pencerelerdeki buzlar-

da yeşil, kırmızı ışıklar oynaşiyor. Rüzgar kesik kesik esiyor ve bir an baca çekmiyor. Sivri çatının alt tabakalarında, balkon parmaklığının önünde mavi dumanlar asılı kalıyor ve Hannibal ön kapının hızla açıldığını duyup parmaklıkların arasından bakıyor. Mischa'nın banyo küveti ocağın üstünde, küçük geyiğin boynuzlu kafatasıyla bir takım pörsümüşt yumrular kaynatılıyor. Kaynayan su, sanki küçük geyik boynuzlarıyla son bir çaba harcıyor gibi, boynuzların küvetin metal duvarlarına çarpmasına neden oluyor. Mavi Göz ve Örumcek El, bir soğuk hava dalgasıyla içeri girip kar ayakkabılarını yere vuruyorlar ve çıkarıp duvara dayıyorlar. Ötekiler başlarına üşüşüyor, Kase Adam donmuş ayaklarıyla köşesinden çıkıyor. Mavi Göz cebinden açlıktan kadidi çıkmış üç küçük kuş cesedi çıkarıyor. Kuşlardan birini tüyleriyle filan suya atıp derisinden ayrılacak kadar yumuşamasını bekliyor. Sonra, yüzünde kanlarla ve tüylerle, kuşun kanlı derisini yalıyor, ötekiler etrafında bekliyorlar. Deriyi onlara atıyor ve hepsi köpek gibi başına üşüşüyor Kanlı yüzüyle balkona dönüyor, ağızındaki bir tüyü tükürüyor ve "Yemekzorundayız, yoksa ölürüz" diyor

Lecter aile albümünü, Mischa'nın oyuncaklarını, şatosunu ve kağıt bebeklerini ateşe atıyorlar. Hannibal şimdi ocağın yanında duruyor, indiğini hissetmeden aniden kendini orada bulmuş durumda, sonra giysilerin samanların üstüne saçıldığı barakadalar, çocuk kıyafetleri Hannibal'a yabancı geliyor ve hepsinde kurumuş kan var. Adamlar yaklaşip onun ve Mischa'nın etine dokunuyorlar.

"Kızı alın, zaten ölecek. Gel oynayalım, gel oynayalım. " Şarkı söyleyerek kızı alıyorlar. "Ein Mannlein steht im Walde ganz stil un sutmn..."

Mischa'nın koluna asılıyor, ikisi birden kapıya doğru sürükleniyorlar. Hannibal kardeşini bırakmayacak ama Mavi Göz ağır baraka kapısını kolunun üstüne kapatıyor,

kemik çatlıyor, kapıyı yeniden açıyor ve bir odunu sallayarak Hannibal'in üstüne yürüyor, odunu kafasına indiriyor, kafasında büyük bir acı duyuyor, gözlerinde şimşekler çakıyor, Mischa "Anniba!" diye bağıyor.

Ve darbeler Baş Gözetmen'in karyolaya sopasıyla indirdiği darbelere dönüşüyor ve Hannibal uykusunda "Mischa! Mischa!" diye haykırıyor.

"Kes sesini! Kes sesini! Kalk ayağa seni gidi küçük piç!" Baş Gözetmen yatak çarşaflarını çekip Hannibal'ın üstüne fırlattı. Sonra sopasıyla dürtükleyerek, çocuğu soğuk zeminde alet edevat kulübesine doğru yürüttü. Onu içeri itip kendisi de peşinden girdi. Kulübede bahçe aletleri, ipler, birkaç marangoz aleti asılıydı. Baş Gözetmen fenerini bir varilin üstüne bırakıp sopasını kaldırdı. Sargılı elini gösterdi.

"Bunun bedelini ödeme zamanı."

Hannibal korkmuş görünüyordu, fenerin etrafından dolanıp uzaklaşıyordu, adını koyabileceği herhangi bir şey hissetmiyordu. Baş Gözetmen korkuyu hissetti ve o da çocuğun arkasından dolanıp fenerden uzaklaştı. Hannibal'ın bacağına bir güzel patlattı. Çocuk şimdi fenerin yanma dönmüştü. Hannibal bir orak kaptı ve üfleyip feneri söndürdü. Karanlıkta yere yatıp orağı iki eliyle kavrayıp başının üstüne kaldırdı. Ayak seslerinin yanından geçip gittiğini duyunca orağı bütün gücüyle karanlığa doğru savurdu, orak bir şeye çarpmadı ve Hannibal kapının kapandığını, bir zincirin şakırdadığını duydu.

***

"Sağır dilsiz birini dövmenin avantajı seni şikayet edemeyecek oluşu" dedi Baş Gözetmen. İkinci Gözetmenle birlikte şatonun avlusuna park etmiş bir Delahaye'ye bakıyorlardı, araç Fransız karoseri işçiliğinin güzel bir örneğiydi, gök mavisi rengindeydi, ön çamurluklarında Sovyet ve Doğu Alman diplomatik bayrakları asılıydı. Araba savaş öncesi Fransız arabaları gibi egzotikti, köşeli tanklara ve ciplere alışık gözlere şehvetli bile görünüyordu. Baş Gözetmen çakısıyla arabanın iç yanına "Siktir" yazmak istiyordu ama şoför iriyarı ve tetikteydi.

Hannibal arabanın geldiğini ahırdan görmüştü. Arabaya koşmadı. Amcasının bir Sovyet subayıyla birlikte şatoya girmesini izledi.

Flannibal avucunu Cesar'ın yanağına dayadı. Uzun surat, ağızındaki yulafları çiğneyerek ona döndü. Sovyet seyis ona iyi bakıyordu. Hannibal atın boynunu okşadı ve yüzünü oynak kulağına yaklaştırdı, ama ağızından hiç ses çıkmadı. Atı gözlerinin arasından öptü. Saman yığının arkasında çift duvarın arasında babasının dürbünü asılıydı. Dürbünü alıp boynuna astı ve yıpranmış merasim yolundan yürüdü.

İkinci Gözetmen basamaklarda onu bakınıyordu. Hannibal'in birkaç parça eşyası bir çantaya yerleştirilmişti.

MÜDÜRÜN PENCERESİNDEN bakan Robert Lecter, şoförünün bir paket sigara karşılığında aşçıdan küçük bir sosis ve bir parça ekmek aldığını gördü. Aslında Robert Lecter artık Kont Lecter olmuştu, ağabeyinin öldüğü kabul ediliyordu. Yıllardır yasadışı olarak kullandığı ünvana şimdiden alışmıştı.

Müdür parayı saymadı ama Albay Timka'ya bir göz atıp cebine indirdi.

“Kont ha, yoldaş Lecter, savaştan önce tablolarınızdan ikisini Catherine Sarayı'nda görmüştüm, Gom'da da bazı fotoğraflar yayınlanmıştı. Çalışmalarınıza büyük bir hayranlık duyuyorum.”

Kont Lecter başını salladı. “Teşekkür ederim Müdür Bey. Hannibal'in kız kardeşi hakkında ne biliyorsunuz?”

“Bebeklik resminin pek yararı olmadı” dedi Müdür.

“Yetimlerin arasında dolaştırıyoruz” dedi Albay Timka. Sovyet Sınır Polisi üniforması giymişti ve çelik çerçeveli gözlüğü ile çelik diş telleri uyum içinde ışıldıyordu. “Zaman alıyor. Çok yetim var.”

Müdür, “Ve Yoldaş Lecter, ormanın da ... henüz teşhis edilememiş kalıntılarla dolu olduğunu belirtmem lazım” diye ekledi.

“Hannibal tek kelime bile etmedi mi?” dedi Kont Lecter.

“Bana etmedi. Fiziksel olarak konuşma becerisi var -geceleri uykusunda kız kardeşinin adını haykırıyor. Mischa, Mischa diye.” Müdür nasıl söyleyeceğini düşünürmüş gibi duraksadı. “Yoldaş Lecter, ben olsam ... Hannibal'ı daha iyi tanıyana kadar dikkatli olurum. İyice yatışana kadar öteki çocuklarla oynamasa daha iyi olur. Hep birilerinin canı yandı.”

“Kabadayı değil, değil mi?”

“Yaralananlar kabadayılardı. Hannibal bu tür hiyerarşilere pek aldırmıyor. Hep kendinden büyükleri benzetiyor, çabucak, bazen de ağır bir şekilde. Hannibal kendinden iri insanlar için tehlikeli olabilir. Küçüklerle arası iyi. Onunla biraz dalga geçmelerine bile izin veriyor. Bazıları onu hem dilsiz hem sağır sanıyor ve onun önünde kaçık olduğunu söylüyor. Kırk yılda bir ikram edecek bir şey bulursa onlara ikram ediyor.”

Albay Timka saatine baktı. “Gitmemiz lazım. Sizinle arabada buluşalım mı Yoldaş Lecter?”

Albay Timka Kont Lecter odadan çıkana kadar bekledi. Sonra elini uzattı. Müdür içini çekip parayı verdi.

Gözlük çerçevesi ve dişleri bir anda ışıldayan Albay Timka başparmağını yalayıp parayı saymaya başladı.

ŞATOYA SON birkaç kilometre kala indiren sağanak, yoldaki tozları bastırdı. Çamurlu Delahaye'nin altında ıslak çakıllar sağa sola sıçırıyor ve arabaya bitki ve toprağın kokusu doluyordu. Sonra yağmur dindi ve akşam havasına portakal rengi hâkim oldu.

Bu garip turuncu rengin içinde, şato heybetli olmaktan çok zarif görünüyordu. Pencereleindeki tirizler yağın çiy damlalarının ağırlığıyla bel vermiş örümcek ağlarına benziyordu. Hannibal için, şatonun kavisli, bir yanı açık galerisi, Huyghens'in kitap kapağı gibi, rahatlatıcı bir kehanetin habercisiydi.

Yağmurdan sonra üzerlerinden buhar tüten dört yük atı, girişten dışarı taşan, bozuk bir Alman tankının önüne koşulmuştu. Bunlar da Cesar gibi iri hayvanlardı. Hannibal, totemi olacakları umuduyla onları gördüğüne sevinmişti. Tank silindirlerin üzerine yerleştirilmişti. Hayvanlar dış çeker gibi ağır ağır tankı girişten çekiyordu, sürücü önden gidiyor, onlarla konuştuğunda atların kulakları oynuyordu.

Araba durmak üzereyken, Kont, Hannibal'a, "Almanlar toplarıyla kapıyı havaya uçurdular ve uçaklardan saklamak için tankı içeri soktular" dedi. Çocukla cevap beklemeden konuşmaya alışmıştı. "Geri çekilirken de burada bırakmışlar. Yerinden kıpırdatamadığımız için biz de o lanet şeyi saksılarla süsledik ve beş yıl boyunca etrafından dolandık. Şimdi 'Yıkıcı' resimlerimi yeniden satabiliyorum ve onu oradan çekirmek için gereken parayı verebileceğiz. Gel Hannibal."

Bir vale arabayla ilgilenirken, kahya da belki gerekir diye şemsiyelerle Kont'u karşılamaya koştu. Yanında bir de bekçi köpeği vardı.

Hannibal amcasının telaşla eve girip omzunun üstünden konuşmak yerine, girişte durup, personele dönecek nezaketi göstermesini ve tanıştırma işini o şekilde yapmasını sevmişti.

"Bu benim yeğenim Hannibal. Artık o bizim ve burada olduğu için memnunuz. Madam Brigitte, benim kahyam. Ve Pascal da her şeyi çalıştırmakla görevli."

Madam Brigitte bir zamanlar güzel olan bir kat hizmetçisiydi. Akıllı bir kadındı ve Hannibal'i duruşundan çözmüştü.

Bekçi köpeği Kont'u hevesle selamladı ve yoklama işini Hannibal'e sakladı. Dişi köpek yanaklarının arasından biraz hava üfledi. Hannibal ona avucunu açtı ve köpek kaşlarının altından onu inceledi, bir yandan da kokluyordu.

Kont, Madam Brigitte'ye, "Ona birkaç parça kıyafet bulmamız lazım" dedi. "Başlangıç olarak tavan arasındaki eski okul sandıklarına bir bak, sonra gerisini tamamlarız."

"Peki ya küçük kız efendim?"

"Henüz değil Brigitte" dedi ve bir baş hareketiyle konuyu kapadı.

Eve yaklaşırken Hannibal'ın dikkatini çeken görüntüler oldu. Avludaki ıslak parke taşlarının parıltısı, yağmurdan sonra atların parıltısı, çatının köşesindeki yağmur oluğundan su içen karganın parıltısı; yüksek pencerelerden birinde kıpırdayan perde, Leydi Murasaki'nin saçlarının parıltısı, sonra silueti.

Leydi Murasaki pencerenin kanadını açtı. Akşam ışığı yüzüne vurdu ve Hannibal, bir kabustan

uyanıp düşler köprüsüne ilk adımını attı ...

Barakalardan özel bir eve taşınmanın tatlı bir rahatlığı vardı. Şatonun mobilyaları eski ve sıcaktı, yağmacı Naziler kovulduktan sonra Kont Lecter ve Leydi Murasaki tarafından tavan arasında bulunmuş farklı dönemlere ait eşyaların bir karışımıydı. Asıl mobilyaların tamamı işgal sırasında trenle Fransa'dan Almanya'ya gönderilmişti.

Hermann Goering ve bizzat Führer'in kendisi, Robert Lecter'in ve Fransa'daki diğer belli başlı sanatçıların eserlerine uzun süredir imreniyordu. Nazilerin yönetimi devralmasından sonra, Goering'in ilk işlerinden biri Robert Lecter'i "yıkıcı bir Slav sanatçısı" olarak tutuklamak ve "halkı onlardan korumak" için bulabildiği bütün "yıkıcı" eserlere el koymak olmuştu. Tablolar Goering'in ve Hitler'in özel koleksiyonlarına ayrılmıştı.

Müttefiklerin ilerlemesi sayesinde hapisten kurtulan Kont ve Leydi Murasaki, ellerinden geldiğince her şeyi tekrar yerine koymuşlardı ve Kont Lecter şövalesinin başına geçene kadar personel de karın tokluğuna çalışmıştı.

Robert Lecter yeğenin odasına yerleştiğini gördü. Büyüklük ve ışık bakımından cömert olan yatak odası, taş duvarları neşelendirmek için posterlerle ve duvar süsleriyle bezenmişti. Yüksek bir yere bir Japon kendo maskesiyle, çapraz bambu kılıçlar asılmıştı. Eğer konuşuyor olsaydı, Hannibal bunu sonra Madam'a sorardı.

KAPININ VURULDUĞUNU duyduğunda, Hannibal yalnız kalalı daha bir dakika bile olmamıştı.

Kapıda Leydi Murasaki'nin hizmetçisi Chiyoh duruyordu, yaklaşık Hannibal'ın yaşında bir Japon kızıydı, saçları kulaklarının arkasına atılmıştı. Chiyoh, bir an onu tarttı ve sonra gözkapağına perde inen şahinler gibi, gözlerine bir maske indi.

“Leydi Murasaki selamlarını gönderdi, onun adına hoş geldiniz dememi istedi” dedi. “Eğer benimle gelerseniz ...” Sonra vazifeşinas ve ciddi bir tavırla Hannibal'ı şatonun uzantılardan birinde bulunan eski üzüm ezme odasından yapılmış hamama götürdü.

Kont Lecter eşini mutlu etmek için şarap ezme odasını bir Japon hamamına dönüştürmüştü, ezme teknesi şimdi sıcak su doluydu, sıcak suyu da, bakır konyak arıtıcısından bozma bir Rube Goldberg su ısıtıcısı sağlıyordu. Oda odun isi ve biberiye kokuyordu. Savaş sırasında bahçeye gömülmüş olan gümüş şamdan teknenin üstüne konmuştu. Chiyoh mumları yakmadı. Pozisyonu netleşene kadar Hannibal'a elektrik ampulü yeterdi.

Chiyoh ona havlularla bir bornoz uzattı ve köşedeki duşu gösterdi. “Önce orada yıkanın, suya girmeden önce iyice ovalayın kendinizi” dedi. “Banyodan sonra Şef size omlet yapacak, sonra da dinlenmeniz gerek.” Tebessüm sayılabilecek şekilde yüzünü kırıştırdı, banyo suyuna bir portakal attı ve elbiselerini almak için dışarıda bekledi. Hannibal kapı aralığından uzatınca, ihtiyatlı bir şekilde iki parmağıyla tutup, öteki elindeki sopaya sardı ve onlarla birlikte gözden kayboldu.

Hannibal, yetimhanede uyandığı gibi birden uyandığında akşam olmuştu. Nerede olduğunu fark edene kadar sadece gözleri hareket etti. Temiz yatağında kendini de temiz hissediyordu. Pencere kanadından Fransız alacakaranlığının son ışıkları süzülüyordu. Yanındaki iskemlede pamuklu bir kimono duruyordu. Alıp giydi. Koridorun taş zemini ayaklarına hoş bir serinlik veriyordu, taş basamaklar Lecter Şatosu ndaki gibi delik deşik olmuştu. Dışarıda, mor gökyüzünün altında mutfaktan gelen yemek hazırlığı seslerini duyabiliyordu.

Bekçi köpeği onu gördü ve yerinden kalkmadan kuyruğunu iki kez yere vurdu.

Hamamdan bir Japon udunun sesi geliyordu. Hannibal müziğe doğru gitti. Tozlu bir cama içeride yanan mumların ışığı vurmuştu. Hannibal içeri baktı. Chiyoh teknenin yanına oturmuş, uzun ve şık bir Japon udunun tellerine çekiştiriyordu. Bu sefer mumları yakmıştı. Su ısıtıcısı fokurdadı. Altında yanan ateşte bir çatırtı oldu ve yukarı doğru kıvılcımlar uçtu. Leydi Murasaki suyun içindeydi. Suyun içindeki Leydi Murasaki, kuğuların yüzdüğü ama şarkı söylemediği hendekteki çiçeklere benziyordu. Hannibal, kuğular kadar sessiz onları izledi ve kollarını kanat gibi açtı.

Sonra pencereden çekilip alacakaranlıkta odasına döndü, üstünde garip bir ağırlık vardı ve tekrar yatağına girdi.

Ebeveyn odasında tavanı aydınlatmaya yetecek kadar kömür kalmıştı. Yarı karanlıkta Kont Lecter, Leydi Murasaki'nin dokunuşları ve sesiyle uyandı.

“Tıpkı hapisteyken özlediğim gibi özledim seni” dedi kadın. “Bir atamın şiirini hatırladım, Ono no Komachi, bin yıllık bir şiir.”

“Hm.”

“Çok şehvetli bir kadınmış.”

“Ne dediğini çok merak ettim şimdi.”

“Bir şiir : Hito ni awan tsuki no naki yo wa / omoiokite / mune hashiribi ni / kokoro yaki ori.

Müziğini hissedebildin mi dinlerken?”

Robert Lecter’in Batılı kulağı müzik filan hissetmemişti ama müziğin nerede yattığını bildiği için heveslendi. “Ah evet. Anlamını söyle bana.”

“Onu görmeme imkân yok / bu aysız gecede / yanarak, kıvranarak uyanık yatıyorum / göğüslerim ateşler içinde, kalbim alev alev.”

“Tanrım, Sheba.”

Kadın zarif hareketlerle erkeğin heyecanını dindirmeye koyuldu.

Şatonun salonundaki uzun saat, taş koridorlarda yankılanan yumuşak gong sesleriyle geç vakitleri duyurdu. Kulübesinde yatan dişi bekçi köpeği de hareketlenmiş ve on üç kısa havlamayla saate cevap vermişti. Hannibal uykusunun arasında kendi temiz yatağında döndü. Ve rüyalara daldı.

***

Barakada hava soğuk, çocukların giysileri bellerine kadar indirilmiş ki Mavi Göz ile Örümcek El kollarındaki etleri yoklayabilsin. Ötekiler arkada sırtlanlar gibi sabırsızlıkla bekliyor. Hep tasını uzatan da burada. Mischa öksürüyor, ateşi de var, onların soluklarını hissetmemek için yüzünü çeviriyor. Mavi Göz boynundaki zinciri kavriyor. Demin yediği kuş derisinden kalan kanlar ve tüyler hala Mavi Göz’ün yüzünde duruyor.

Kase Adam cırtlak bir sesle “Onu al, zaten ölecek” diyor. “Oğlan biraz daha taze kalır. ”

Mavi Göz, Mischa ’ya ürkütücü bir kandırmaca ile “Gel oynayalım, gel oynayalım! ” diyor.

Mavi Göz şarkı söylemeye başlıyor ve Örümcek El de ona katılıyor:

Ein Mannlein steht im Walde ganz stil und stumm,

Es hat von lauter Purpur ein Mantlein um

Kase Adam kasesini getiriyor. Örümcek El baltasını kaldırıyor, Mavi Göz Mischa’yı sıkı sıkı tutuyor ve Hannibal ona haykırıyor, dişlerini Mavi Göz un yanağına geçiriyor, Mischa kollarıyla havayı döverek dönüp ona bakıyor.

“Mischa, Mischa!”

Çılgınlık taş koridorda çın çın öterken Kont Lecter ile Leydi Murasaki Hannibal’in odasına daldılar. Çocuk dişleriyle yastığını parçalamıştı ve tüyler uçuşuyordu. Hannibal homurdanıyor, bağılıyor, çırpınıyor, dövüşüyor, dişlerini gıcırdatıyordu. Kont Lecter omzuna bastırıp, kollarını battaniyenin altına sıkıştırdı ve diziyile battaniyeye bastırdı. “Sakin ol, sakın ol.”

Hannibal’in dili için korkan Leydi Murasaki de sabahlığının kuşağını çözdü, ağızıyla soluk alana kadar çocuğun burnunu sıkı ve kemeri dişlerinin arasına geçirdi.

Hannibal, can veren bir kuş gibi titreyip hareketsiz kaldı. Sabahlığı açılmış olan kadın Hannibal’ı göğsüne bastırıp orada tuttu, çocuğun yüzü ıstırap yaşlarıyla ıslanmış, yanaklarına tüyler yapışmıştı.

Ama Leydi’nin “Sen iyi misin?” diye sorduğu kişi Kont oldu.

HANNIBAL ERKEN kalktı ve komodininin üstünde duran çanak ve ibriği kullanarak yüzünü yıkadı. Suda küçük bir tüy yüzüyordu. Geceyi ancak belli belirsiz ve karmakarışık hatırlıyordu.

Arkasında bir kağıdın taş zemine sürtündüğünü duydu, kapısının altından bir zarf atılmıştı. Zarftaki nota bir de söğüt dalı iliştilmişti. Hannibal okumadan önce not kartını avuçlarının arasında yüzüne götürdü.

Hannibal, vKeçi Saati'nde (Bu, Fransa'da sabah 10 demek) çizim odamda beni görmeye gelersen çok sevinirim.

Murasaki Shikibu On üç yaşındaki Hannibal Lecter, saçları suyla geriye yatırılmış olarak, çizim odasının kapalı kapısı önünde bekliyordu. Japon udunun sesini duydu. Hamamdan dinlediği şarkı değildi ama bu. Kapıyı vurdu.

“Girin.”

Hannibal salonla atölye karışımı bir yere girdi, pencerenin önünde bir gergef ve kaligrafi çalışmak için bir şövale duruyordu.

Leydi Murasaki alçak bir çay sehpasının başında oturuyordu. Yüksek bir topuz yapılmış saçında fildişi çubuklar takılıydı. Çiçekleri düzenlerken kimonosunun geniş kol ağzları hışırdıyordu.

Ortak bir amaçla, her kültürün güzel yanları bir araya getirilmişti. Leydi Murasaki, Hannibal'ı hafif ve zarif bir baş selamıyla karşıladı.

Hannibal! de babasını öğrettiği gibi beline kadar eğilerek selam verdi. Uzakta uçan kuşlar gibi, pencerenin önünden yükselen incecik, mavi tütsü dumanını gördü, çiçeği tutan Leydi Murasaki'nin kolunun üst kısmında da soluk, mavi bir damar ortaya çıkmıştı, güneş kulaklarını pembeleştiriyordu. Chiyoh'un udu, bir perdenin ardından yumuşak sesler çıkarmaktaydı.

Leydi Murasaki onu karşısında oturmaya davet etti. Sesi tatlı bir altoydu, arada, Batı ölçeğinde bulunmayan farklı tınılar ekleniyordu. Konuşması Hannibal'a bir rüzgar çanının müziğini hatırlatıyordu.

“Fransızca, İngilizce veya İtalyanca istemezsen, kieuseru gibi Japonca kelimeler kullanabiliriz. ‘Ortadan kaybolmak’ demektir.” Bir sapı yerleştirip gözlerini çiçeklerden kaldırdı ve Hannibal'a baktı. “Benim dünyam olan Hiroshima bir anda yok oldu. Senin dünyan da senden koparıldı. Şimdi ikimizin birlikte yaratacağımız bir dünyamız var. Bu anda. Bu odada.”

Yanıdaki hasır sepetten başka çiçekler alıp masadaki vazounun yanına dizdi. Hannibal yaprakların hışırtısını ve çiçekleri ona uzatırken kolunun yeninden gelen dalgalanmayı duyabiliyordu.

“Hannibal, bunlar sence en güzel nerede durur? İstedüğün yere koyabilirsin.”

Hannibal çiçeklere baktı.

“Sen küçükken baban bize çizdiğin resimleri yollardı. Ümit verici bir gözün var. eğer aranjmanı çizmeyi tercih edersen yanındaki defteri kullan.”

Hannibal düşündü. İki tane çiçekle bıçağı aldı. Pencerelerin yuvarlak tepelerini, şöminenin, çaydanlığın ateşin üstüne asılı olduğu yerdeki kıvrımını gördü. Çiçeklerin saplarını kısalttı ve vazoya yerleştirdi, hem vazodaki düzene hem de odaya uyumlu bir vektör yaratmıştı. Kesik sapları masaya

bıraktı.

Leydi Murasaki memnun olmuş gibiydi. “Ahhh. Biz buna *moribana* deriz, eğik stil.” Hannibal’ın eline tüy gibi hafif bir şakayık bıraktı. “Ama bunu nereye koyabilirsin? Ya da kullanır mısın?”

Şöminedeki çaydanlıktaki su kaynadı ve fokurdamaya başladı. Hannibal onu duydu, suyun kaynamasını duydu, kaynayan suyun yüzeyine baktı ve yüzü değişti, oda uzaklaştı.

Av köşkünde Mischa’nın banyo küveti ocağın üstünde, küçük geyiğin boynuzlu kafatası kaynayan suda sağa sola çarpıyor, sanki geyik tos vurmaya çalışıyor, fokurdayan suda kemikler tıngırdıyor.

Tekrar kendine geldi, Leydi Murasaki’nin odasına döndü, artık kanlanmış olan şakayığın başı masanın üstüne düştü, arkasından da bıçak düştü. Hannibal kendini topladı, kanayan elini arkasında tutup ayağa kalktı. Leydi Murasaki’ye başını eğerek selam verdi ve odadan çıkmak için kapıya doğru yürüdü.

“Hannibal.”

Hannibal kapıyı açtı.

“Hannibal.” Hemen kalkıp onun yanına gelmişti. Elini çocuğa uzattı, göz göze geldiler, dokunmadan parmaklarıyla onu çağırdı. Sonra onun kanlı elini avucuna aldı ve dokunuşu, Hannibal’ın gözlerine yansıyor, gözbebeklerinde küçük bir değişikliğe yol açtı.

“Dikiş atılması gerekiyor. Serge bizi kente götürebilir.”

Hannibal başını salladı ve çenesiyle gergefi gösterdi. Leydi Murasaki emin olana kadar onun yüzüne baktı.

“Chiyoh, bir iğne ve iplik kaynat.”

Pencereden gelen güzel ışıktaki, Chiyoh, Leydi Murasaki ’ye fildişi bir saç çubuğuna sarılı vaziyette iplik ve iğne getirdi, üstlerinde kaynayan çay suyunun dumani tütüyordu. Leydi Murasaki çocuğun elini kıpırdatmadan tutup parmağına altı düzgün dikiş attı. Kimonosunun beyaz ipeğine kanlar damlamıştı. Hannibal de o çalışırken gözünü üstünden ayırmamıştı. Acıya herhangi bir reaksiyon göstermiyordu. Sanki başka bir şey düşünür gibiydi.

Sıkıca sarılmış ipliğin saç çubuğundan çözülüşüne bakıyordu. İğne gözünün kavisi, saç çubuğunun çapının fonksiyonu, diye düşünüyordu. Huyghens’in sayfaları beyin parçalarına yapışmış vaziyette karın üstüne yayılmıştı.

Chiyoh bir aloe yaprağı koydu ve Leydi Murasaki Hannibal’ın elini sardı. O elini bırakınca Hannibal çay sehпасına gidip şakayığı aldı ve sapını düzeltti. Sonra şakayığı da vazoya yerleştirip sık düzenlemeyi tamamladı. Yüzünü Leydi Murasaki ile Chiyoh’a döndü.

Hannibal’ın yüzünde suyun ürpermesi gibi bir hareket oldu ve “Teşekkür ederim” demeye çalıştı. Leydi onun bu çabasını en güzel ve en küçük tebessümüyle ödüllendirdi ama daha fazla denemesine izin vermedi.

“Benimle gelir miydin Hannibal? Çiçekleri taşımama da yardım eder misin?”

Birlikte tavan arasının basamaklarını tırmandılar.

Tavan arasının kapısı bir zamanlar evin başka bir yerinde iş görüyordu; üzerine bir surat, bir Yunan güldürüsü maskesi oyulmuştu. Elinde bir kandil taşıyan Leydi Murasaki, muazzam tavan arasına girip yol gösterdi, üç yüz yıllık bir koleksiyon vardı burada: sandıklar, Noel süsleri, bahçe süsleri, hasır mobilyalar, Kabuki ve Noh Tiyatrosu kostümleri ve bir sopaya asılı, festivaller için kullanılan bir dizi kukla.

Kapıdan uzak bir köşedeki çatı penceresinden soluk bir ışık giriyordu içeriye. Leydi’nin kandili

küçük bir mihrabı, pencerenin karşısındaki Tanrı rafını aydınlattı. Mihrapta kendisinin ve Hannibal'ın atalarının resimleri vardı. Her tarafta origami ile şekil verilmiş kağıtlar vardı. Hannibal'ın annesiyle babasının düğünde çekilmiş bir fotoğrafı da vardı. Hannibal mum ışığında annesiyle babasına yakından baktı. Annesi çok mutlu görünüyordu. Tek alev Hannibal'ın mumunun aleviydi - annesinin elbiseleri yanmıyordu.

Hannibal arkasında ve üstünde bir varlığın belirmediğini hissetti ve dönüp karanlığı süzdü. Leydi Murasaki çatı penceresinin perdesini açınca, sabah ışığı, Hannibal'ın ve arkasındaki karanlık varlığın, ve bir samuray komutanına ait zırhlı ayakların, zırh eldivenlerinin, göğüslüğün ve nihayet demir maskenin ve miğferin üstünden yükseldi. Zırh, yükseltilmiş bir platformun üstüne oturtulmuştu. Samurayın silahları da, yani uzun ve kısa kılıçları, bir tanto hançeri ve bir savaş baltası da zırhın önündeki bir rafta duruyordu.

“Hadi çiçekleri buraya koyalım Hannibal” dedi Leydi Murasaki, mihrapta Hannibal'ın annesiyle babasının fotoğraflarının önünde yer açmaya başlamıştı bir yandan.

“Burası senin için dua ettiğim yer, ve sana da mutlaka kendin için dua etmeni, sana bilgelik ve güç vermeleri için ailenin ruhlarına yalvarmanı öneriyorum.”

Hannibal nezaket gereği mihrabın önünde bir an için başını önüne eğdi, ama zırh onu çekiyordu, sanki yanında duruyormuş gibi hissediyordu. Silahlara dokunmak üzere rafın önüne gitti. Leydi Murasaki elini kaldırıp onu durdurdu.

“Babam savaştan önce Fransız büyükelçisiyken, bu zırh Paris'teki elçilikte dururdu. Onu Alınanlardan sakladık. Ben sadece yılda bir kez dokunurum ona. Büyük-büyük-büyük dedemin doğum gününde, zırhını ve silahlarını temizleyip, kamelya ve karanfil yağıyla ovma onurunu yaşarım, çok güzel bir kokudur.”

Küçük bir şişenin tıpasını çıkardı ve koklasın diye Hannibal'a uzattı.

Zırhın önündeki platformda rulo yapılmış bir kağıt tomarı vardı. Sadece ilk panonun görüleceği kadar açılmıştı, samuray muhafızlarının kabul töreninde zırhını giymiş olarak görünüyordu. Leydi Murasaki mihraptaki eşyaları yeniden düzenlerken, Hannibal da sonraki panoyu görmek için ruloyu açtı, bunda da zırhlı bir figür, samuray kafalarının sunulduğu törene başkanlık ediyordu. Düşman kellelerine ölümler adlarını taşıyan etiketler konmuştu, bunlar ya saçlarına tutturulmuş, saç yoksa kulağına bağlanmıştı.

Leydi Murasaki ruloyu yumuşak bir hareketle alıp, tekrar sadece kendi zırhlı atasının görüneceği şekilde sardı.

“Bu Osaka Şatosu savaşından sonra” dedi. “Başkaları da var, ilgini çekecek daha uygun rulolar da var. Hannibal, eğer sen de baban gibi, amcan gibi bir erkek olursan amcan da ben de çok mutlu oluruz.”

Hannibal, soru sorar gibi zırha baktı.

Leydi onun yüzündeki soru ifadesini okumuştur. “Onun gibi de, öyle mi? Bazı bakımlardan evet, ama daha merhametli” - sanki sözlerini duyabilirmiş gibi zırha baktı ve Hannibal'a gülümsedi - “Ama bunu onun önünde Japonca söylememem lazım”.

Elinde kandiliyle yaklaştı. “Hannibal, kabuslar ülkesinden ayrılabilirsin. İstediklin her şey olabilirsin. Düşler köprüsüne gel. Benimle birlikte, olur mu?”

Leydi annesinden çok farklıydı. Onun annesi değildi, ama onu göğsünün içinde hissediyordu. Hannibal'ın yoğun bakışları onu tedirgin etmiş olmalıydı ki o anı bozmayı tercih etti.

“Düşler köprüsü her yere gider, ama önce doktorun ofisinden ve okul sınıflarından geçer” dedi.

“Gelecek misin?” Hannibal onu takip etti, ama önce öteki çiçeklerin arasında kaybolmuş olan kanlı şakayığı aldı ve zırhın önündeki platforma bıraktı.

DR. J. RUFIN küçük bir bahçesi olan bir evde hasta kabul ediyordu. Bahçe kapısının yanındaki ağırbaşlı tabelada adı ve unvanları yazılıydı : DOCTEUR EN MEDECINE, PH.D., PSYCHIATRE.

Kont Lecter ile Leydi Murasaki, bekleme odasında Dr. Rutin'in öteki hastalarının arasında düz iskemlelerde bekliyorlardı, hastalardan bazıları sakin sakin oturmakta güçlük çekiyordu.

Doktorun ofisi ağır Victoria tarzı döşenmişti, şöminenin önünde karşılıklı duran iki koltuk, püsküllü ibrişimleri olan bir kanep ve pencerenin yakınında bir muayene masasıyla paslanmaz çelikten sterilize aleti vardı.

Sakallı, orta yaşlı bir adam olan Dr. Rutin ve Hannibal karşılıklı koltuklara oturmuşlardı, doktor alçak ve yatıştırıcı bir sesle konuşmaktaydı.

“Hannibal, metronomun salınmasını izleyerek ve benim sesimi dinleyerek, uyanıkken uyumak dediğimiz bir hale geçeceksin. Senden konuşmanı istemeyeceğim, ama evet veya hayır anlamına gelen sesler çıkarmaya çalışmanı isteyeceğim. Bir huzur duyuyorsun, için çekiliyor.”

Ortalarındaki sehpa duran metronomun, tıklayan sarkacı ileri geri sallanıyordu. Şöminenin üstündeki Zodyak işaretleri ve melek başlarıyla süslü saat de tıkırdıyordu. Dr. Rufin konuşurken, Hannibal metronomla saatin vuruşlarını karşılaştırıyordu. Zaman zaman aynı anda vuruyorlar, sonra senkronları bozuluyordu. Hannibal, bu fazlar arasındaki aralıkları hesaplayarak ve metronomun içindeki sarkacın salınımını ölçerek, saatin içinde görünmeyen sarkacın uzunluğunu hesaplayıp hesaplayamayacağını merak etti. Ölçebileceğine karar verdiğinde, Dr. Rufin bir süredir konuşmaktaydı.

“Ağzından çıkaracağın bir ses Hannibal, herhangi bir ses olur.”

Gözleri itaatkar bir şekilde metronoma dikili olan Hannibal, diliyle alt dudağı arasındaki havayı sıkıştırıp, hafif bir yellenme sesi çıkardı.

“Bu gayet iyi” dedi Dr. Rufin. “Sakin bir şekilde uyanık uyku halinde kalmayı sürdürüyorsun. Peki hayır kelimesi için hangi sesi kullanacağız? Hayır için Hannibal, hayır için.”

Hannibal, alt dudağını dişlerinin arasına alıp yanaklarındaki havayı üst damağından dışarı vererek daha yüksek bir yellenme sesi çıkardı.

“Bu iletişimidir Hannibal ve sen bunu başarıyorsun. Sence şimdi daha ileri gidebilir miyiz, sen ve ben birlikte?”

Hannibal'ın onaylama sesi o kadar yüksekti ki bekleme odasındakiler de duydu ve hastalar endişeli bakışlarla birbirlerini süzdüler. Kont Lecter bacak bacak üstüne atıp boğazını temizledi ve Leydi Murasaki'nin güzelim gözleri dönüp yavaş yavaş tavana yöneldi.

Sincaba benzeyen bir adam “O ben değildim” dedi.

“Hannibal, uykunun sık sık bölündüğünü biliyorum”

dedi Dr. Rufin. “Yine uyanık uyku durumunda sakin kalarak bana rüyalarında gördüğün bazı şeyleri anlatabilir misin?”

Tıkırtıları saymakta olan Hannibal, Dr Rufin'e düşünceli bir yellenme sesi çıkardı.

Saatin yüzeyinde Roma rakamıyla IV yazıyordu, öteki taraftaki VIII ile simetrik olsun diye III

yazılmamıştı. Hannibal, Roma usulü olunca, saat iki kez vurduğunda birinin “Beş” birinin de “Bir” anlamına gelip gelmediğini merak etti.

Doktor ona bir defter uzatıyordu. “Belki gördüklerinden bazılarını yazabilirsin? Kız kardeşinin adını haykırıyormuşsun, rüyanda onu mu görüyorsun?”

Hannibal başını salladı.

Lecter Şatosu’nda bazı saatler Roma usulü çalardı, bazıları öyle çalmazdı ama Roma usulü çalanların hepsinde III yerine IV olurdu. Bay Jakov bir saati açıp saat maşasını anlatmış, Knibb’den ve onun ilk başta yaptığı Roma usulü çalan saatlerinden söz etmişti - saat maşasını incelemek için zihnindeki Saatler Salonu’na gitmek iyi olacaktı. Oraya hemen şimdi gitmeyi düşündü ama Dr. Rufin için uzun bir bekleyiş olurdu.

“Hannibal. Hannibal. Kardeşini son kez gördüğünü düşündüğün zaman, ne gördüğünü yazar mısın? Ne gördüğünü hayal ettiğini?”

Hannibal deftere bakmadan yazmaya başladı, aynı zamanda hem metronomun hem saatin vuruşlarını sayıyordu.

Deftere bakan Dr. Rufin cesaretlenmiş gibiydi. “Onun bebeklik dişlerini mi görüyorsun? Sadece bebeklik dişlerini? Onları nerede görüyorsun Hannibal?”

Hannibal uzanıp sarkacı durdurdu, uzunluğuna ve metronomun arkasındaki ağırlığın duruşuna baktı. Deftere, “Hela çukurunda Doktor. Saatin arkasını açabilir miyim?” yazdı.

***

Hannibal öteki hastalarla birlikte bekleme odasındaydı.

“O sendin, ben değildim” dedi sincaba benzeyen hasta. “İtiraf etsen iyi olurdu. Sakızın var mı?”

“Ona kız kardeşi hakkında daha derin sorular yönelttim, ama içine kapandı” dedi Dr. Rufin. Muayene odasında, Kont, Leydi Murasaki’nin koltuğunun arkasında ayakta duruyordu.

“Açık konuşmam gerekirse, bana karşı tamamen donuktu. Onu muayene ettim, fiziksel olarak ses çıkarıyor. Kafa derisinde yara izleri buldum ama bir kırık, ya da çatlak olduğunu kanıtlamaz bu. Fakat beyin yarıkürelerinin bağımsız hareket ediyor olması ihtimali var, iki yarıküre arasındaki iletişimde uzlaşma olduğunda bazı kafa travmaları böyle bir sonuç doğurur. Farklı düşünce trenlerini aynı anda izliyor, hiçbirinde dikkati dağılmıyor ve trenlerden birini daima kendini eğlendirmek için kullanıyor.

“Boynundaki yara izi donup derisine yapışan bir zincirden kalma. Savaştan hemen sonra, kamplar açıldığında buna benzer başka izler de görmüştüm. Kız kardeşine ne olduğunu söylemeyecek. Kendisi farkında olsa da olmasa da biliyor sanırım ve tehlike de burada. Zihin hatırlamaya dayanabileceği zaman hatırlar ve bunu kendi hızıyla yapar. Buna dayanabileceği zaman hatırlayacak.

“Onu zorlamak istemem, hipnotize etmek de nafil. Fazla çabuk hatırlarsa, acıdan kaçmak için sonsuza kadar içine hapsedebilir. Onu evinizde mi tutacaksınız?”

İkisi birden çabucak “Evet” dediler.

Rufin başını salladı. “Elinizden geldiğince aileye katın. Anlayış gördükçe, size tahmin edemeyeceğiniz kadar bağlanacaktır.”

SICAK FRANSIZ yazı, Essone'nin yüzeyinde bir polen bulutu ve sazlıklarda dolanan ördeklerle geçiyordu. Hannibal hâlâ konuşmuyordu ama rüya görmeden uyuyordu ve gelişmekte olan on üç yaşındaki bir çocuğun iştahına sahipti.

Amcası Robert Lecter, Hannibal'ın babasından daha sıcak ve daha ulaşılabilir biriydi. Onda çağın pervasızlığına uyan ve onunla birleşen bir sanatçı pervasızlığı vardı.

Çatıda, yürüyebildikleri bir galeri vardı. Polenler çatı oluklarından oralara da gelip yosunları süslemiş ve rüzgarla örümcek ağlarının üstüne konmuşlardı. Çatıdayken, ağaçların arasından nehrin gümüşü kıvrımını görebiliyorlardı.

Kont uzun boylu, ince yapılı bir adamdı. Çatıdaki ışıktaki teni gri görünüyordu. Korkuluklara dayadığı elleri inceydi ama Hannibal'ın babasının ellerine de benziyordu.

“Ailemiz, yani bizler bir şekilde değişik insanlarız Hannibal” dedi. “Bunu erken yaşta öğreniriz, sanırım sen de biliyorsundur. Şimdi bundan rahatsız olsan bile, yıllar geçtikçe rahatlarsın. Aileni ve evini yitirdin, ama ben varım, Sheba var. Ne kadar tatlı bir insan, öyle değil mi? Yirmi beş yıl önce, babası Tokyo Metropolitan'daki bir sergime getirmişti onu. Hiç o kadar güzel bir çocuk görmemiştim. On beş yıl sonra, babası Fransa Büyükelçisi olunca, o da geldi buraya. Şansıma inanmadım ve doğruca elçiliğe gidip Shinto dinine geçmek istediğimi duyurdum. Babası, benim dinimin kendisi için o kadar önemli olmadığını söyledi. Beni asla onaylamadı ama resimlerimi severdi. Resimler! Gel.

“Burası benim stüdyom.” Burası şatonun en üst katında, beyaza boyalı büyük bir salondur. Üzerinde çalışılan tuvaler şövalelerde duruyordu, onlarda daha fazlası da duvarlara dayanmış vaziyetteydi. Alçak bir platformun üstünde bir şezlong ve yanındaki vestiyerde bir kimono duruyordu. Onların dibinde de üzeri örtülü bir tuval vardı.

Salona bitişik bir odaya geçtiler, burada da büyük bir şövale, resim kağıtları, karakalem ve boya tüpleri vardı.

“Burada sana bir yer hazırladım, senin kendi stüdyonu” dedi Kont. “Burada huzuru bulabilirsin Hannibal. Patlayacak gibi olduğunu hissedince, patlamak yerine çizim yap! Boya yap! Büyük kol hareketleriyle, bolca renk kullanarak. Çizerken, bir şey anlatacağım diye, incelik göstereceğim diye uğraşma. Sheba'dan yeterince incelik göreceksin zaten.” Nehrin ötesindeki ağaçlara baktı. “Öğle yemeğinde görüşürüz. Madam Brigitte'den sana bir şapka bulmasını iste. Derslerinden sonra kürek çekeceğiz.”

Kont onu yalnız bırakınca Hannibal hemen şövalenin başına gitmedi; Kont'un bitmemiş çalışmalarına bakarak stüdyoda gezindi. Elini şezlonga koydu, askıdaki kimonoya dokundu ve yüzüne sürdü. Kapalı tuvalin önünde durup örtüyü kaldırdı. Resimde Leydi Murasaki şezlongda çıplak olarak oturuyordu. Resme bakan Hannibal'ın gözleri büyüdü, gözbebeklerinde ışıklar oynadı, gecesini havai fişekler aydınlattı.

Sonbahar yaklaşıyor ve Leydi Murasaki, bahçedeki çimlerde akşam yemekleri düzenliyordu, böylece ayın türlü şekillerini seyredebiliyor, sonbahar böceklerinin seslerini dinleyebiliyorlardı.

Ayın yükselmesini beklerken, Chiyoh karanlıkta udunu çalıyor, o çalarken cırcırböcekleri susuyordu. Hannibal sadece ipek hışırtılarını ve kokuları izleyerek Leydi Murasaki'nin tam olarak nerede olduğunu bilebiliyordu.

Kont ona Fransız cırcırböceklerinin, şahane Japon böcekleri yani suzumushi'ler kadar güzel olmadıklarını anlatmıştı, ama olacaktı. Savaştan önce pek çok kez Leydi Murasaki için suzumushi böcekleri getirmek üzere Japonya'ya adamlar göndermişti ama böcekler yola dayanamamış ve o da karısına bundan hiç söz etmemişti.

Sakin akşamlardan birinde, yağmurdan sonra hava nemliyken bir Koku Tanıma Oyunu oynadılar, Hannibal, Chiyoh bulsun diye bir mika parçasının üstünde çeşitli ağaç kabukları ve tütsüler yaktı. Chiyoh konsantre olabilsin diye Leydi Murasaki de arada ut çalıyordu, Leydi'nin öğretmeni arada Hannibal'ın izleyemediği müzik parçaları da öğretiyordu.

Hannibal sınıfları izlemesi için köydeki okula gönderildi ve konuşamadığı için bir merak konusu oldu. Okuldaki ikinci gününde, üst sınıflardan bir hödük birinci sınıftan bir çocuğun saçına tükürdü ve Hannibal onun kuyruksokumu kemiği ile burnunu kırdı. Bunun üzerine eve gönderildi, o arada Hannibal'ın ifadesinde en küçük bir değişiklik bile olmamıştı.

Okula gitmek yerine evde Chiyoh'un derslerine katılmaya başladı. Chiyoh yıllardır Japonya'daki bir diplomat ailesinin oğluydu ve artık on üç yaşına geldiği için Leydi Murasaki'den gerekli becerileri öğreniyordu.

Talimatlar Bay Jakov'unkilerden çok farklıydı ama konuların tıpkı Bay Jakov'un matematiği gibi garip bir güzelliği vardı ve Hannibal bunları büyüleyici buluyordu.

Salonundaki pencerelerden gelen gün ışığında Leydi Murasaki günlük gazetenin sayfaları üzerinde kaligrafi öğretiyor ve geniş uçlu bir fırçayla kendisi de çok güzel figürler yaratıyordu. Üçgen biçimindeki sonsuzluk işaretine bakması çok zevkliydi. Bu zarif sembolün altında, gazetenin manşetinde NUREMBERG'DE DOKTORLAR SORGULANDI yazıyordu.

“Bu çalışmaya Sekiz Darbede Sonsuzluk deniyor” dedi. “Sen de dene.”

Dersin sonunda, Leydi Murasaki ile Chiyoh birer origami deseni katladılar, daha sonra bunları da tavan arasındaki mihraba koyacaklardı.

Hannibal de katlamak üzere bir origami kağıdı aldı. Chiyoh'un Leydi Murasaki'ye soru sorarcasına bakması, bir an için kendini dışlanmış hissetmesine yol açtı. Leydi Murasaki ona makası uzattı. (Daha sonra, Chiyoh'un diplomatik ortamlarda kabul edilmeyecek o hatasını düzeltecekti.)

“Chiyoh'un Hiroshima'da Sadako adında bir kuzeni var” diye açıkladı Leydi Murasaki. “Radyasyon zehirlenmesi yüzünden ölüyor. Sadako, bin tane kağıt katlarsa kurtulacağına inanıyor. Gücü sınırlı olduğu için biz de her gün kağıt katlayarak ona yardım ediyoruz. Katladığımız kağıtlar onu iyileştirmese bile, her gün onu ve savaşın zehirlendiği öbür insanları düşünmüş oluyoruz. Sen de bizim için bunu yap Hannibal, biz de senin için yapalım. Hep birlikte de Sadako için kağıt katlayalım.”

KÖYDE PERŞEMBE günleri, çeşmenin ve Mareşal Foch heykelinin etrafına, şemsiyelerin altında güzel bir pazar kuruluyordu. Rüzgar, turşu satan adamdan salamura sirke kokuları ve deniz yosunlarının üstünde sergilenen balıklardan ve kabuklu deniz hayvanlarından okyanus kokuları getiriyordu.

Çeşitli radyolardan gelen melodiler birbiriyle yarışyordu. Sık sık ziyaret ettikleri hapishaneden kahvaltıdan sonra salıverilen laterna çalgıcısı ile maymunu, birileri bir kadeh şarap ve birkaç tane kabuklu fıstık verene kadar, acımasızca “Sous les Ponts de Paris”i çalıp duruyorlardı. Laternacı şarabı bir dikişte içip, fıstıkların yarısını da kendine ayırıyordu, maymun ise akıllı küçük gözleriyle efendisinin onları hangi cebine koyduğunu takip ediyordu. İki jandarma, müzisyene her zamanki gibi boşuna nasihatlerde bulundular ve hamur işleri sergisine yöneldiler.

Leydi Murasaki'nin hedefi ise turfanda sebzelerin satıldığı Legumes Bulot'tu, salatasını yapmak üzere kemanbaş alacaktı. Kemanbaşlar Kont'un başlıca favorisiydi ve çabucak satılıp bitiyordu.

Hannibal, elinde bir sepetle Leydi'nin peşinden gidiyordu. Uzun bir piyano telini yağlayan ve onunla koca bir teker Grana kesen peynirciyi izlemek için durdu. Peynirci ona da bir parça verdi ve Madam'a salık vermesini istedi.

Leydi Murasaki hiç kemanbaş görememişti ve daha sorma fırsatı bulamadan, Sebzeci Bulot, tezgahının altından bir sepet dolusu bağlanmış eğrelti otu çıkardı. “Madam, bunlar o kadar eşsiz şeyler ki üzerlerine güneş değsin istemedim. Siz gelene kadar şu örtüyle sardım, suyla değil gerçek bahçe çiyiyle nemlendirdim.”

Sebzecinin karşısında, kanlı önlüğüyle kasap Paul Momund bir kesme tahtasının başına oturmuş kuş temizliyor, pislikleri bir kovaya atıp, taşlıklarla ciğerleri ayrı ayrı kaselere koyuyordu. Kasap iriyarı, etli bir adamdı ve önkolunda bir dövmesi vardı - bir vişne ve *Voici la Mienne, ou est la Tienne?* açıklamasıydı bu. Vişnenin kırmızısı ellerindeki kanın yanında soluk kalıyordu. Halkla iş yapmaya daha yatkın olan Kasap Paul'un kardeşi de, *Momund'ların Güzel Etləri* yazılı bez afişin altındaki tezgahta çalışıyordu.

Paul'un kardeşi, yolsun diye bir kaz getirmişti. Paul yanında duran posalı içki şişesinden biraz içti ve kanlı eliyle yüzünü sildi, yüzüne kan ve tüy bulaşmıştı.

Kardeşi “Ağır ol Paul” dedi. “Daha uzun bir gün var önümüzde.”

Paul'un sesini duyduğunda, Hannibal tezgahdaki domuz kafasına bakıyordu.

“Hey, Japon!”

Arkasından Sebzeci Bulot'un sesi duyuldu : “Lütfen Mösyö! Böyle bir şey kabul edilemez.”

Ve Paul bir daha konuştu : “Hey Japon, söylesene, amcığının iki yana açık olduğu doğru mu? Ortada dimdik duran küçük bir bukleye birlikte?”

Hannibal Paul'u o zaman fark etti, yüzüne kan ve tüyler sıvaşmıştı, *tıpkı Mavi Göz gibi, tıpkı kuş derisini çiğneyen Mavi Göz gibi.*

Paul şimdi kardeşine dönmüştü. “Bir keresinde Marsilya'da bunlardan biriyle yatmışım, insanın bütün Paul'un suratına inen kuzu budu, arkadaki kuş bağırsaklarının üstüne düşmesine yol açtı,

Hannibal da adamın üstüne çıkıp, elinden kayana kadar budu defalarca indirdi, sonra arkasındaki masada duran tavuk bıçağını aradı, bulamadı, eline geçirdiği tavuk organlarını Paul'un suratına sıvaştırdı, kasap da kanlı elleriyle ona yumruklar atıyordu. Paul'un kardeşi Hannibal'ın ensesine bir tekme atıp, tezgahtan bir et döveceği kaptı. O sırada Leydi Murasaki kasap tezgahına gelmiş ve "Kiai!" diye bir çığlık atmıştı.

Leydi Murasaki elindeki koca kasap bıçağını, kasabın kardeşinin gırtlığında, tam domuzların kesildiği noktaya dayadı ve "Kıpırdamayın beyler" dedi. Uzunca bir süre adamlar kıpırdamadan durdular, polis düdükleri yaklaşıyordu, Paul'un koca elleri Hannibal'ın gırtlığına dolanmıştı ve kardeşi göz ucuyla bıçağın boynuna değdiği yere bakmaya çalışıyordu. Hannibal ise arkasındaki masanın ona değdiğini hissediyordu. İki jandarma, sakatların üstünden atlayıp Kasap Paul ile Hannibal'ı ayırdılar, jandarmalardan biri Hannibal'ı tezgahın öbür tarafına geçirdi.

Hannibal'ın sesi kullanılmamaktan paslanmıştı ama kasap ne dediğini anlamıştı. Hannibal büyük bir soğukkanlılıkla "Hayvan" demişti. Bu bir hakareten çok sınıflandırma gibiydi.

Meydana bakan polis karakolunda, bankonun ardında bir çavuş vardı.

Jandarmaların komutanı o gün sivil giyinmişti, üzerinde buruşuk bir tropikal takım vardı. Yaklaşık elli yaşlarındaydı ve savaştan yorgun düşmüştü. Ofisinde Leydi Murasaki ile Hannibal'a oturacak yer gösterdi ve kendisi de oturdu. Masası, bir Cinzano kültablası ile mide ilacı Clanzoflat dışında bomboştu. Leydi Murasaki'ye sigara tuttu. Leydi almadı.

Pazardaki iki jandarma kapıyı vurarak içeri girdi. Göz ucuyla Leydi Murasaki'yi inceleyerek duvar dibinde durdular.

"Buradaki kimse size vurdu veya direndi mi?" diye sordu komutan.

"Hayır, Komutanım."

Başıyla tanıklık için diğerlerini çağırdı.

Daha yaşlı olan jandarma not defterine baktı. "Sebzeci Bulot, kasabın karışıklık çıkardığını ve bıçağını almaya çalıştığını, herkesi öldüreceğim diye bağırdığını söylüyor, buna kilisedeki bütün rahibeler de dahilmiş."

Komutan sabır diler gibi gözlerini devirip tavana baktı.

"Kasap Vichy hükümeti taraftarıydı ve muhtemelen sizin de bildiğiniz gibi çok nefret edilen biri" dedi. "Onun hesabını göreceğim. Size yapılan hakareten dolayı özür dilerim Leydi Murasaki. Genç adam, bir daha bu hanımefendiye bir saldırı olursa, doğruca bana gelmeni istiyorum. Anlıyor musun?" Hannibal başını salladı.

"Bu köyde kimsenin birilerine saldırmasını istemem, sadece ben yaparım bunu." Kumandan kalktı ve çocuğun arkasına geçti. "Bizi affedin Madam. Hannibal, benimle gel."

Leydi Murasaki polise baktı. Polis hafifçe başını salladı.

Komutan Hannibal'ı karakolun arka tarafına götürdü, iki hücreden biri uyuyan bir sarhoş tarafından işgal edilmişti, ikincisi ise laternacı ve maymunu tarafından yeni boşaltılmıştı, maymunun su çanağı hâlâ yerde duruyordu.

"Burada dur."

Hannibal hücrenin ortasında durdu. Komutan hücre kapısını gürültüyle kapatınca yan hücredeki sarhoş söylenerek öbür tarafına döndü.

"Yere bak. Yerdeki lekeleri ve izleri görüyor musun? Onlar gözyaşıyla olmuştur. Kapıyı açmaya çalış. Hadi. Gördüğün gibi o taraftan açılmıyor. Öfke yararlı ama tehlikeli bir yetenektir. Kafanı kullan ve asla böyle bir hücreye girme. Bir kereden fazla affetmem. Bu sefer çıkabilirsin. Ama bunu

bir daha yapma. Kimseyi butlarla dövme.”

Komutan Leydi Murasaki ile Hannibal’ı arabalarına kadar geçirdi. Hannibal arabaya binince Leydi Murasaki bir an polisle baş başa kaldı.

“Komutan, kocamın bilmesini istemiyorum. Dr. Rutin size sebebini söyleyebilir.”

Komutan başını salladı. “Eğer Kont yine de öğrenir ve bana sorarsa, sarhoşlar arasında bir kavga çıktığını ve çocuğun kendini kavganın ortasında bulduğunu söylerim. Kont iyi değilse çok üzülürüm. Diğer bakımlardan kendisi dünyanın en şanslı erkeği.”

***

Şatoda işiyle baş başa yaşayan Kont olayı duymayabilirdi. Ama akşam, o sigarasını içerken, şoför Serge köyden akşam gazeteleri ile döndü ve onu bir kenara çekti.

Cuma pazarı on beş kilometre ötedeki Villiers’te kuruluyordu. Uykusuz ve solgun Kont, Kasap Paul kesilmiş bir kuzuyu tezgahına taşıırken arabasından indi. Kont’un değneği Paul’un üst dudağına indi ve Kont değneği ile vurmaya devam ederek adamın üstüne atıldı.

“Seni pislik, demek karıma hakaret edersin!!”

Paul eti düşürdü ve Kont’u sertçe itti, Kont’un ince bedeni tezgaha doğru uçtu ve Kont toparlanıp bir daha atıldı, değneğini savurmaya devam ediyordu, sonra, yüzünde şaşkın bir ifadeyle durdu. Ellerini yeleşine doğru kaldırdı ve yüzükoyun kasabın tezgahına düştü.

ON ÜÇ yaşında ve kendi soyunun sonuncusu olan Hannibal Lecter, ilahilerin inleyip melemelerinden iğrenmiş ve cenaze töreninin saçmalığından bunalmış olarak Leydi Murasaki ve Chiyoh'un yanında kilisenin kapısında durmuş, ilgisiz bir tavırla başsağlığı dileyenlerin elini sıkıyordu, savaş sonrasında başörtüsüne duyulan önyargı yüzünden, kiliseden çıkan kadınlar hemen başlarını açıyorlardı.

Leydi Murasaki, dinliyor, zarif ve uygun cevaplar veriyordu.

Hannibal onun yorulduğunu düşünerek kendisinin konuşmaya başladığını fark etti, yeni sesi çabucak çatallaşıyordu. Leydi Murasaki onu duyunca şaşırıdıysa bile belli etmedi ama elini alıp sıkı ve başsağlığı dileyenlere öbür elini uzatmaya başladı.

Paris basınından ve haber servislerinden gelen bir geveze ordusu, hayatı süresince onlardan uzak durmuş bir sanatçının ölümünü haber yapmaya çalışıyordu. Leydi Murasaki'nin onlara söyleyecek bir şeyi yoktu.

Sonsuzmuş gibi görünen günün öğleden sonrasında, Kont'un avukatı şatoya geldi, yanında da Vergi Dairesinden bir yetkili vardı. Leydi Murasaki onlara çay ikram etti.

“Madam, acınıza saygısızlık etmekten çekiniyorum” dedi vergi memuru, “Ama, ölüm vergileri yüzünden şato açık artırmaya çıkmadan önce diğer düzenlemeleri yapmak için bol bol zamanınız olacağına sizi temin ederim. Vergi borçlarına karşı sizin şahsi teminatınızı kabul edebilmeyi çok isterdim ama artık Fransa'da barınma statünüz de sorgulanacağı için bunu yapmam imkânsız.”

Sonunda gece oldu. Hannibal, Leydi Murasaki'ye ta odasının kapısına kadar eşlik etti ve Chiyoh onunla birlikte uyumak için kendine bir minder hazırladı.

Hannibal odasında uzun süre uyanık olarak yattı ve uykuya dalınca rüyalar da geri geldi.

Mavi Göz 'ün kana ve tüye bulanmış suratı tekrar tekrar Kasap Paul 'un suratıyla yer değiştiriyordu.

Hannibal karanlıkta uyandı ama rüya bitmedi, suratlar tavanda hologram gibi görünüyordu. Artık konuşabildiği için çılgılık atmıyordu.

Kalkıp sessizce yukarı çıktı ve Kont'un stüdyosuna gitti. Şövalenin iki yanındaki kollu şamdanları yaktı. Portreler duvarlarda asılıydı, bitmiş ve yarı bitmiş eserler, yaratıcılarının ölmesiyle varlık kazanmıştı. Hannibal, sanki onun soluğunu bulabilirlermiş gibi resimlerin Kont'un ruhuna doğru akmaya çalıştığını hissetti.

Amcasının temizlenmiş fırçaları bir kutuda duruyordu, tebeşirleri, karakalemleri de oluklu tepsilere diziliydi. Leydi Murasaki'nin tablosu gitmiş ve Leydi kancadaki kimonosunu da almıştı.

Hannibal, Kont'un önerdiği gibi büyük kol hareketleriyle çizmeye başladı, rahatlamak için büyük diyagonal çizgiler yaptı, renk darbeleri oluşturdu. İşe yaramadı. Şafağa doğru, zorlamaktan vazgeçti; olayı akışına bıraktı ve sadece elinin onu nereye götürdüğünü izledi.

HANNIBAL ORMANIN içinde, nehrin yanındaki küçük bir boş alanda bir ağaç kökünün üstüne oturmuş Japon udunu tıngırdatıyor, bir yandan da bir örümceğin ağ örüşünü izliyordu. Muhteşem bir sarı rengi olan örümcek, siyah bir ağın ortasında çalışıp duruyordu. Ud yüzünden heyecanlanmış gibiydi, Hannibal tellere dokundukça o da yakalanan var mı diye ağının orasına burasına koşturuyordu. Hannibal Japon şarkısını yakalamış gibiydi ama hâlâ yanlış sesler de çıkarıyordu. Leydi Murasaki'nin o tatlı ses tonuyla, arada bir kazayla Batı tarzının dışında vurgular yaparak İngilizce konuşmasını düşündü. Örümcek ağma daha yaklaşıyor çalmaya devam etti. Ağır uçan bir böcek ağa yakalandı ve örümcek telaşla onu bağlamaya koştı.

Hava durgun ve ılık, nehir yüzeyi dümdüzdü. Kıyılara yakın yerlerde su böcekleri oynaşüyor ve yusufluklar sazların arasına dalıp çıkıyordu. Kasap Paul, küçük kayığında arada tek elle kürek çekiyordu ve kayık kıyıya sarkan salkımsöğütlerin altından kayarak ilerliyordu. Paul'un yem sepetinde ötüşen cırcırböcekleri kırmızı gözlü bir böceği cezp etmişti, Paul koca eliyle kancasına bir cırcırböceği geçirirken, kırmızı gözlü böcek canını kurtarıp kaçtı. Paul oltasını söğütlerin altına attı ve oltanın tüyü yüzmeye başlayınca olta kamışını kavradı.

Paul balığını çekti ve kayığının yanından sarkan kovadaki öteki balıkların yanına attı. Balıkla uğraşırken havadaki çalgı tıngırtısını yarım yamalak duymuştu. Başparmağındaki balık kanını emdi ve ağaçlıklı kıyıda kamyonetini park ettiği küçük iskeleye doğru küreklere asıldı, iskeledeki kaba banka oturup en büyük balığını temizledi ve biraz buzla birlikte bez bir torbaya attı. Öteki balıkları kovadaki suyun içinde hâlâ canlıydı. Saklamak için onları iskelenin altına çekti.

Havada bir çınlama, Fransa'ya yabancı bir nota duyuldu. Paul, acaba mekanik bir ses mi diye kamyonetine baktı. Elinde fileto bıçağıyla kamyonetin yanına gitti ve aracın sağma soluna bakıp, radyo antenini, lastiklerini kontrol etti. Kapıların kilitli olup olmadığına baktı. Bir tınlama daha oldu, şimdi ses notalara dönüşmüştü.

Paul, küçük açıklıktaki çalılarının etrafından dolanıp sesi takip etti ve Hannibal'ı bir ağaç gövdesine oturmuş Japon udunu çalarken buldu, udun kutusu bir motosiklete dayalı duruyordu. Hannibal'ın yanında da bir çizim defteri vardı. Paul tekrar kamyonetin yanına dönüp, benzin deposunun girişinde şeker izi var mı diye kontrol etti. Açıklığa geri gidip, yanı başında dikilene kadar Hannibal uttan kafasını kaldırıp bakmamıştı.

“Paul Momund, güzel etler” dedi Hannibal. Bir yandan, penceredeki buzun veya bir merceğin kenarından bakarken oluşan kırmızı ışık kırılmasını deniyordu gözlerini kısarak.

“Konuşmaya başladın demek dilsiz piç kurusu. Radyatörüne bir şey yaptıysan o kahrolası kafanı kopartırım senin. Burada imdadına koşacak Fransız polisleri yok.”

“Ya da senin yardımına koşacak.” Hannibal birkaç nota daha çaldı.

“Yaptığın şey affedilmez.” Hannibal udu bıraktı ve resim defterini aldı. Paul'a bakarak küçük parmağıyla defterde küçük bir düzeltme yaptı.

Sonra sayfayı çevirip ayağa kalktı ve boş sayfayı Paul'a uzattı. “Belli bir hanımefendiye yazılı bir özür borçlusun.” Paul'den gelen ter ve pislik kokusundan iğrenmişti.

“Evlad, buraya gelmekle delilik ettin.”

“Özür dilediğini yaz, ne kadar rezil biri olduğunu anladığını ve bir daha pazarda asla ona bakmayacağını veya ona yönelik bir şey söylemeyeceğini de ekle.”

“Bir Japon’dan özür dilemek mi?” Paul güldü. “İlk olarak seni nehre atıp bir güzel ıslatacağım.” Elini bıçağının üstüne koydu. “Sonra da belki pantolonunu indirir istediğin yere bir şey koyarım.” O Hannibal’a doğru yürüyünce, Hannibal da motosikletine ve ut kutusuna doğru geri çekildi.

Hannibal durdu. “Onun amini merak ediyordun sanırım. Nasıl olduğunu tahmin edebildin mi bari?”

“O senin anan mı? Japon amları iki yana açık olur! O küçük Japon’u düz de öğren.”

Paul koca elleriyle onu ezmeye hazır bir vaziyette ileri atıldı ve Hannibal tek bir hareketle ud kutusundaki eğri kılıcı alıp Paul’un göbeğinin altına doğru savurdu.

“Böyle mi açık?”

Kasabın çığılığı ağaçların arasından yankılandı ve kuşlar telaşla havalandılar. Paul iki eliyle yarasını tutuyordu ve elleri kan içinde kalmıştı. Eğilip yarasına baktı ve dışarı fişkırان bağırsaklarını toparlamaya çalıştı. Hannibal yana geçip bu sefer böbreklerine indirdi kılıcı.

“Yoksa omurgaya teğet geçecek şekilde mi?”

Artık kılıçla Paul’un üzerinde X işaretleri yapmaya başlamıştı. Şoktan gözleri faltaşı gibi açılan kasap kaçmaya çalışırken kılıç köprücük kemiğine isabet etti ve kesilen damardan Hannibal’ın suratına kan fişkırıdı. Sonraki iki darbe ayak bileklerinin arkalarını ve diz ardı kirişlerini doğradı ve Paul kasaplık öküz gibi böğürerek çöktü.

Kasap Paul, ağaç kütüğüne dayanarak oturuyordu. Kollarını kaldıramıyordu.

Hannibal suratına baktı. “Çizimlerimi görmek ister misin?”

Defterini uzattı. Resimde Kasap Paul’un kafası, saçma bir etiket takılmış olarak bir tepside duruyordu. Etiketle, *Paul Momund, Güzel Etlere* yazıyordu. Paul’un gözleri kenarlardan başlayarak kararıyordu. Hannibal kılıcı bir daha savurdu ve Paul için bir anlığına her şey yanlardan ibaret kaldı, sonra tansiyonu sıfıra indi ve karanlık geldi.

Hannibal kendi karanlığında, kuğu gelirken Mischa’nın konuşmasını duydu ve yüksek sesle “Oooh, Anniba!” dedi.

Akşam oldu. Hannibal, akşam karanlığında gözleri kapalı olarak ağaç köküne dayanmış oturuyordu, kökün üstünde kasabın kafası duruyordu. Gözlerini açtı ve dakikalarca öyle oturdu. Sonunda ayağa kalkıp iskeleye gitti. Balık kovası takıldığı yerde duruyordu, onu görünce boynundaki yarayı ovuşturmak istedi. Balıklar hala canlıydı. Hannibal onlara dokunmadan önce ellerini ıslattı ve hepsini birer birer serbest bıraktı.

“Gidin” diyordu, “Gidin”. Sonunda boş kovayı da suya attı.

Cırcırböceklerini de serbest bıraktı. Onlara da “Gidin, gidin!” dedi. Ayıklanmış büyük balığın durduğu bez torbaya baktı ve iştahının açıldığını hissetti.

“Nefis” dedi.

KASAP PAUL'UN vahşi ölümü, belediye başkanları ve bazı meclis üyeleri Direniş'e misilleme olarak Naziler tarafından vurulmuş olan köylülerin pek çoğu için bir trajedi değildi.

Paul'un cesedinin büyük kısmı, Pompes Funebres Roget'in tahnit odasındaki çinko masada yatıyordu, Kont Lecter de aynı masadan başarıyla geçmişti. Akşam karanlığında cenaze evinin önüne siyah bir Citroen Traction Avant yanaştı. Kapıda bekleyen jandarma hemen koşup kapıyı açtı.

“İyi akşamlar Müfettiş.”

Arabadan çıkan adam düzgün bir takım elbise giymiş, kırk yaşlarında biriydi. Jandarmanın resmi selamına dostça başını sallayarak karşılık verdi ve arabaya doğru dönüp şoförle ve arka koltuktaki öteki görevliyle konuştu. “Örnekleri polis karakoluna götürün.”

Müfettiş, cenaze evinin sahibi Mösyö Roget ile Polis Komutanını tahnit odasında buldu, bütün musluklar, hortumlar, örneklerin bulunduğu emaye kaplar camın arkasındaydı.

Paris'ten gelen polisi görünce komutanın yüzü aydınlandı.

“Müfettiş Popil! Gelebildiğinize sevindim. Siz beni hatırlamazsınız ama ...”

Müfettiş komutana baktı. “Elbette hatırlıyorum Komutan Balmain. De Rais'i Nuremberg'e getirmiş ve duruşmada arkasında oturmuştunuz.”

“Tanıklık yaparken izlemiştim sizi. Bu bir onur efendim.”

“Elimizde ne var?”

Cenaze evinin yöneticisinin asistanı Laurent, cesedin üstündeki örtüyü kaldırdı.

Kasap Paul'un cesedi hala giyinikti, giysilerinin kana bulanmadığı yerlerde uzun kırmızı çaprak kesikler görülüyordu. Kafası yerinde yoktu.

“Paul Momund ya da onun çoğu” dedi komutan. “Bu onun dosyası mı?”

Popil başını salladı. “Kısa ve çirkin. Orleans'tan Musevi göndermiş.” Müfettiş etrafında dolanarak cesede baktı, Paul'un elini ve kolunu kaldırdı, rengi solduğu için dövmesi artık daha parlak görünüyordu. Müfettiş kendi kendine konuşur gibi konuşmaya başladı. “Ellerinde savunma yaraları var, ama parmak eklemlerindeki çürükler eski. Yakınlarda bir kavgaya karışmış.”

Cenaze evinin sahibi “Ve sık sık” dedi.

Asistan Laurent lafa karıştı. “Geçen Cumartesi bir barda kavga etti ve bir adamla kızın dişlerini döktü.” Laurent yumrukların şiddetini göstermek için başını eğdi, kabarık saçları küçük kafasında sağa sola oynadı.

“Bir liste lütfen. Son hasımlarıyla ilgili” dedi müfettiş. Sonra koklayarak cesedin üstüne eğildi. “Bu cesede herhangi bir şey yaptınız mı Mösyö Roget?”

“Hayır Mösyö. Komutan özellikle yasakladı ...”

Müfettiş Popil başıyla onu masanın başına çağırdı. Laurent de gelmişti. “Bu koku burada kullandığınız herhangi bir şeyin kokusu mu?”

“Siyanür kokusu alıyorum” dedi Mösyö Roget. “Önce zehirlenmiş!”

“Siyanürde yanık badem kokusu olur” dedi Popil.

“Diş ağrısı ilacı gibi kokuyor” dedi Laurent, farkında olmadan çenesini ovuşturuyordu.

Cenaze evinin sahibi asistanına döndü. “Salak! Dişi de nereden çıkardın?”

“Evet. Karanfil yağı” dedi Müfettiş Popil. “Komutan, kitaplarıyla birlikte eczacıyı çağırabilir miyiz?”

Hannibal, şefin gözetimi altında çeşitli soslar ekleyip Brittany deniz tuzu ile kapladığı muhteşem balığı fırına vermişti ve şimdi fırından çıkarıyordu. Bir şef bıçağının sapıyla tuzdan kabuk kırıldı ve balığın derisiyle birlikte ayrıldı, mutfağa enfes bir koku yayılmıştı.

“Unutma Hannibal” dedi şef. “Balığın en iyi yeri yanaklarıdır. Pek çok canlı için bu geçerlidir. Sofrada servis yaparken bir yanağı Madam’a, öbürünü de şeref konuğuna verirsin. Tabii mutfakta servis tabağına alıyorsan, ikisini de kendin yersin.”

Serge pazardan aldığı sebzelerle birlikte mutfağa girdi. Paketleri açıp yiyecekleri yerleştirmeye başladı.

Serge’nin arkasından Leydi Murasaki de sessizce mutfağa girmişti.

Serge, “Petit Zinc’te Laurent’i gördüm” dedi. “Kasabın kahrolası çirkin kafasını daha bulamamışlar. Söylediğine göre cesette - şunu al - karanfil yaprağı kokusu varmış, hani şu diş ağrısı ilacındaki gibi. Dedi ki Hannibal Leydi Murasaki’yi gördü ve Serge’nin lafını kesti. “Gerçekten bir şeyler yemeniz lazım Leydim. Bu çok, çok iyi olur.”

“Biraz da şeftalili dondurma aldım” dedi Serge. “Hem de taze şeftaliden yapılmış.”

Leydi Murasaki uzunca bir süre Hannibal’ın gözlerinin içine baktı.

Hannibal büyük bir soğukkanlılıkla ona gülümsedi. “Şeftali!” dedi.

GECE YARISIYDI, Leydi Murasaki yatağında uzanmıştı. Açık pencereden, aşağıdaki avluda bulunan mimoza ağacının kokularını getiren hafif bir rüzgar geliyordu. Leydi, esintiyi kollarında ve ayaklarında hissetmek için üzerindeki örtüleri atmıştı. Gözleri açıldı, karanlık tavana bakıyordu ve göz kırptığı zaman çıkan minicik sesleri duyabiliyordu.

Aşağıda avluda uyumakta olan bekçi köpeği uykusunda döndü, burun delikleri açıldı ve içine bol bol hava çekti. Bir an için alnında birkaç kırışık oluştu ve sonra ağzında kan tadıyla güzel bir avın peşinde koştuğu tatlı rüyalara dalıp gevşedi.

Karanlıkta yatan Leydi Murasaki'nin üstünde tavan arası kapısı gıcırdadı. Çıkan sese bakılırsa, dolaşan şey fare değildi. Leydi Murasaki derin bir nefes aldı ve çıplak ayaklarını yatak odasının serin taş zeminine indirdi. Üzerine hafif bir kimono aldı, saçlarına şöyle bir dokundu ve koridordaki vazodan biraz çiçek alıp elinde bir kandille tavan arasına çıkan basamakları tırmanmaya başladı.

Tavan arasının kapısına oyulmuş maske Leydi'ye gülümsedi. Genç kadın doğrulup elini maskenin üstüne koydu ve kapıyı itti. Sanki hafif bir dokunuşla içeri itildiğini hissetti ve karanlık tavan arasının derinliklerinde minik bir ışık görür gibi oldu. Leydi Murasaki ışığa doğru ilerledi, kandili onu seyreden Noh maskelerini ve onu buyur eder gibi yapan kuklaları aydınlatıyordu. Hasır sepetleri ve Robert'le geçirdiği yılları anımsatan etiketli sandıkları geçip, aile mihrabına ve zırhın bulunduğu yere doğru yürümeye devam etti.

Zırhın önünde duran karanlık bir gölge vardı. Mumların ışığında bir siluet olarak görüyordu. Kendi kandilini mihrabın yanındaki bir sandığın üstüne bıraktı ve kıpırdamadan durup, bir çiçekliğin sığ suyunda bulunan Kasap Paul'un kafasına baktı. Paul'un suratu temiz ve renksizdi, dudaklarında bir şey yoktu ama yanakları gitmişti ve ağzının kenarından çiçekliğe sızan kan, sanki çiçekler kanda duruyormuş gibi birikmişti. Paul'un saçına bir etiket iliştilmişti. Etikete ince bir el yazısıyla : *Momund, Boucherie de Qualite* yazılmıştı.

Paul'un kafası zırha bakıyordu, gözleri samuray maskesine doğru yukarı kaymıştı. Leydi Murasaki de yüzünü kaldırdı ve Japonca konuşmaya başladı.

“İyi geceler, Soylu Atam. Lütfen bu uygunsuz buketi bağışla. Bütün saygımla belirtirim ki, aklımdaki yardım türü bu değildi.”

Otomatik olarak yerden soluk bir çiçekle kurdeleyi alıp kolunun yenine soktu, gözleri etrafı tarıyordu bir yandan. Uzun kılıç yerindeydi, savaş baltası da öyle. Ama kısa kılıç yerinde yoktu.

***

Leydi Murasaki bir adım geri çekildikten sonra çatı penceresine gitti ve açtı. Derin bir nefes aldı. Nabızı kulaklarında atıyordu. Esinti giysilerini ve mumları dalgalandırdı.

Noh kostümlerinin arkasından yumuşak bir tıkırtı geldi. Maskelerden birinin içinde onu izleyen bir çift göz vardı.

Leydi Murasaki yine Japonca olarak “İyi geceler Hannibal” dedi.

Karanlığın içinden Japonca yanıt geldi. “İyi geceler leydim.”

“İngilizce olarak devam edebilir miyiz Hannibal? Atalarımın saklamak istediğim bazı konular var.”

“Nasıl arzu ederseniz leydim. Ne de olsa, zaten Japonca’ m bu kadardı.”

Sonra elinde kısa kılıç ve bir temizlik beziyle ortaya çıktı. Leydi ona doğru yürüdü. Uzun kılıç zırhın önünde duruyordu. Mecbur kalırsa ona ulaşabilirdi.

“Kasabın bıçağını da kullanabilirdim” dedi Hannibal. “Masamune-dono’nunkini kullandım çünkü bana öylesi çok uygun göründü. Umarım kızmazsınız. Kılıca hiçbir şey olmadı, inanın. Kasap tereyağı gibiydi.”

“Senin için korkuyorum.”

“Lütfen endişelenmeyin. Bu ... bundan kurtulacağım.”

“Benim için böyle bir şey yapmana gerek yoktu.”

“Bunu kendim için yaptım, sizin değerli kişiliğiniz için yaptım Leydi Murasaki. Sizin hiçbir sorumluluğunuz bulunmuyor. Bence Masamune-dono da kılıcını kullanmama izin vermiştir. Gerçekten muhteşem bir enstrüman.”

Hannibal kısa kılıcı kınına soktu ve zırha doğru saygıyla eğilerek eski yerine bıraktı.

“Titriyorsunuz” dedi. “Mükemmel bir şekilde kendinize hakimsiniz ama bir kuş gibi titriyorsunuz. Size ancak çiçeklerle yaklaşırım. Sizi seviyorum Leydi Murasaki.”

Aşağıda, avluda Fransız polis aracının sirenenin iki nota duyuldu. Bekçi köpeği kalkıp havlamaya başladı.

Leydi Murasaki hemen Hannibal’ın yanına gidip ellerini tuttu ve yüzüne doğru kaldırdı. Sonra Hannibal’ı alnından öpüp, yoğun bir fısıltıyla “Çabuk!” dedi, “Ellerini fırçala! Chiyoh hizmetçi odasında limon bulundurur her zaman.” Alt katta kapı vuruluyordu.

LADY MURASAKI, yüreğinin çarpıntısını dindirip merdiven başına gelene kadar Müfettiş Popil'i aşağıda bekletti. Müfettiş, yardımcısıyla birlikte yüksek tavanlı fuayenin ortasında durmuş, onun ortaya çıkışını izliyordu. Leydi Murasaki, onun ağının başında bekleyen iri bir örümcek gibi tetikte ve sakin durduğunu fark etti ve pencerenin ötesinden gecenin sonsuzluklarına baktı.

Leydi'yi gören Popil soluğunu biraz sert şekilde bıraktı. (,ıkardığı ses fuayenin kubbeli tavanında yankılanmıştı ve leydi de duymuştu.

Aşağı inişi, sanki basamaklar yokmuşçasına tek bir harekette oldu. Elleri kimonosunun yenlerindeydi.

Gözleri kızarmış olan Serge kenarda duruyordu.

“Leydi Murasaki, bu beyler polis.”

“İyi geceler.”

“İyi geceler hanımefendi. Bu kadar geç vakitte rahatsız ettiğim için özür dilerim. E ... sanırım yeğeniniz olan gence bazı sorular sormam gerekiyor.”

“Evet yeğenimdir. Belgelerinizi görebilir miyim?” Elini yavaşça kimonosunun yeninden çıkardı. Belgelerdeki bütün yazıları okudu ve fotoğrafı inceledi.

“Müfettiş POP-il mi?”

“Po-PIL Madam.”

“Fotoğrafınızda Legion d'Honor nişanı taktığınızı gördüm, Müfettiş.”

“Evet Madam.”

“Bizzat geldiğiniz için teşekkür ederim.”

Kimliklerini geri verirken, müfettişin burnuna taze ve hafif baygın bir koku gelmişti. Genç kadın kokunun ona ulaşmasını izledi ve bir anlığına burun deliklerinin açıldığını, gözbebeklerinin büyüdüğünü fark etti.

“Madam ..?”

“Murasaki Shikibu.”

Serge, bir polisle konuşma cesareti bulduğu için gururlanarak, “Madam Kontes Lecter'dir” dedi, “Kendisine Japonya'daki unvanıyla Leydi Murasaki olarak hitap edilmektedir.”

“Leydi Murasaki, sizinle özel olarak görüşmek istiyorum, sonra da ayrı bir yerde yeğeninizle görüşeceğim.”

“Makamınıza saygılarımla birlikte şunu belirtmeliyim ki, bu mümkün değil Müfettiş” dedi Leydi Murasaki.

“Ah, Madam, tamamıyla mümkün” dedi Müfettiş Popil.

“Evimize hoş geldiniz ve ikimizle birlikte arzu ettiğiniz kadar konuşabilirsiniz.”

O sırada merdivenden Hannibal'ın sesi duyuldu. “İyi geceler Müfettiş.”

Popil Hannibal'a döndü. “Genç adam, benimle gelmeni istiyorum.”

“Elbette Müfettiş.”

Leydi Murasaki Serge'ye, “Paltomu getirir misin?” dedi.

“Buna gerek yok Madam” dedi Popil. “Siz gelmiyorsunuz. Sizinle yarın görüşeceğim Madam. Yeğeninize de bir zarar vermeyeceğim.”

“Sorun yok, leydim” dedi Hannibal.

Leydi Murasaki'nin yenlerinin içinde sıkıca bileklerini kavramış olan elleri bir parça gevşedi.

TAHNİT ODASI karanlık ve musluktan damlayan su dışında sessizdi. Müfettiş kapıda Hannibal'le birlikte duruyordu, her ikisinin de omuzlarında ve ayakkabılarında yağmur damlaları vardı.

Momund içerideydi. Hannibal onun kokusunu alabiliyordu. Polisin nasıl bir dramatik sahne hazırladığını merak ederek Popil'in ışığı yakmasını bekliyordu.

“Tekrar görürseniz Paul Momund'u tanır mısınız sizce?” “Elimden geleni yaparım Müfettiş.”

Popil ışığı yaktı. Cenaze evinin görevlileri verilen talimata uyarak Momund'un giysilerini çıkarıp kağıt torbalara koymuşlardı. Karnı bir yağmurluk parçasının üzerinden kaba bir dikişle kapatılmış, boynuna da bir havlu sarılmıştı. “Kasabın dövmesini hatırlıyor musun?”

Hannibal cesedin etrafında dolaştı. “Evet. Ama okumamıştım.”

Çocuk cesedin üzerinden Müfettiş Popil'e baktı. Müfettişin gözlerinde zeka pırıltıları gördü.

“Ne yazıyor peki?” diye sordu müfettiş.

“İşte benimki, seninki nerede?”

“Belki de *İşte seninki, benimki nerede* demeliydi. İşte senin ilk cinayetin, benim kafam nerede? Ne dersin?”

“Muhtemelen saygısızlık ettiğinizi düşünürüm. Öyle olmasını umarım. Ben geldim diye yaralarının kanamasını mı İtekliyorsunuz?”

“Kasap leydiye ne dedi de öyle çıldırdın?”

“Ben çıldırmadım Müfettiş. Adamın laflarını herkes duydu. Kaba biriydi.”

“Ne demişti Hannibal?”

“Japon anacıklarının iki yana açık olduğu doğru mu diye sormuştu Müfettiş. Bunu sorarken de ‘Hey Japon’ diye bağırmıştı.”

“İki yana” dedi Müfettiş. Sonra parmağıyla Paul Momund'un karnındaki dikiş izlerinin üstünde geçti, neredeyse derisine dokunacak gibiydi. “Böyle mi?” Müfettiş Hannibal'ın yüzünde bir şey aradı. Aradığını bulamadı, hatta hiçbir şey bulamadı ve başka bir soru sordu.

“Onu böyle ölmüş görünce ne hissediyorsun?”

Hannibal adamın boynunu çevreleyen havlunun altına baktı. “İlgisizlik” dedi.

Karakolda kurulan yalan makinesini köyün polisleri ilk kez görüyorlardı ve olay hatırı sayılır bir merak uyandırmaktaydı. Paris'ten Müfettiş Popil'le birlikte gelmiş olan operatör, bazıları sadece tiyatro olan bir dizi ayar yapmıştı, tüpler ısındıkça, ortamdaki ter ve sigara kokularına bir de sıcak pamuklu kokusu karışmıştı. Sonra, makineyi seyreden Hannibal'ı seyreden müfettiş, çocuk, kendisi ve operatör dışındaki herkesi odadan çıkardı. Operatör aygıtı Hannibal'a bağladı.

“Adınızı belirtin” dedi.

“Hannibal Lecter.” Çocuğun sesi pürüzlüydü.

“Kaç yaşındasınız?”

“On üç.”

Poligraf kağıdında hızla mürekkep izleri oluşuyordu.

“Ne zamandır Fransa'da ikamet ediyorsunuz?”

“Altı aydır.”

“Kasap Paul Momund’la nerede tanıştınız?”

“Biz hiç tanıştırılmadık.”

Yazıcı uçlarda bir titreme olmadı.

“Ama kim olduğunu biliyordunuz.”

“Evet.”

“Perşembe günü pazarda Paul Momund’la bir çatışma, kavga yaşadınız mı?”

“Evet.”

“Okula gidiyor musunuz?”

“Evet.”

“Okulunuzda üniforma gerekiyor mu?”

“Hayır.”

“Paul Momund’la ilgili herhangi bir suçluluk bilginiz var mı?”

“Suçluluk bilgisi mi?”

“Cevaplarınız evet veya hayır olsun.”

“Hayır.”

Mürekkep izlerinin zirveleri ve dipleri değişmiyordu. Ne tansiyonu, ne kalp atışları ne de soluk alıp veriş i yükselmişti, sakin ve soğukkanlıydı.

“Kasabın öldüğünü biliyorsunuz.”

“Evet.”

Operatör aygıtın bir iki düğmesiyle oynadı.

“Matematik dersi aldınız mı?”

“Evet.”

“Coğrafya dersi aldınız mı?”

“Evet.”

“Paul Momund’un cesedini gördünüz mü?”

“Evet.”

“Paul Momund’u öldürdünüz mü?”

“Hayır.”

Poligrafın çizelgesinde hiçbir farklılık oluşmadı. Operamı gözlüğünü çıkardı, bu, Müfettiş Popil’e sorgulamanın bitliğini gösteren bir işaretti.

Hannibal’ın yerini, Orleans’tan tanınmış ve uzun bir polis kaydı bulunan bir hırsız aldı. Müfettiş Popil ile poligraf operatörü dışarıdaki koridorda görüş alışverişi yaparken hırsız bekledi.

Popil’in elinde aygıttan çıkarılan kağıt vardı.

“Vanilya.”

Operatör, “Çocuk hiçbir reaksiyon vermiyor” dedi. “Ya sözünü sakınmayan bir savaş yetimi, ya da canavarca kendine hakim olma yeteneği var.”

“Canavarca” dedi Popil.

“Hırsızı önce sorgulamak ister misiniz?”

“O beni ilgilendirmiyor, ama onu sıkıştırmanı istiyorum. Çocuğun önünde ona birkaç kez vurabilirim. Beni izle olur mu?”

Köye inen yoldan ışıkları sönmük, motoru kapalı bir motosiklet geliyordu. Sürücüsü siyahlara bürünmüş ve siyah bir başlık takmıştı. Motosiklet sessizce ıssız meydanın uzak köşesini dönüp bir an

için park etmiş bir posta minibüsünün .likasında gözden kayboldu ve yoluna devam etti, sürücü köyden çıkmadan motoru çalıştırmamak için bütün gücüyle pedallara asılıyordu.

Müfettiş Popil ve Hannibal komutanın odasında oturuyorlardı. Müfettiş Popil komutanın Clanzoflat şişesinin etiketini okuyup, bir doz içmeyi düşündü.

Sonra poligraf kağıdını masanın üstüne koyup parmağıyla itti. Açılan ruloda pek çok minik zirve vardı. Bu zirveler ona bulutlarla kaplanmış bir dağın tepecikleri gibi görünüyordu. “Kasabı öldürdün mü Hannibal?”

“Ben de size bir soru sorabilir miyim?”

“Evet.”

“Burası Paris’ten bayağı uzak. Kasap ölümleri konusun da uzman mısınız?”

“Benim uzmanlığım savaş suçları üzerine ve Paul Mo mund da şüpheliler arasındaydı. Savaş suçları savaşla bir likte bitmez Hannibal.” Popil, kül tablasının dört bir yanın daki reklam metinlerini okumak için durdu. “Belki de senin durumunu sandığından daha iyi anlıyorumdur.”

“Nedir benim durumum Müfettiş?”

“Savaşta yetim kalmışsın. Bir yetimhanede, içine ka panmış olarak yaşamışsın, bütün ailen ölmüş. Ve sonunda, en sonunda, güzel üvey annen her şeyi düzeltmeye başlamış.” Yakınlaşabilmek için Popil elini Hannibal’ın omzuna koydu. “Onun kokusu, yetimhanenin kokusunu bastırmış. Ve sonra o kasap ona çamur atmış. Eğer onu öldürdüysen, bunu anlayabilirim. Anlat bana. İkimiz birlikte sulh hakimine açıklayabiliriz ...”

Hannibal sandalyesinde geriye çekilip Popil’in elinden kurtuldu.

“*Onun kokusu yetimhanenin kokusunu mu bastırmış!* Şiir yazıp yazmadığınızı sorabilir miyim Müfettiş?”

“Kasabı öldürdün mü?”

“Paul Momund kendini öldürdü. Aptallığı ve kabalığı yüzünden öldü.”

Müfettiş Popil’in kötülük hakkında hatırı sayılır bir tecrübesi ve bilgisi vardı ve dinlediği ses onun sesiydi; sadece belli belirsiz farklı bir tınısı vardı ve şaşırtıcı bir şekilde bir çocuktan geliyordu.

Bu özel dalga boyunu daha önce hiç duymamıştı, ama onu öteki olarak tanıyordu. Ne zamandır bir av heyecanı hissetmemiş, karşısında böylesine kavrama yeteneği olan bir beyin olmamıştı. Bunu kafa derisinde ve önkollarında hissediyordu. Bunun için yaşıyordu.

Bir yanı, kasabı içerideki hırsızın öldürmüş olmasını ililiyordu. Bir yanı, yetimhanede büyümüş bu çocuğun ne kadar yalnız olduğunu ve Leydi Murasaki’nin dostluğuna 11e kadar ihtiyaç duyduğunu kavırıyordu.

“Kasap balık avlıyordu. Bıçağında kan ve balık pulları vardı, ama ortada balık yoktu. Şef, senin akşam yemeğine nefis bir balık getirdiğini söyledi. Balığı nereden buldun?” “Tuttum Müfettiş. Kayıkhanenin arkasında devamlı yemlediğimiz bir ağ vardır. İsterseniz gösteririm. Müfettiş, savaş suçlarım kendiniz mi seçtiniz?”

“Evet.”

“Ailenizi savaşta yitirdiğiniz için mi?”

“Evet.”

“Nasıl olduğunu sorabilir miyim?”

“Bir kısmı çarpışmada. Bir kısmı doğuya gönderildi.” “Bunu yapanı yakaladınız mı?”

“Hayır.”

“Ama onlar Vichy’cilerdi - yani o kasap gibi adamlar.” “Evet.”

“Birbirimize karşı tam anlamıyla dürüst olabilir miyiz?” “Kesinlikle.”

“Paul Momund’un öldüğünü görünce üzüldünüz mü?”

***

Meydanın uzak köşesinde, köyün berberi Mösyö Rubin, küçük terrier’ini gezdirmek üzere gece turuna başladı. Mösyö Rubin, bütün gün müşterileriyle konuştuğundan sonra, geceleri de köpeğiyle konuşurdu. Postanenin önündeki yağlı izi görünce köpeğini çekiştirdi.

“İşini, kimse bakmazken, Felipe’nin çimenlerinde görmelisin” dedi. “Burada yaparsan para cezası alabilirsin. Senin paran yok. Dolayısıyla ödemek de bana düşer.”

Postanenin önünde direğe takılı bir posta kutusu vardı. Köpek tasmağını çekiştirerek o tarafa gitti ve bacağını kaldırdı.

Posta kutusunun üstünde bir yüz gören Rubin “İyi geceler Mösyö” dedi ve köpeğe dönüp “Mösyönün üstüne sıçratma sakın!” diye tembih etti. Köpek inledi ve Rubin, posta kutusunun altında herhangi bir bacak olmadığını fark etti.

Motosikletli tek şeritli parke yolda hızlanmıştı, neredeyse zayıf ışığından öne geçecekti. Karşı taraftan bir araba yaklaşırken, aracın stop lambaları görünmez olana kadar ağaçların arasına saklanmıştı.

Şatonun karanlık alet edevat kulübesinde motosikletin farı söndü, motor soğurken pırpır ediyordu. Leydi Murasaki siyah başlığını çıkardı ve eliyle saçını düzeltti.

Polis fenerlerinin ışığı, posta kutusunun üzerinde duran Paul Momund’un kafasında birleşmişti. Momund’un alnında *Boche* yazıyordu. Gece içkicileri ve gezintiye çıkanlar kafayı görmek üzere toplanıyordu.

Müfettiş Popil Hannibal’ı yakına getirdi ve ölü adamın yüzünden yansıyan ışıktaki onu inceledi. Çocuğun ifadesinde bir değişiklik saptayamamıştı.

“Direnişçiler sonunda Momund’u öldürmüş” dedi berber ve herkese onu nasıl bulduğunu anlatmaya başladı, köpekle ilgili kısmı atlıyordu.

Kalabalıktan bazıları Hannibal’ın bu manzarayı görmemesi gerektiğini düşünüyordu. Eve dönmekte olan yaşlı bir gece hemşiresi bu düşüncesini yüksek sesle dile getirdi.

Popil, Hannibal’ı bir polis aracıyla evine yolladı. Hannibal şafağın pembe ışıklarıyla eve vardı ve içeri girmeden önce biraz çiçek kesti ve avucunda boylarını ayarladı. Sapları eşit bir şekilde keserken aklına bir şiir geldi. Stüdyoda Leydi Murasaki’nin fırçasını hala ıslakken bulunca onu şiiri yazmak için kullandı:

Gece balıkçılı meydana çıktı

Yükselen ayla birlikte -

Hangisi daha güzel?

Hannibal daha sonra kolayca uykuya daldı. Rüyasında savaştan önce Mischa’yı gördü, Dadı, içindeki su ısınsın diye banyo küvetini av köşkünün bahçesine koymuştu ve sudaki Mischa’nın etrafında çok güzel kelebekler uçuyordu. Kardeşine patlıcan çiçekleri kesti ve o da güneşten sıcacık olmuş bir halde mor çiçekleri bağına bastı.

Uyandığında kapısının altından bir çiçekle birlikte atılmış olan notu gördü. Notta : *Eğer insan kurbağalarla çevrilmişse, balıkçılı seçer* yazıyordu.

CHIYOH JAPONYA'YA dönmeye hazırlanırken, Hannibal'a basit bir şekilde Japonca konuşmayı öğretti, böylece onun Leydi Murasaki ile bir ölçüde konuşabileceğini ve onu İngilizce konuşmanın zevksizliğinden kurtarabileceğini umuyordu.

Onu Heian dönemindeki şiirle iletişim geleneğine hevesli bir öğrenci olarak bulunca, şiir tercüme üzerine çalışmaya teşvik etti ve hizmetkarlık geleceğinde bunun kendisinin temel eksiklerinden biri olduğunu itiraf etti. Batıkların kutsal saydığına inandığı çeşitli şeyler üzerine, Leydi Murasaki'ye iyi bakacağına dair yeminler ettirdi. Bunlara, tavan arasındaki mihrapta duran nesnelere ile parmaklarına iğne batırarak yaptıkları kan kardeşliği yemini de dahildi.

Dilek dilemekle kaybedecek zaman bulamadılar. Leydi Murasaki ile Hannibal Paris'e gitmek için toplanırken, Chiyoh'un da Japonya için toplanması gerekti. Serge ve Hannibal, Chiyoh'un sandığını Gare de Lyon'dan kalkan ve onu gemiye götürecek trene yüklerken, Leydi Murasaki de trende Chiyoh'un yanında oturuyor, son dakikaya kadar elini tutuyordu. Dışarıdan bakan biri, son kez birbirlerine baş selamı verirken onları duygusuz bulabilirdi.

Hannibal ile Leydi Murasaki eve dönerken Chiyoh'un eksikliğini yoğun bir şekilde hissettiler. Artık sadece ikisi kalmıştı.

Paris'teki daire, savaştan önce Leydi Murasaki'nin babası tarafından boşaltılmıştı ve zarif hatları, lake eşyalarıyla son derece Japonvari bir havası vardı. Mobilyaların üzerindeki örtüler tek tek açılırken Leydi Murasaki babasını hatırlasa bile, duygularını belli etmemişti.

Hannibal ile ikisi ağır perdeleri açıp güneşin içeri girmesini sağladılar. Hannibal, Palce de Vosges'i, yani savaştan kalma pejmürdeliğine rağmen, bütün o ışıkları, alanları, sıcak kırmızı tuğla duvarlarıyla Paris'in en güzel meydanlarından birini yukarıdan seyretti.

Orada, aşağıdaki o meydanda Kral II. Henri, Diane de Poitiers'in renkleri için turnuvaya katılmış ve gözünden ölümcül bir şekilde yaralanmış, baş ucunda bekleyen Vesalius bile onu kurtaramamıştı.

Hannibal tek gözünü kapadı ve Henri'nin kesin olarak düştüğü noktayı tahmin etti - muhtemelen hemen oracıkta şimdi Müfettiş Popil duruyordu, elinde bir saksı çiçeğiyle pencerelere bakmaktaydı. Hannibal el sallamadı.

Omzunun üstünden "Sanırım bir ziyaretçiniz var leydim" dedi.

Leydi Murasaki kim olduğunu sormadı. Kapı vurulunca, açmadan önce bir süre bekledi.

***

Popil elinde çiçeği ve Fauchon'dan aldığı bir torba tatlıyla içeri girdi. İki eli de dolu olduğu için, şapkasını çıkarmaya kalktığı anda hafif bir karmaşa yaşamıştı. Leydi Murasaki şapkasını aldı.

"Paris'e hoş geldiniz Leydi Murasaki. Çiçekçi bunun terasınızda çok iyi olacağına yemin etti."

"Teras mı? Galiba beni sorguluyorsunuz Müfettiş - bir terasım olduğunu keşfetmişsiniz bile."

"Sadece o da değil - bir fuayeniz olduğunu da doğrulattım, ayrıca mutfağınız olmasından da kuşkuluyorum." "Yani oda oda gidiyorsunuz?"

“Evet, benim yöntemim bu, oda oda ilerlerim.”

“Nereye varana kadar?” Leydi Murasaki onun yüzünün hafifçe kızardığını gördü ve yakasını bıraktı. “Bunu ışığa mı koymamız gerekiyormuş?”

Ona doğru geldiklerinde Hannibal zırhın ambalajını açıyordu. Samuray maskesi elinde, sandığın yanında ayakta duruyordu. Bedenini Müfettiş Popil’e doğru çevirmedi ama polise bakmak üzere baykuş gibi başını döndürdü. Popil’in şapkasını Leydi Murasaki’nin elinde görünce, kafa genişliğinin 19.5 santim, ağırlığının altı kilo olduğunu tahmin etti.

Müfettiş Popil, “O maskeyi hiç takıyor musun?” diye sordu.

“O şerefe ermedim.”

“Buna şaşırdım.”

“Siz süslerinizi takar mısınız Müfettiş?”

“Törenlerde gerekince takarım.”

“Fauchon’dan çikolata. Çok düşüncelisiniz Müfettiş Popil. Yetimhanenin kokusunu bastıracak bunlar.”

“Ama karanfil yağıninkini bastırmaz. Leydi Murasaki, ikamet durumunuzu konuşmak istiyorum.”

Popil ile Leydi Murasaki terasta konuştular. Hannibal pencereden onları izlerken Popil’in şapka eni hakkındaki tahminini yirmi santim olarak düzeltilti. Sohbetleri esnasında Popil ve Leydi Murasaki ışığa maruz kalsın diye birçok kez çiçeğin yerini değiştirdiler. Yapacak bir şeye ihtiyaçları varmış gibiydi.

Hannibal zırhı açma işine devam etmedi ama sandığın yanına çömeldi ve elini kısa kılıcın parlak kabzasına koydu. Maskenin göz deliklerinden dışarıdaki polise baktı.

Leydi Murasaki’nin güldüğünü görebiliyordu. Tahminine göre, Müfettiş Popil beceriksizce şakalar yapıyor ve Leydi Murasaki de nezaketinden gülüyordu. İçeri döndüklerinde Leydi Murasaki ikisini baş başa bıraktı.

“Hannibal, amcan öldüğü sırada Litvanya’da kardeşinin başına gelenleri öğrenmeye çalışıyordu. Bunu ben de deneyebilirim. Baltık’ta şimdi işler zor - Sovyetler işbirliğine bazen yanaşıyor, çoğu zaman da yanaşmıyor. Ama onları zorlayabilirim.”

“Teşekkür ederim.”

“Sen ne hatırlıyorsun?”

“Av köşkünde yaşıyorduk. Bir patlama oldu. Askerler tarafından bulunduğumu ve tankın üzerinde köye götürüldüğümü hatırlıyorum. Arada ne olduğunu bilmiyorum. Hatırlamaya çalıştım. Başaramadım.”

“Dr. Rutin Te konuştum.”

Buna da gözle görülür bir tepki vermemişti.

“Seninle yaptığı konuşmaları açıklamıyor.”

Hatta buna da.

“Ama senin kız kardeşini çok düşündüğünü söyledi, doğal olarak. Zamanla hafızan yerine gelebilirmiş. Eğer bir şey hatırlarsan, günün birinde, lütfen bana da söyle.” Hannibal sakin bir şekilde müfettişe baktı. “Niye söylemeyeyim?” O anda bir saatin sesini duymayı istedi. Saat sesi duymak güzel olurdu.

“Şeyden ... Paul Momund’un olayından sonra konuşurken sana savaşta akrabalarımı yitirdiğimi söylemişim. Bu konuyu düşünmek benim için çok zor. Neden biliyor musun?”

“Siz söyleyin bana Müfettiş.”

“Çünkü onları korumam gerekirdi diye düşünüyorum, yapabileceğim bir şey varken yapmadığımı anlarım diye korkuyorum. Eğer sende de aynı korku varsa, Mischa’ya yardımı dokunabilecek şeyleri zihninin gerisine itme. Bana her şeyi anlatabilirsin.”

Leydi Murasaki odaya girdi. Popil ayağa kalktı ve konuyu değiştirdi. “Lise iyi bir okuldur ve sen de oraya gitmeyi haklıyorsun. Yardımcı olabileceğim bir şey varsa yaparım. Ara sıra okula uğrar seni yoklarım.”

“Ama buraya gelmeyi tercih edersiniz” dedi Hannibal.

“Kapımız size açıktır” dedi Leydi Murasaki.

“İyi günler Müfettiş” dedi Hannibal da.

Leydi Murasaki Popil’i geçirdi ve kızgın bir şekilde içeri döndü.

“Müfettiş Popil sizden hoşlanıyor, yüzünden bunu okuyabiliyorum” dedi Hannibal.

“O senin yüzünden ne okuyor? Onunla oynamak tehlikeli.”

“Onu sıkıcı bulacaksınız.”

“Seni de kaba buluyorum. Bu sana hiç yakışmıyor. Eğer bir konuğa kaba davranmak istiyorsan bunu kendi evinde yaparsın” dedi Leydi Murasaki.

“Leydi Murasaki, burada sizinle kalmak istiyorum.”

Kadının öfkesi geçmişti. “Hayır. Tatillerimizi birlikte geçireceğiz, ve de hafta sonlarımızı, ama kurallar gereği senin okulda yatılı kalman lazım. Biliyorsun ki elim daima kalbinin üstünde olacak.” Ve elini oraya koydu.

Kalbinin üstünde. Popil’in şapkasını tutan el kalbinin üstündeydi. Momund’un kardeşinin gırtlığına bıçağı dayayan el. Kasabın kafasını saçlarından tutup bir torbaya koyan ve posta kutusunun üstüne bırakan el. Kalbi onun avucunda atıyordu. Yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı.

KURBAĞALAR SAVAŞ öncesinden beri formaldehitte saklanıyordu ve organlarını ayırt eden renkler çok uzun zaman önce solup gitmişti. Pis kokulu okul laboratuvarında, her altı çocuk için bir tane vardı. Minik kadavraların yattığı tepsilerin başında halka olan çocuklar, kurbağanın şemasını çizirken silgi kalıntıları ortalığı kirletiyordu. Sınıf soğuktu, kömür hala sınırlı miktarda verilmekteydi ve bazı çocuklar parmak uçları kesilmiş eldivenler giyiyordu.

Hannibal gelip kurbağaya baktı ve çalışmak üzere sırasına döndü. İki kez gidip gelmişti. Profesör Bienville, arka sıralarda oturan herkesten kuşkulanan bir öğretmendi. Yandan Hannibal'a yaklaştı ve kuşkularının haklı çıktığını gördü, çocuk, kurbağa yerine bir yüz çizmekteydi.

“Hannibal Lecter, sen neden örneği çizmiyorsun?”

“Onu bitirdim efendim.” Hannibal üstteki sayfayı kaldırdı ve kurbağa çizimini gösterdi, aynen çizilmişti, anatomik özellikleri belirtilmiş ve Leonardo'nun adamı gibi çember içine alınmıştı. Aralar da gölgelendirilmiş ve tarama yapılmıştı.

Profesör dikkatle Hannibal'ın yüzüne baktı. Diliyle takma dişlerini kısıtırıp, “Bu çizimi alacağım” dedi. “Bunu görmesi gereken biri var. İyi not alacaksın bundan.” Profesör sonra öbür sayfayı çevirdi ve Hannibal'ın çizdiği surata baktı. “Bu kim?”

“Emin değilim efendim. Bir yerlerde gördüğüm bir yüz.”

Aslında, Vladis Grutas'ın yüzüydü ama Hannibal onun adını bilmiyordu. Bu, ayda ve gece yarısı tavanda gördüğü yüzdü.

Sınıf pencerelerinden giren gri ışıkla bir yıl geçiyordu. En azından ışık çizim yapacak kadar geliyordu ve öğretmenler Hannibal'ı sürekli üst sınıfa geçirdikçe, sınıf salonları da değişmekteydi.

Sonunda tatil geldi.

Kontun ölümünden ve Chiyoh'un gidişinden sonraki bu ilk sonbaharda, Leydi Murasaki'nin kayıpları içinde dirilmekteydi. Kocasını hayattayken, sonbahar olunca şatonun yakınındaki çayırda akşam yemekleri tertipler ve Kont Lecter, Hannibal ve Chiyoh'la birlikte ayın yükselişini izler, sonbahar böceklerinin seslerini dinlerlerdi.

Şimdi, Paris'teki dairesinin terasında, Hannibal'a Chiyoh'un mektubundan kızın düğün hazırlıklarıyla ilgili haberleri okuyordu, sonra ikisi, ayın dolunay olmaya doğru ilerleyişini izlediler, ama cırcırböceklerinin sesi duyulmuyordu.

Hannibal sabah erkenden salondaki portatif yatağını katladı ve bisikletle Seine'den oradaki küçük hayvan çarşısında sık sık yaptığı araştırmalardan biri için. Jardin des Plantes'e gitti. Bugün elinde küçük bir kağıda yazılı bir adres vardı...

On dakika sonra, Place Monge ile Rue Ortolan'da aradığı dükkanı bulmuştu : *Poissons Tmpicaux, Petites Oiseaux & Animaux Exotiques*.

Hannibal bisikletinin çantasından küçük bir cüzdan çıkardı ve dükkana girdi.

Küçük vitrinde sıra sıra tanklar, kafesler vardı, cıvıltılar, ötüşler, hamster çarklarının dönerken çıkardığı inilti duyuluyordu. İçerisi hububat, sıcak tüy ve balık yemi kokuyordu.

Kasanın arkasındaki bir kafeste bulunan iri bir papağan Hannibal'a Japonca bir şeyler söyledi.

Aynı anda, dükkanın arka tarafında yemek yapmakta olan yaşlıca bir Japon ortaya çıktı, sevimli bir yiizü vardı.

Hannibal, “*Gomekudasai* Mösyö?” dedi.

Dükkan sahibi “*Irasshaimase* Mösyö” dedi.

Papağan da “*Irasshaimase* Mösyö” diye tekrarladı. Dükkan sahibi papağana kaşlarını çatıp, kuşu utandırmak için İngilizce’ye döndü. “Elimde çeşitli dövüşçü cırcırböcekleri var. Vahşi dövüşçülerdir, hep kazanırlar, toplandıkları yer bununla ünlüdür.”

“Bu, yılın bu zamanında suzumushi’lerin şarkısını duyamadığı için üzülen bir Japon hanıma hediye olacak” dedi Hannibal. “Normal cırcırböceği uygun olmaz.”

“Şarkısı sadece kendi türlerini mutlu eden Fransız cırcırböceklerini asla önermem. Ama bende de satacak suzumushi yok. Belki, Japonca bilen bir papağan da onu mutlu eder, hayat boyu onunla kalır hem.”

“Acaba sizin kendi suzumushi’niz var mı?”

Dükkan sahibi bir an uzaklara daldı. Böcek ve böcek yumurtası ithalatı yasası bu yeni Cumhuriyet’te henüz net değildi. “Sesini duymak ister miydiniz?”

“Onur duyarım” dedi Hannibal.

Dükkan sahibi arka taraftaki perdenin ardında gözden kayboldu ve küçük bir cırcırböceği kafesiyle geri döndü, elinde bir de salatalıkla bıçak vardı. Kafesi tezgahın üstüne koydu ve papağanın haris bakışları altında ince bir dilim salatalık kesip kafese itti. Bir an sonra suzumushi’nin berrak kızak çanlarının sesine benzer şarkısı duyuldu. Dükkan sahibi yüzünde mutlu bir tebessümle şarkının bir daha çınlamasını dinliyordu.

Papağan da cırcırböceğinin sesini elinden geldiğince taklit etti - yüksek sesle ve defalarca. Bir şey elde edemeyince de öyle bir sövüp saymaya başladı ki, Hannibal Elgar Amca’yı hatırladı. Dükkan sahibi kafesinin üstüne bir örtü örttü.

Papağan örtünün altından Fransızca olarak “Bok” dedi.

“Acaba bu suzumushi’yi, mesela haftalık olarak kiralamam mümkün mü?”

“Nasıl bir ücret düşünürdünüz?” dedi dükkan sahibi.

“Benim aklımda bir değiş tokuş vardı” dedi Hannibal. Cüzdanından kalem ve mürekkeple çizilmiş küçük bir resim çıkardı, kıvrık bir daim üzerindeki bir böceğin resmiydi bu.

Resmi özenle kenarından tutan dükkan sahibi, ışığa doğru kaldırdı. Sonra kasaya dayadı. “Meslektaşlarım arasında bir soruştururum. Acaba yemekten sonra tekrar uğrayabilir misiniz?”

Hannibal çıkıp dolaştı, bir sokak satıcısından bonbon alıp yedi. Bir spor mağazasının vitrininde, koca boynuzlu bir keçi kafası, bir dağ keçisinin kafası vardı. Vitrinin köşesine de çok şık, Holland&Holland marka bir çifte konmuştu. Tüfeğin ahşap kısmı çok güzeldi, adeta metal kısmın uzantısı gibiydi ve ahşapla metal güzel bir yılanın kıvrımlarını andıran bir kıvraklığa sahipti.

Bu silahta da Leydi Murasaki’nin güzelliğini andıran bir tür güzellik vardı. Ölü hayvan başlarının bakışları altında bu düşünce Hannibal’a pek rahatlatıcı gelmedi.

Döndüğünde dükkan sahibi cırcırböceğiyle onu bekliyordu. “Kafesi Ekim’den sonra geri getirir misiniz?”

“Bütün sonbahar boyunca dayanmaz mı?”

“Sıcak tutarsanız kışın bile dayanır. Kafesi bana ... uygun bir zamanda geri getirirsiniz.” Salatalığı da Hannibal’a verdi. “Sakın hepsini birden vermeyin suzumushi’ye” dedi.

Leydi Murasaki dualarını bitirip terasa geldi, üzerinde hâlâ sonbahar düşüncelerinin etkisi vardı.

Akşam yemeğini terastaki alçak masanın başında, alacakaranlıkta yediler. Tam erişteye sıra geldiğinde, salatalıklı ödüllendirilen cırcırböceği kristal berraklığındaki şarkısıyla Leydi Murasaki'yi şaşırttı, Hannibal onu çiçeklerin dibine gizlemişti. Leydi Murasaki o sesi hayalinde duymuş gibiydi. Suzumushi bir kez daha berrak kızak çingirakları gibi öttü.

Leydi Murasaki'nin gözleri parladı ve o ana döndü. Hannibal'a gülümsedi. "Sana bakıyorum ve kalbimde cırcırböceği konser veriyor."

"Benim kalbim de sizi görünce yerinden oynuyor, siz benim kalbime şarkı söylemeyi öğrettiniz."

Suzumushi'nin şarkısı eşliğinde ay yükseldi. Sanki teras da ayla birlikte yükseliyordu, onları sarmalayan ay ışığı dünyadan uzaklaştırıyor, el değmemiş bir yere ulaştırıyordu, orada birlikte olmak yeterliydi.

Zamanı gelince, cırcırböceğini ödünç aldığını, ayın solmasıyla birlikte geri götürmesi gerektiğini söyleyecekti. Onu sonbaharda fazla uzun tutmamak en iyisiydi.

LEYDİ MURASAKİ yaşamını, pratik becerilerinden ve zevkinden elde ettiği belirli bir zarafet içinde sürdürüyor ve bunu, şato satılıp vergiler ödendikten sonra kendisine kalan fonlarla sağlıyordu. Hannibal'a da istediği her şeyi verebilirdi ama Hannibal bir şey istemiyordu.

Robert Lecter, Hannibal'ın minimum okul masraflarını karşılamıştı ama ekstraları yoktu.

Hannibal'ın bütçesindeki en önemli element, kendi kaleme aldığı bir mektuptu. *Dr. Gamil Jolipoli* imzasını taşıyan mektupta, çocuğun alerjik olduğu belirtiliyor ve okul yönetimi, Hannibal'ın ciddi tebeşir tozu alejisine karşı uyarılıyor, tahtadan mümkün olduğunca uzak oturtulması gerektiği söyleniyordu.

Notları da fevkalade olduğu için, Hannibal, öteki öğrencilere kötü örnek olmadığı sürece öğretmenlerin onun ne yaptığına aldırmayacağını biliyordu.

Sınıfın en arkasında tek başına oturma özgürlüğü olduğu için, mürekkep ve suluboya ile Musashi Miyamoto tarzında kuş resimleri yapabiliyordu, bir yandan da yarım kulakla ders dinliyordu.

Paris'te Japon işi şeylere bir rağbet vardı. Çizimler küçük ve Paris dairelerinin duvarlarına uygundu ve turistler de rahatça valizlerine koyabiliyordu. Hannibal resimlerini, Sekiz Darbede Sonsuzluk denen bir sembolle imzalıyordu.

Quarter'de, Rue Saints-Peres'teki küçük galerilerde ve Rue Jacob'da çizimleri için bir pazar vardı, ancak müşterileri resimlerin bir çocuk tarafından yapıldığını görmesin diye, bazı galeriler çalışma saatlerinden sonra gelmesini istiyordu.

Yazın son günlerinde, okuldan sonra güneş hala Luxembourg Bahçeleri'nde parlarken, galerilerin kapanış saatini bekliyor ve gölde oyuncak yelkenliler çiziyordu. Sonra galerilerle iş yapmak üzere Saint-Germain'e yürüdü - Leydi Murasaki'nin doğum günü yaklaşıyordu ve Place Furstenberg'deki yeşim bir parçaya göz koymuştu.

Yelkenli çizimlerini Rue Jacob'da bir dekoratöre satabilirdi ama Japon tarzı çizimlerini Rue Saints-Peres'teki küçük galeriye saklıyordu. Çizimler çerçevelenince daha etkili oluyordu ve Hannibal ona veresiye iş yapan iyi bir çerçevenci bulmuştu.

Resimleri bir sırt çantasında taşıyarak Boulevard Saint-Germain'de yürüdü. Kafelerin dışarı atılmış masaları tamamen doluydu ve kaldırım palyaçoları gelip geçenleri Kafe Flore'deki eğlenceye çekmeye çalışıyordu. Nehre daha yakın olan Rue Saint-Benoit ve Rue de l'Abbaye caddelerinde, caz kulüpleri hâlâ sıkıca kapalıydı ama restoranlar açılmıştı.

Hannibal, okulda yediği öğle yemeğini unutmaya çalışıyordu, bu Şehit Yedigari dedikleri bir tür çorbaydı ve önünden geçtiği restoran listelerini büyük bir dikkatle inceliyordu. Yakında bir doğum günü yemeğine yetecek kadar parası olacağını umuyor ve deniz kestanesi yemeyi dört gözle bekliyordu.

Hannibal zili çaldığında, Galeri Leet'in sahibi Mösyö Leet, geceki randevusu için tıraş oluyordu. Galerinin ışıkları hâlâ yanıyordu ama perdeler çekilmişti. Leet'te Fransızlara karşı bir Belçikalının sabırsızlığı vardı ve her şeyi satın alacaklarına inandığı Amerikalıları soyup soğana çevirmek için yanıp tutuşuyordu. Galeri, üst tabakaya hitap eden sanatçıların tabloları, küçük heykeller ve

antikalarla donatılmıştı ve deniz manzaraları ile ünlüydü.

Leet, “İyi akşamlar Mösyö Lecter” dedi. “Sizi görmek ne güzel. İyi olduğunuza eminim. Bir tabloyu sandıklarken beklemenizi istemek zorundayım, bu gece Amerika’ya, Philadelphia’ya gönderilmesi gerekiyor.”

Hannibal’ın deneyimleri, bu tür sıcak bir karşılamanın genellikle zehir gibi bir açığözlüğü maskeleydiğini ifade ediyordu. Çizimleri Mösyö Leet’e verdi, fiyatı yazdığı kağıdı da eline tutuşturmuştu. “Etrafa bakabilir miyim?”

“İstediğiniz kadar.”

Okulun dışında olmak, güzel resimlere bakmak hoştu. Ve gölde tekneler çizerek geçirdiği öğle sonrasının ardından, Hannibal suyu, suyu çizmenin zorluklarını düşünüyordu. Tumer’in sisini ve renklerini düşündü, gıpta etmemek imkânsızdı, ve su manzaralarına, suyun üstündeki havaya bakarak resimden resme geçti. Şövalede duran küçük bir tablonun önüne geldi, parlak güneş ışığında Grand Canal’ın resmiydi bu, arka planda da Santa Maria della Salute görünüyordu.

Bu, Lecter Şatosu’ndan alınmış bir Guardi’ydi. Hannibal görür görmez anlamıştı, gözkapaklarının içinde bir görüntü yanıp sönmüştü ve şimdi de o tanıdık resim çerçevesiyle karşısındaydı. Belki bir kopyaydı. Tabloyu eline alıp yakından baktı. Paspartinun sol üst köşesinde küçük kahverengi beneklerden oluşan bir iz vardı. Küçük bir çocukken annesiyle babasının bu lekeler için “Tilkilik etmek” diye bir tabir kullandığını ve resme dakikalarca bakıp tilkiyle ne alakası olduğunu bulmaya çalıştığını hatırlıyordu.

Kesim kopya değildi. Ellerinin içinde çerçevenin ısındığını hissetti.

Mösyö Leet salona döndü. Kaşlarını çattı. “Satın almak üzere olmadığımız şeyleri ellemeviz. İşte çekiniz.” Leet giildi. “Epeyce kabarık ama Guardi satın almaya yetmez.” “Hayır, bugün değil. Gelecek sefere kadar hoşça kalın Mösyö Leet.”

MÜFETTİŞ POPIL, Rue de Saints-Peres'teki Galeri Leet'in kapı çingırağının kibar sesine aldırılmayıp, top gibi içeri daldı. Galeri sahibi tarafından karşılanınca da hemen konuya girdi.

"O Guardi'yi nereden buldunuz?"

"İşlerimizi ayırırken Kopnik'ten satın almıştım" dedi Leet. Yüzünü ovuşturup, Fransız Popil'in yırtmaçsız ceketiyle ne kadar iğrenç görüldüğünü düşündü. "O da bir Finli'den almış, ama adını söylemedi."

"Bana faturayı gösterin" dedi Popil. "Ayrıca çalıntı eserleri satmak için Sanat ve Abide Kurulu'ndan izniniz olması lazım, onu da gösterin."

Leet, kendi katalogundan çalıntı eser listesini kontrol etti. "Bakın, görüyor musunuz, yağmalanan Guardi burada başka şekilde tanımlanmış. Robert Lecter onu "Santa Maria della Salute Manzarası" olarak tarif etmiş, oysa ben "Grand Canal Manzarası" olarak aldım bu resmi.

"Ne denirse densin, resme el koymak için mahkeme emri var elimde. Size bir makbuz vereceğim. Bana şu 'Kopnik'i bulsanız iyi olur Mösyö Leet, böylece bir sürü tatsızlıktan kurtulmuş olursunuz."

"Kopnik öldü Müfettiş. Bu firmada ortağımı kendisi. 130

Firmanın adı da Kopnik ve Leet'ti. Hoş, Leet ve Kopnik kulağa daha iyi geliyordu."

"Onun kayıtları var mı sizde?"

"Avukatında olabilir."

"Onları bulun Mösyö Leet. İyice arayın" dedi Popil. "Bu resmin Lecter Şatosu'ndan Galeri Leet'e nasıl geldiğini bilmek istiyorum."

"Lecter" dedi Leet. "Şu resimleri yapan çocuk mu?"

"Evet."

"Olağanüstü" dedi Leet.

"Evet, olağanüstü" diye cevap verdi Popil de. "Resmi paketler misiniz lütfen?"

İki gün sonra Leet elinde evraklarla Quai des Orfevres'e geldi. Popil, onun, bir tecavüz sanığının tekme tokat sorgulandığı odanın önünde beklemesini ve çığlıkları duymasını sağlamıştı. Leet'in bu atmosferi iyice sindirmesi için on beş dakika orada beklettikten sonra, özel ofisinde kabul etti.

Sanat simsarı bir makbuz uzattı. Makbuz, Kopnik'in sekiz bin İngiliz poundu ödeyerek Guardi'yi Emppu Makinen diye birinden satın aldığı gösteriyordu.

"Siz bunu tatminkar buluyor musunuz?" dedi Popil. "Ben bulmuyorum."

Leet boğazını temizledi ve yere baktı. Tamı tamına yirmi saniye geçti.

"Savcı, size karşı suçlamada bulunmaya son derece hevesli Mösyö Leet. Son derece sıkı bir Calvinist'tir kendisi, bunu biliyor muydunuz?"

"Resim -"

Popil elini kaldırıp Leet'i susturdu. "Şu an için kendi sorunlarınızı unutmanızı istiyorum. Sizin için araya gireceğimi varsayabilirsiniz. Bana yardım etmenizi ve şuna bir bakmanızı istiyorum." Leet'e daktiloyla doldurulmuş pelür kağıtlar uzattı. "Bu, Sanat Komisyonu'nun Münih'teki Toplanma Noktası'ndan Paris'e getirdiği eserlerin listesi Hepsisi çalıntı sanat eserleri."

“Jeu de Paume’de sergilenecekler.”

“Evet, hak sahipleri orada görebilecekler. İkinci sayfanın ortalarına bakın. Daire içine aldım.”

“Sighs Köprüsü, Bemardo Bellotto, otuz altıya otuz saı tim, yağlıboya.”

“Bu resmi biliyor musunuz?” dedi Popil.

“Tabii ki duymuştum.”

“Eğer gerçeğiye, Lecter Şatosu’ndan alınmış. Bilirsiniz, ünlü bir Sighs Köprüsü daha vardır.”

“Evet, Canaletto’nun, aynı gün yapılmış.”

“O da Lecter Şatosu’ndan çalınmış, muhtemelen aynı kişi tarafından” dedi Popil. “Bunları teker teker değil, çili olarak satınca ne kadar fazla para kazanılabilir?”

“Dört katı. Akı başında hiç kimse onları ayırmaya kalkmaz.”

“O zaman ya umarsızlıktan ya da tesadüfen ayrılmışları İki tane Sighs Köprüsü tablosu. Eğer biri hâlâ hırsızdaysa, ötekini de almak istemez mi?” dedi Popil.

“Çok ister.”

“Bu tablo Jeu de Paume’de sergilenirken halka da açılmış olacak. Benimle o sergiye geleceksiniz ve etrafı koklamak üzere kimlerin geleceğine bakacağız.”

MÜNİH'TEKİ TOPLAMA Noktası'ndan, Müttefiklerin Abideler, Sanat Eserleri ve Arşivler Komisyonu tarafından yasal sahiplerinin bulunması için getirilen beş yüzden fazla çalıntı sanat eserini görmek için sabırsızlanan kalabalık Tuileries'i geçit vermez hale getirmişti, ama Leydi Murasaki özel davetiyesi sayesinde Jeu de Paume Müzesi'ne girmeyi başardı.

Eserlerden bazıları Fransa ile Almanya arasında üçüncü seferlerini yapmıştı, önce Napoleon tarafından Almanya'dan çalınıp Fransa'ya getirilmişler, sonra Almanlar çalıp evlerine götürmüş ve bu sefer de Müttefikler Fransa'ya geri getirmişti.

Leydi Murasaki, Jeu de Paume'nin zemin katında Batılı eserlerden oluşan bir yığınla karşılaştı. Salonun bir tarafı, çarmıha gerili İsa'larla dolu kanlı dini resimlere ayrılmıştı.

Rahatlamak için, muhteşem bir açık büfeyi gösteren “Öğle Yemeği” adlı tabloya döndü, resmin başında kendini kaybetmek üzere olan spaniel türü köpek dışında kimse yoktu. Ötede, “Rubens Ekolü” başlığı altında büyük tablolar asılıydı, resimlerde pembe tenli kadınlar ve kanatlı tombul bebekler görünüyordu.

Müfettiş Popil onu ilk kez oradayken fark etti, taklit Chanel'inin içinde, Rubens tablolarındaki çıplak, pembe tenli kadınların yanında daha da ince ve şık görünüyordu.

Az sonra, alt kat merdiveninden çıkan Hannibal'ı da görmüştü. Müfettiş kendini göstermeden izlemeye başladı.

Ve, güzel Japon hanımefendi ile velayeti altındaki çocuk birbirlerini görmüşlerdi. Popil onların selamlaşmasını ilgiyle izledi; birbirlerine birkaç adım kala durmuş ve baş selamı vermeden, ikisi de tebessüm ederek karşısındakinin varlığını kabul etmişti. Sonra sarıldılar. Kadın Hannibal'ı alından öptü ve yanağını okşadı, sonra hemen sohbete koyuldular.

Onların sıcak kucaklaşmalarını yaşadıkları yerde, Caravaggio'nun “Judith Holofemes'in Boynunu Keserken”i asılıydı. Savaştan önce olsa, Popil bu durumu eğlenceli bulabilirdi. Şimdi ise ensesi karmıcalanmıştı.

Popil, Hannibal'la göz göze geldi ve başıyla Leet'in beklemekte olduğu, girişteki küçük odayı işaret etti.

“Münih'teki Toplama Noktası, resmin bir buçuk yıl önce Polonya sınırında bir kaçakçıdan alındığını söylüyor” dedi Popil.

“Yakalanmış mı? Nereden aldığını söylemiş mi?” dedi Leet.

Popil başını salladı. “Kaçakçı, Münih'teki Amerikan Askeri Hapishanesi'nde bir Alman tarafından boğulmuş. Alman o gece Dragunovic'ten kaçmış, öyle düşünüyoruz. Yani çıkmaz sokak.

“Resim, köşeye yakın bir yerde, seksen sekiz numara olarak asılı. Mösyö Leet hakikiye benzediğini söylüyor. Hannibal, resmin sizin evdeki olup olmadığını söyleyebilir misin?”

“Evet.”

“Eğer sizin resimse çenene dokun Hannibal. Sana yaklaşan olursa, resmini bulduğun için o kadar mutlusun ki, kimin çaldığına aldırmıyorsun bile. Aç gözlüsün, bir an önce resmini geri alıp hemen satmak istiyorsun, ama aynı zamanda eşleştirmek de istiyorsun.

“Zorlu davran Hannibal, bencil ve şımarık ol” dedi münasebetsiz bir keyif içinde. “Başarabilecek misin? Vasinle biraz tartış. O şahıs mutlaka seninle görüşmek istemeli. İkinizin arasında sorun çıkarsa o kendini daha rahat hissedecektir. Sen de mutlaka onunla görüşmek için ısrar et. Leet’le ben şimdi çıkıyoruz, sen şovuna başlamadan önce bize birkaç dakika bırak.

“Gelin” dedi Popil Leet’e. “Yasal bir iş yapıyoruz beyim, kaçmanıza gerek yok.”

Hannibal ile Leydi Murasaki, bir dizi küçük resme bakıyorlardı.

İşte, “Sighs Köprüsü” orada, göz hizasında asılıydı. Onu görmek, Hannibal’ı Guardi’yi bulmaktan daha çok etkilemişti; bunda annesinin yüzünü buluyordu.

Artık sergiye başkaları da akın etmişti, ellerinde listeler, kollarının altında esere sahip olduklarını kanıtlayan belgeler vardı. Aralarında uzun boylu bir adam vardı, adamın takım elbisesi o kadar İngiliz’di ki bir tek ceketteki kanatçıklar eksikti.

Listesini yüzünün önünde tutarak Hannibal’ı duyabileceği bir yerde duruyordu.

“Annemin dikiş odasında duran iki resimden biriydi bu” dedi Hannibal. “Şatodan son kez çıkarken resmi bana verip Aşçı’ya götürmemi söylemişti. Arkasını kirletmememi de tembih etmişti.”

Hannibal resmi duvardan alıp arkasını çevirdi. Gözlerinde kıvılcımlar çaktı. Orada, resmin arkasında, tebeşirle çizilmiş minik bir bebek eli vardı, büyük kısmı yırtılmış, sadece başparmakla işaret parmağı kalmıştı. Kalan kısım saydam kağıtla korunmuştu.

Hannibal uzun süre oraya baktı. O baş döndürücü anda, parmakların hareket ettiğini düşündü, sanki yarım kalmış bir el sallama gibiydi.

Büyük bir gayretle Popil 'in talimatlarını hatırladı. Eğer sizin resimse çenene dokun.

Derin bir nefes aldı ve işareti verdi.

Leydi Murasaki’ye “Bu Mischa’nın eli” dedi. “Ben sekiz yaşındayken üst katı badana yapıyorlardı. Bu resimle eşi annemin odasındaki divana taşınmış ve üzerlerine bir çarşaf örtülmüştü. Mischa ile ikimiz çarşafın altına girmiştik; o bizim çadırımızdı, biz de çölde gezen göçebelerdik. Cebimden bir tebeşir çıkarıp nazar değmesin diye elinin çevresini çizmiştim. Annemler kızdı ama resme bir zarar gelmediği için sonunda bu işe gülüp geçtiler sanırım.”

Telaşla onlara doğru gelen fötr şapkalı bir adam vardı, adamın boynunda kimliği asılıydı.

Görevli seninle tartışacak, sen de hemen onunla münakaşaya giriş, demişti Popil.

“Lütfen bunu yapmayın. Lütfen dokunmayın” dedi görevli.

“Benim olmasa dokunmazdım” dedi Hannibal da.

“Sizin olduğu kanıtlanana kadar el sürmeyin, yoksa attırırım buradan. Gidip Tescil’den birini getireceğim.”

Görevli yanlarından ayrılır ayrılmaz, İngiliz takımı giyen adam diplerinde bitmişti. “Ben Alec Trebelaux” dedi. “Size yardımım dokunabilir.”

Müfettiş Popil ile Leet yirmi metre öteden onları izliyordu.

“Onu tanıyor musunuz?” dedi Popil.

“Hayır” dedi Leet.

Trebelaux, Hannibal’la Leydi Murasaki’yi bir pencere girintisine sığınmaya davet etti. Elli yaşlarındaydı, saçsız başı ve elleri oldukça yanmıştı. Pencereden gelen gün ışığında, kaşlarında beyazlar olduğu görülüyordu. Hannibal onu daha önce hiç görmemişti.

Çoğu erkek Leydi Murasaki’yi görmekten mutluluk duyardı. Trebelaux’ta öyle bir hal yoktu ve riyakar davranışlarına rağmen Leydi Murasaki bunu hemen hissetmişti.

“Sizinle tanıştığıma memnun oldum Madam. Sahiplik konusunda bir sorun mu çıktı?”

“Madam benim değerli danışmanımdır” dedi Hannibal. “Benimle muhatap olacaksınız.”

Tamahkar ol, demişti Popil. Leydi Murasaki arabulucu gibi olsun.

“Sahiplik konusunda sorun var Mösyö” dedi Leydi Murasaki.

“Ama o benim resmim” dedi Hannibal.

“İddianızı bir duruşmada yetkililerin önünde beyan etmelisiniz, sonra da bir buçuk yıl bekleyecekler. Resim o zamana kadar müsadere edilecek.”

“Ben okuldayım Mösyö Trebelaux, gün sayıyorum bunu-”

“Size yardım edebilirim” dedi Trebelaux.

“Nasıl olacağını anlatın Mösyö.”

“Başka bir mesele için üç hafta içinde benim de bir duruşmam var.”

Leydi Murasaki “Siz simsar mısınız Mösyö?” diye sordu.

“Elimden gelse koleksiyoncu olurum Madam. Ama alabilmek için satmak zorundayım. Kısa bir süreliğine de olsa güzel şeyleri elimde tutmaktan zevk alıyorum. Ailenizin Lecter Şatosu’ndaki koleksiyonu küçük ama enfes.”

“Koleksiyonu biliyor musunuz?” dedi Leydi Murasaki.

“Lester Şatosu’nun kayıpları, sanırım müteveffa eşiniz Robert Lecter tarafından MFFA’da yayınlatılmıştı.”

“Yani benim davamı duruşmanızda sunabilir misiniz?” dedi Hannibal.

“1907 Hague Sözleşmesi çerçevesinde sizin adınıza iddiada bulunabilirim; durun size izah edeyim.

“Evet, kırk altıncı madde, bunu konuşmuştuk” diyen Hannibal Leydi Murasaki’ye baktı ve aç gözlü görünmek için dudaklarını yaladı.

“Ama biz pek çok olasılık üzerine konuştuk Hannibal” dedi Leydi Murasaki.

Hannibal, “Peki ya satmak istemezsem ne olur Mösyö Trebelaux?” diye sordu.

“O zaman kendi sıranızı beklersiniz duruşma için. Belki o arada reşit de olursunuz.”

“Bu resim aslında bir çiftin parçasıymış, eşim anlatmıştı” dedi Leydi Murasaki. “Bir arada çok daha değerli olurlar. Ötekinin nerede olduğu hakkında bir fikriniz olabilir mi, yani Canaletto’nun?”

“Hayır Madam, yok.”

“Bulabilseydiniz çok iyi olurdu Mösyö Trebelaux.” Adamın gözünün içine baktı. “Size nasıl ulaşabileceğimi söyler inisiniz?” Son derece hafif bir şekilde “Ulaşabileceğim” kısmını vurgulamıştı.

Adam Gare de l’Este yakınlarındaki küçük bir otelin adını verip, hiç bakmadan Hannibal’la el sıkıştı ve kalabalığa karışıp gözden kayboldu.

Hannibal, hak sahibi olarak kayıt yaptırdı ve Leydi Murasaki ile birlikte o büyük sanat curcunasında dolaştılar. Mischa’nın el izini gönmek onu sersemletmişti, ama kardeşinin yanağına dokunuşlarını bile hissettiği yüzünden hiç belli olmuyordu.

Bir goblen örtünün önünde durup “Isaac’ın Kurban Edilişi” dedi ve uzun süre seyretti. “Üst kat koridorunda böyle goblenler asılıydı” dedi. “Parmak uçlarımda yükselirsem ancak alt kenarlarına değebilirdim.” Kumaşın köşesini kaldırıp arkasına baktı. “Her zaman bu tarafını tercih ederim. Resmi oluşturan iplikleri ve düğümleri görmek hoşuma gider.”

“Tıpkı karmakarışık düşünceler gibi” dedi Leydi Murasaki.

Hannibal kumaşın köşesini bıraktı ve oğlunun boğazını tutmakta olan Abraham ürperdi, melek bıçağı durdurmak için elini uzatıyordu.

“Sizce Tanrı Isaac’ı yemeye mi niyetliydi, o yüzden mi Abraham’dan oğlunu öldürmesini istemişti?” dedi Hannibal.

“Hayır Hannibal. Tabi ki hayır. Melek tam zamanında araya giriyor.”

“Her zaman değil” dedi Hannibal.

Trebelaux onların binadan çıktığını görünce, erkekler tuvaletinde mendilini ıslatmış ve resmin yanına dönmüştü. Çabucak etrafına bakındı. Ona bakan müze görevlisi yoktu. Hafif heyecanlı olarak resmi indirdi, saydam koruyucuyu kaldırdı ve ıslak mendiliyle Mischa'nın el izini silmeye başladı. Resim emanetteyken dikkatsizce taşınmış olabilirdi. Böylece işin duygusal değeri ortadan kalkıyordu.

SİVİL MEMUR Rene Aden, Trebelaux'un üçüncü kattaki odasının ışığı yanana kadar otelin önünde bekledi. Sonra çabucak bir şeyler atıştırmak üzere tren istasyonuna gitti ve şansına, izleme yerine döndüğünde Trebelaux'un yine bir çantayla otelde çıkmakta olduğunu gördü.

Trebelaux, Gare de l'Este'nin önündeki sıradan bir taksiye bindi ve Seine'yi geçip, Rue de Babylone'deki buhar banyosuna girdi. Aden de sivil aracını ücretsiz bir yere park edip elliye kadar saydıktan sonra lobiye girdi. İçerinin havası ağırdı ve mentollü merhem kokuyordu. Bornozlar içindeki adamlar çeşitli dillerden gazetelerini okuyorlardı.

Aden soyunmak ve Trebelaux'u buharların arasında aramak istemiyordu. Cesur bir adamdı ama babası ayak mantarı yüzünden ölmüştü ve o da böyle bir yerde ayakkabılarını çıkarmaktan yana değildi. Tahta askıdan bir gazete alıp bir koltuğa oturdu.

Trebelaux, ayağına çok küçük gelen tahta takunyalarını sürüyerek, buharların içinde seramik banklarda oturan adamların bulunduğu yan yana odaların arasından ortaya çıktı.

Özel saunalar on beşer dakikalığına kiralanabiliyordu.

İkinciye girdi. Giriş ücreti önceden ödenmişti. Buhar olan gözlüğünü havlusuyla temizledi.

"Nerede kaldın?" dedi Leet buharların içinden. "Neredeyse eriyecektim."

"Yatağa girene kadar mesajımı iletmediler" dedi Trebelaux.

"Bugün Jeu de Paume'de polis izliyordu seni; bana sattığın Guardi'nin olaylı olduğunu biliyorlar."

"Beni işin içine kim bulaştırdı? Sen mi?"

"Hayır. Resimleri Lecter Şatosu'ndan kimin aldığını bildiğini düşünüyorlar. Biliyor musun?"

"Hayır. Belki müşterim bilir."

"Eğer öteki Sighs Köprüsü'nü bulursan, ikisini birden okutabilirim" dedi Leet.

"Nereye satabilirsin ki?"

"Orası benim işim. Amerika'da büyük bir alıcı var. Diyelim ki bir enstitü. Bir şey biliyor musun, yoksa burada boşuna mı ter döküyorum?"

"Seni arayacağım" dedi Trebelaux.

Ertesi gün öğleden sonra, Trebelaux, Gare de l'Este'den Luxembourg'a bir bilet aldı. Memur Aden onun valiziyle trene binişini izledi. Hamal aldığı bahşişten memnun kalmamış gibiydi.

Aden çabucak Quai des Orfèvres'i aradı ve son anda kondüktöre kimliğini göstererek trene atladı.

***

Tren Meaux'taki istasyona yaklaşırken gece olmuştu. Trebelaux tıraş takımlarını alıp banyoya gitti. Tren kalkarken valizini orada bırakıp aşağı atlamıştı.

İstasyondan bir sokak ötede bir araba bekliyordu.

Trebelaux şoförün yanına otururken "Niye burası?" diye sordu. "Fontainebleau'daki yerine gelebilirdim."

"Burada işimiz var" dedi direksiyondaki adam. "İyi bir iş." Trebelaux onu Christophe Kleber

olarak tanıyordu.

Kleber arabayı istasyonun yakınlarındaki bir kafeye sürdü. Orada kuvvetli bir akşam yemeği yemiş, vichy sosunu kafasına dikip içmişti. Trebelaux bir Nicoise salatısıyla oyalanıp, tabağın kenarına çalı fasulyeleriyle adının baş harflerini yazarak vakit geçirmişti.

Kleber'in dana eti geldikten sonra, "Polis Guardi'ye el koymuş" dedi Trebelaux.

"Hercule'ye söylemişsin. Bu tür şeyleri telefonda söylememen gerekir. Sorun nedir?"

"Leet'e onun Doğu'dan yağmalandığını söylemişler. Öyle mi?"

"Tabii ki değil. Soruyu soran kim?"

"Elinde çalıntı eserlerin listesi olan bir polis müfettişi. Onun da çalıntı olduğunu söylemiş. Öyle mi?"

"Damgaya baktın mı?"

"Tenvirat Komiserliği'nin damgası, ne anlamı var ki?" dedi Trebelaux.

"Polis, Doğu'da kime ait olduğunu da söylemiş mi? Musevi ise önemli değil, Müttefikler Musevilerden alman eserleri iade etmiyorlar. Museviler ölü. Sovyetler de elinde tutuyor."

"Bunu söyleyen basit bir polis değil, polis *müfettişi*" dedi Trebelaux.

"İsviçreli gibi konuşuyorsun. Adı neymiş?"

"Popil, bilmem ne Popil."

"Ah" dedi Kleber peçetesiyle ağzını silerken. "Ben de öyle düşünmüştüm. O zaman sorun yok. Yıllardır benim maaş listemdedir. Bu sadece bir oyun. Leet ne demiş ona?"

"Daha bir şey demedi, ama Leet gergin görünüyor. Şimdilik işi Kopnik'e yıkmış, ölen meslektaşına" dedi Trebelaux.

"Leet bir şey bilmiyor, resmi nereden aldığından haberi bile yok öyle değil mi?"

"Konuştuğumuz gibi, Lozan'dan aldığımı sanıyor. Parasını geri istiyor. Müşterimle konuşurum dedim."

"Popil benim adamım, onun icabına ben bakarım, sen bu meseleyi unut. Seninle konuşacağım çok daha ilginç bir şey var. Amerika'ya gitmen mümkün mü?"

"Gümrükten bir şey geçirmem."

"Gümrük senin sorunun değil, sadece pazarlıklarla ilgileneceksin. Malı gitmeden önce görmem gerekiyor, sonra bir de orada göreceksin, bir bankanın toplantı odasındaki masada. Hava yoluyla gidebilirsin, bir haftalığına mesela." "Ne tür bir mal?"

"Küçük antikalar. Bazı ikonlar, bir yeraltı mahzeninden. Bir bakacağız, sen de fikrini söylersin."

"Ya öteki konu?"

"O konuda için rahat olsun" dedi Kleber.

Kleber sadece Fransa'da kullandığı isimdi. Asıl adı Petras Kolnas'tı ve Müfettiş Popil'in de adını biliyordu ama maaş listesinden değil.

KANAL TEKNESİ Christabel, Paris'in doğusundaki Marne Nehri'nde bulunan iskeleye tek bir halatla bağlıydı ve Trebelaux da binince tekne yola çıktı. Hollanda yapımı siyah bir tekneydi, iki yönlü hareket edebiliyordu ve köprülerin altından geçebilmesi için güverte kabini alçak tutulmuştu, güvertesinde çiçek açan çalılar durduğu bir konteynır vardı.

Teknenin sahibi olan zayıf, donuk mavi gözlü ve hoş görünümlü adam, Trebelaux'u karşılayıp aşağı davet etti. "Tanıştığımıza memnun oldum" diyerek elini uzattı. Adamın elindeki tüyler geriye, bileğine doğruydı ve İsviçrelinin içini ürpertmişti. "Mösyö Milko'yu takip edin. Aşağıda sergilediğim eşyalarım var."

Tekne sahibi KolnasTa güvertede kaldı. Bir süre toprak saksıların arasından geçmek için uğraştılar ve çirkin bir nesnenin yanında durdular. Bu, iki yüz litrelik bir yağ variliydi, üzerine balık girecek kadar büyük delikler açılmış ve tepesi asetilen lambasıyla kesilip telle gevşek bir şekilde yeniden bağlanmıştı. Altına da bir muşamba seriliydi. Tekne sahibi, çelik varile, çın çın öttürecek şekilde birkaç kez vurdu.

"Gel" dedi.

Alt güverteye inince uzun bir dolabı açtı. İçinde çeşitli silahlar duruyordu : bir Dragunov suikast tüfeği, bir Amerikan malı Thompson makineli tüfek, bir çift Alman Schmeisser, beş tane öbür teknelere ateş etmek için tanksavar ve çeşitli tabancalar. Tekne sahibi, üç uçlu bir balık zıpkını seçti, uçları çatallıydı. Silahı Kolnas'a uzattı.

"Onu fazla doğrayacak değilim" dedi halinden hoşnut bir tavırla. "Eva yok ortalığı temizleyecek. Neler dediğini anladıktan sonra güvertede bitirirsin işini. İyi mihla ki fiçidan çıkmasın."

Kolnas "Milco yapabilir diye başladı.

"Bu adam senin fikrindi, kendi kışını da kendin temizlersin. Her gün et kesmiyor musun? Zaten Milko onu yarı yarıya öldürmüş olur, sonra da sen işini bitirince varile sokmana yardım eder. Anahtarlarını da al ve gidip odasını araştı. Gerekiyorsa Leet'in de icabına bakacağız. Gevşek uç bırakamayız. Bir süre de sanatla uğraşmak yok." Bunları söyleyen tekne sahibinin Fransa'daki adı Victor Gustavson'du.

Victor Gustavson çok başarılı bir işadamıydı, eski S S morfiniyle ve çoğu kadın olan yeni fahişelerle uğraşıyordu. Asıl adı Vladis Grutas'tı.

Leet sağ kaldı ama elinde hiç resim yoktu. Mahkeme, tazminatla ilgili Hırvat sözleşmesinin Litvanya'ya da uygulanıp uygulanamayacağına karar veremediği için, hükümetin el koyduğu resimler yıllarca mahzenlerde bekledi. Trebelaux da durumu Mame nehrinin dibinden sessizce izliyordu, artık saçsız değildi, yeşil yosundan saçları gençliğindeki gibi dalgalanmaktaydı.

Yıllarca Lecter Şatosu'ndan çalınmış başka bir resim ortaya çıkmadı.

Müfettiş Popil'in yardımıyla, Hannibal Lecter ara sıra el konmuş resimlerini gönneye gidebiliyordu. Mahzende aptalca oturup, tepesine dikilen muhafızın hırıltılı soluklarını işiterek resimlere bakmak çıldırıcı bir şeydi.

Hannibal annesinin elinden aldığı resme bakarken geçmişin tamamen geçmişte kalmadığını

düşünüyordu; sıcak soluğuyla Mischa'nın ve kendisinin tenini kirleten o hayvan hala nefes alıyordu, şimdi de yaşıyordu. Dönüp duvardaki Sighs Köprüsü'ne bakıyor ve resmin arkasından gözünü alamıyordu - Mischa'nın eli silinmişti, artık rüyalarının kaynadığı noktada sadece boş bir kare vardı.

Hannibal büyüyor ve değişiyordu, ya da belki de her zamanki haline dönüyordu.

II

Rahmet durdu dediğimde,
Yani orman sınırları içinde,
Pençeleriyle o yumuşak hayvanı,
Ve hızla öldüren kanlı çenelerini kastetmiştim.

LAWRENCE SPINGARN

PARİS OPERASI'NİN merkez sahnesinde, Dr. Faust Şeytanla pazarlığını sürdürüyordu. Hannibal Lecter ile Leydi Murasaki, sahnenin sol tarafındaki özel locadan, Faust'un Gamier'in ateşe dayanıklı tavanını saran alevlerden kaçınmak için yaptığı savunmayı izliyorlardı.

On sekiz yaşındaki Hannibal, Mephistopheles'e eğilim duyuyor ve Faust'u hor görüyordu ama eserin zirveye çıkışım yarım kulakla dinlemekteydi. O, bütün opera boyunca Leydi Murasaki'yi izlemiş ve onu solumuştu. Opera dürbünleriyle sahneyi değil, Leydi Murasaki'yi izleyen başka centilmenler de vardı.

Sadece sahne ışıklarının olduğu salonda, Leydi Murasaki bir siluet halinde, tıpkı Hannibal'ın çocukken onu şatoda ilk kez gördüğü gibiydi. Görüntüler sırayla gözünün önüne geliyordu: *yağmur oluğundaki karganın parıltısı, Leydi Murasaki 'nin saçının parıltısı. Önce onun silüetini görmüş, sonra pencereyi açmasıyla yüzüne ışık vurmüştü.*

Hannibal, düşler köprüsünde epeyce yol kat etmişti. O müteveffa kontun gece elbiselerini dolduracak kadar büyümüş, ama Leydi Murasaki'nin dış görünüşü hiç değişmemişti.

Leydi Murasaki ellerini kucağında birleştirdi ve Hannibal, müziğin sesine rağmen kumaşın hışırtısını duyabildi. Bakışlarının farkında olduğunu bildiği için, gözünü çevirdi, locaya bakındı.

Locanın kendine has bir karakteri vardı. Koltukların arkasında, öbür localardan perdeyle ayrılan yerde, ayakları küçük yaramaz keçilerden oluşan bir kanepede bulunuyordu, aşağıdaki orkestra ara verdiğinde aşıklar buraya çekilebiliyordu. Önceki sezonda, yaşlıca bir centilmenin, "Bumblebee'nin Uçuşu" operasının final sahnesinde, o kanepede kalp krizi geçirdiğini Hannibal tesadüfen duymuştu.

Hannibal ile Leydi Murasaki locada yalnız değildi.

Öndeki koltuklarda Paris Emniyet Müdürü ile karısı oturuyor ve Leydi Murasaki'nin biletleri nereden bulduğunu merak ediyordu. Tabi ki Müfettiş Popil sayesinde bulmuştu. Popil'in bizzat gelememesi ne kadar hoş olmuştu - muhtemelen bir cinayet soruşturmasıyla meşguldü, Hannibal bunun çok vakit alacak tehlikeli bir soruşturma olmasını diliyordu, hatta açık havada, ölümcül yıldırımların altında sürse daha da iyi olurdu.

Işıklar yandı ve tenor Beniamino Gigli hakkettiği gibi ayakta alkışlandı. Emniyet müdürü ile karısı locada dönüp, etraflarındakilerle el sıkışmaya başladılar, alkışlamaktan herkesin elleri nemlenmişti.

Müdürün eşinin parlak ve meraklı gözleri vardı. Kontun şık giysileri içindeki Hannibal'ı kolundan tutup bir soru sormaktan kendini alamadı. "Genç adam, kocam sizin Fransa'da tıp fakültesine kabul edilen en genç kişi olduğunuzu söyledi."

"Kayıtlar henüz tamamlanmadı Madam. Muhtemelen cerrah yardımcıları da ..."

"Bütün ders kitaplarını bir haftada okuyup bitirdiğiniz ve paranızı geri almak için kitapevine götürdüğünüz doğru mu?"

Hannibal gülümsedi. "Ah, hayır Madam. Bu tam anlamıyla doğru sayılmaz" dedi. *Bu bilgiyi kim vermişti acaba? Herhalde biletleri temin eden kişi.* Hannibal hanımefendiye iyice yaklaştı. Bir çıkış yolu bulmak için gözlerini emniyet müdürüne çevirip hanımefendinin eline uzandı ve yüksek sesle "Bu bana bir suçmuş gibi geldi" diye fısıldadı.

Faust'un günahlarının bedelini ödediğini görmekten ötürü müdürün keyfi yerindeydi. "Eğer karıma hemen itiraf ederseniz bu suça göz yumacağım genç adam" dedi.

"Gerçek şu ki Madam, bütün parayı geri alamadım. Kitapçı, kitapları yeniden depoya kaldırma zahmeti için iyi yüz franga el koydu."

Operanın şık apliklerle aydınlatılmış geniş merdivenlerini, kalabalığı yararak inen Hannibal ve Leydi Murasaki, Faust'un kalabalıktan uzaklaşmasından bile hızla, tavanı resimlerle süslü fuayeye indiler. Dışarıda taksiler bekliyordu. Bir satıcının mangalından, Faust'un kabusunun esintilerini taşıyan dumanlar çıkıyor, havada dantel gibi şekiller oluşturuyordu. Hannibal bir taksi tuttu.

"Müfettiş Popil'e kitaplarımdan söz etmenize şaşırdım" dedi arabaya binince.

"Kendisi bulmuş" dedi Leydi Murasaki. "O müdüre söylemiş, müdür de eşine. Hanım da flört etmek istedi. Sen normalde böyle kalın kafalı değilsindir Hannibal."

Artık kapalı yerlerde benimleyken huzursuz oluyor; bunu da saldırgan davranarak gösteriyor.

"Özür dilerim."

Taksi bir sokak lambasının altından geçerken Leydi Murasaki ona çabucak bir göz attı. "Kinin, yargılarına gölge düşürüyor. Müfettiş Popil seninle ilgileniyor çünkü onun merakını uyandırırıyorsun."

"Hayır leydim, onda merak uyandıran sizsiniz asıl. Bu merakıyla bir gün canınızı sıkar diye umuyorum ..."

Leydi Murasaki, Hannibal'ın merakını gidermedi. "Sınıfının birincisi olduğunu biliyor" dedi. "Bununla gurur duyuyor. İlgisi genellikle olumlu."

"Çoğunlukla olumlu, mutlu bir teşhis sayılmaz." İlkbahar gecesinde, Place de Vosges'in çiçek açmış ağaçlarından güzel kokular geliyordu. Karanlıkta bile Leydi Murasaki'nin kaçamak bakışlarını hisseden Hannibal, taksiyi gönderdi.

"Bir saatim var ve yürüyüş yapmak istiyorum" dedi.

“ÇAY İÇİN de vaktin var” dedi Leydi Murasaki.

Hannibal’ı alıp doğruca terasa çıkardı, onunla sadece açık ortamlarda birlikte olmak istediği belliydi. Hannibal bu konuda ne hissettiğini bilmiyordu. Kendisi değişmişti ve o değişmemişti. Bir esinti oldu ve gaz lambasının alevi uzadı. Hannibal, yeşil çayı fincanlara koyarken Leydi Murasaki’nin bileğinde nabzının attığını görebiliyordu, kadının kol yeninden yükselen kokuyu da sanki kendisininmiş gibi algılıyordu.

“Chiyoh’tan mektup geldi” dedi Leydi Murasaki. “Nişanına son vermiş. Diploması artık ona uygun değilmiş.”

“Peki mutlu mu?”

“Sanırım öyle. Eski düşünce sistemine göre uygun bir eşti. Ama kalbinin sesini dinliyor diye ona nasıl kızabilirim - mektubunda benim yolumdan gittiğini yazmış.”

“Nereye yani?”

“Kyoto Üniversitesi’nde mühendislik okuyan bir gence.

“Onun mutlu olmasını çok isterim.”

“Ben senin de mutlu olmanı çok isterim. İyi uyuyor musun Hannibal?”

“Zaman bulunca. Odamda uyuyamadığım zaman, tekerlekli sedyede kestiriyorum.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun.”

“Rüya görüyor muyum? Evet. Siz rüyalarınızda hala Hiroshima’yı görmüyor musunuz?”

“Rüyalarımı davet etmiyorum.”

“Benim hatırlamaya ihtiyacım var, mümkün olan her şekilde.”

Leydi Murasaki, Hannibal’a kapıda gece için atıştırarak bir şeyler koyduğu bir kutu ile paketlerce papatya çayı verdi. “Uyuman için” dedi.

Hannibal Leydi Murasaki’nin elini öptü, Fransızlar gibi uzaktan değil, tadını alabileceği biçimde gerçekten öpmüştü.

Kasap işinin olduğu gece yazdığı haiku’yu tekrarlardı.

“Gece kuzgunu yükseldi

Yükselen dolunaya doğru -

Hangisi daha güzeldi?”

Leydi Murasaki “Bu dolunay değil” dedi ve on üç yaşından beri yaptığı gibi elini Hannibal’ın kalbine koydu. Sonra elini çekti ve Hannibal elini çektiği noktanın soğuduğunu hissetti.

“Sahiden kitaplarını iade ettin mi?”

“Evet.”

“O zaman, kitaplarda yazan her şeyi hatırlayabiliyorsun demek.”

“Önemli olan her şeyi.”

“Müfettiş Popil’le oyun oynamaman gerektiğini de hatırla. Tahrik etmezsen sana bir zarar vermez. Ve bana.”

Öfkesini bile kışlık bir kimono gibi ortaya koyuyor. Bunu görünce, onca zaman önce şatonun

banyosunda gördüğüm halini unutulabilir miyim, yüzünü ve nilüferlere benzeyen göğüslerini? Tıpkı hendekteki pembe ve krem rengi nilüferlere benzeyen? Unutulabilir miyim? Hayır, unutamam.

Gecenin içinde yürümeye başladı, ilk bir, iki sokak boyunca uzun adımlarla huzursuz bir şekilde yürüdü ve Pont Louis Philippe'ye geçmek üzere Marais'in dar sokaklarından çıktı, köprü'nün altından Seine akıp gidiyor ve köprü adeta aya dokunuyordu.

Doğudan bakınca Nötre Dame, ayakları havada iri bir örümceğe benziyordu, yuvarlak pencereleri de bir sürü göz gibiydi. Hannibal, bu taştan örümceğin karanlığın içinde şehri taradığını, Gare d'Orsay'dan kalkan garip treni enfes bir solucan gibi kaptığını, veya daha da iyisi, besleyici bir polis müfettişinin, Quai des Orfevres'teki karargahından çıktığını görüp bir hamlede yuttuğunu görebiliyordu.

Dar yaya köprüsünden ile de la Cite'ye geçti ve katedralin etrafından dolandı. Nötre Dame'de prova yapan bir koronun sesleri geliyordu.

Hannibal ortadaki girişin kemerlerinin altına gelince durup, huzur içinde kemerdeki Son Yargı'ya ve kapının üstündeki sövelere baktı. Bunu, kendi hafıza sarayından bir görüntü olarak kabul ediyordu, bu manzaradan tam bir boyun teşrihi kaydı yapılabilirdi : Üst sövede St. Michael sanki bizzat kendisi bir otopsi yapıyormuş gibi bir mikyasa tutuyordu. Elindeki mikyasa, dilin kökünde bulunan at nah şeklindeki kemikten bir farkı yoktu ve Azizler onu kulak arkasındaki çıkıntılı kemik gibi eğmişlerdi. Lanetlilerin zincire vurulmuş olarak yürütüldüğü alt söve de köprücük kemiği olabilir ve yan yana dizili kemerler de boğazın yapı katmanları olarak iş görebilirdi, dini öğretiyi bu şekilde hatırlamak kolay olurdu, *Sternohyoid omohyoid thyrohyoid, juuugular*, Amin.

Hayır, olmuyordu. Sorun ışıklandırmadaydı. Bir hafıza sarayındaki görüntüler iyi aydınlatılmış olmalı, aralarında bol bol mesafe kalmalıydı. Üstelik bu kirli taş fazla tek renkliydi. Hannibal bir keresinde sırf cevap karanlık olduğu için bir test sorusunu atlamış ve onu zihninde karanlık bir zemine yerleştirmişti. Gelecek hafta için planlanan karmaşık rahim boynu teşrihi, net, bol aralıklı görüntüler oluşturacaktı.

Koronun son üyeleri de cüppelerini omuzlarına atmış, katedralden çıkıyordu. Hannibal içeri girdi. Adak mumları dışında içerisi karanlıktı. Güney çıkışına yakın bir yerde duran Azize Joan of Arc'ın mermer heykeline gitti. Kapıdan gelen esinti, Azize'nin önündeki mumları titretiyordu. Hannibal karanlıkta sırtını bir sütuna dayadı ve alevlerin Azize'nin yüzünde oynayışını izledi. *Annesinin elbisesinde de alevler vardı.* Alevler Hannibal'ın gözlerinde kızıl ışık oyunları yapıyordu.

Mum alevleri ara sıra Azize Joan'ın yüzünde rüzgar çingiraklarını andırır bir ifade oluşturuyordu. Anılar, anılar. Hannibal, acaba anıları yüzünden Azize Joan mum yerine başka bir adak yöntemini tercih eder miydi diye merak etti. Annesinin öyle yapacağından emindi.

Zangocun ayak sesleri yaklaşıyordu, adamın elindeki anahtarların şıkırtısı önce yakındaki duvarlara oradan yüksek tavana aksediyor, ayak sesleri de buna katılınca sanki o ses tamamen yerden çıkıp ta yukarılardaki karanlıklardan yankılanıyormuş gibi oluyordu.

Zangoç, önce Hannibal'ın kızıl ışıklar oynaşan gözlerini gördü ve içgüdüsel bir tehlike duygusuna kapıldı. Ensesinde tüyleri diken diken oldu ve anahtarlarıyla haç çıkardı. Ama karşısındaki sadece bir adamdı, hem de genç bir adam.

Anahtarlarını buhurdanlık gibi salladı. "Zaman geldi" dedi ve çenesiyle bir hareket yaptı.

Hannibal "Evet zaman geldi ve geçti" diye cevap verip yan kapıdan gecenin karanlığına karıştı.

PONT AU DOUBLE'DEN Seine'yi geçip, saksofon sesleri ve kahkahaların geldiği bodrum katındaki caz kulübüne doğru yürüdü. Kapıda sigara içen bir çift duruyordu, çakır keyif bir halleri vardı. Kız parmaklarının ucunda yükselip genç adamın yanağını öpünce, Hannibal öpücüğü kendi yanağında hissetti. Kulüpten gelen müzikle kafasının içindeki müzik karışıyor ve zaman, zaman diye çınılıyordu. Zaman.

Ay ışığını başında hissederek Rue Dante boyunca yürüyüp geniş Saint Germain Bulvarı'nı geçti ve Cluny'nin arkasından Rue de TEcole de Medecine'ye ve oradan da tıp fakültesinin gece girişine ulaştı, içeride solgun bir lamba yanıyordu. Hannibal kilidi açtı ve içeri girdi.

Binada yalnızdı, üzerine beyaz önlüğünü giydi ve yapacağı işlerin listesinin durduğu not panosunu aldı. Hannibal'ın akıl hocası ve tıp fakültesindeki üstü Profesör Dumas'tı, bu yetenekli anatomi uzmanı hayatın pratiğini yaşamak yerine ders vermeyi seçmişti. Dumas zeki ama dalgın bir adamdı ve bir cerrahın parıltısından yoksundu. Bütün öğrencilerinden, açıklamayacağı isimsiz kadavraya birer mektup yazmalarını istemişti, mektupta, bedeni üzerinde çalışmalarına izin verdiği için o şahsa şükranlarını sunacak ve bedenine saygıyla davranılacağını, o an üzerinde çalışılan kısım dışında her yerinin örtülü olacağını garanti edeceklerdi.

Hannibal, ertesi günün dersleri için iki konuda hazırlık yapacaktı. Perikarda, yani dış yürek zarına dokunulmamış bir göğüs kafesinin görüntüsüyle, hassas bir kafatası açılımı.

Büyük anatomi laboratuvarına gitti. Yüksek pencereleri ve büyük soğutma aygıtıyla koca salon yeterince soğuk olduğu için, yirmi masanın üzerinde üzerleri örtülü olarak bekleyen ve formalinle korunmuş kadvralar gece boyunca dayanabiliyordu. Yaz olsa, günün sonunda tekrar kadavra tankına alınmaları gerekirdi. Örtülerin altında yatan bu zavallı küçük cesetler, arka sokaklarda birbirine sarılarak açıktan ölmüş olarak bulunan bu sahipsiz ölümler, ölüm katılığı geçene kadar öyle kucak kucağa kalır, sonra dostlarıyla birlikte kadavra tankında aldıkları formalin banyosuyla nihayet gevşerlerdi. Kırılğan bedenleri kuş kadar kalmış, donup karlara düşen ve aç adamların dişleriyle derisini yüzdüğü kuşlar gibi büzülmüşlerdi.

Savaşta ölmüş kırk milyon kişi varken, tıp öğrencilerinin formalinde kalmaktan rengi solmuş cesetlerle çalışması Hannibal'a garip geliyordu.

Zaman zaman okulun şansı yaver gider ve darağaçlarında can veren, veya Montrouge ya da Fresnes'de kurşuna dizilen ya da La Sante'de giyotinle öldürülen suçluların cesetleri gelirdi. Kafatası anatomisi yapacak olan Hannibal da, La Sante'de koparılan bir kafa lavabodan kendisine bakmakta olduğu için şanslıydı, adamın suratı kana ve samanlara bulanmıştı.

Okulun otopsi testeresi aylardır yeni bir motor beklediği için, Hannibal elektrikli bir Amerikan matkabında bazı değişiklikler yapmış, matkap ucu yerine dönen bir bıçak yerleştirmişti. Ayrıca, ekmek kutusu büyüklüğünde bir transformatörü vardı ve neredeyse testere kadar ses çıkarıyordu.

Sık sık olduğu gibi elektrik kesilip ışıklar söndüğünde, Hannibahl göğüs açılımını tamamlamıştı. Bir gaz lambasının ışığında lavaboda çalışmaya devam edip elindeki kafanın kanlarını ve samanlarını temizledi ve elektriğin gelmesini beklemeye başladı.

Işıklar tekrar yanınca, kafa derisini kaldırıp, beyni ortaya çıkarmak için kafatasının üst kısmından bir kapak açmakla vakit kaybetmedi. Beyni koruyan maddede mümkün olduğunca küçük bir delik açarak, başlıca kan damarlarına renkli jel enjekte etti. Böylesi daha zordu, ama işin teatral yanına meraklı olan profesör, koruyucu tabakayı, beyin zarını sıyrarak sınıfın önünde bizzat açmak isterdi, o yüzden de Hannibal orayı pek ellememişti.

Eldivenli elini beyne hafifçe dokundurdu. Anlarına takıntılı olduğundan ve kendi beyinde karanlık yerler bulunduğundan dolayı, böyle dokunarak bir insanın beynindeki hayalleri okuyabilmek isterdi, bu arzusu yüzünden kendi beyinini patlatacak hale geliyordu.

Laboratuvar, geceleri düşünmek için güzel bir yerdi, sessizlik sadece yerine bırakılan aletlerin çıkardığı hafif tıkırtılarla bozuluyor ve nadiren de, içinde hava kalan bazı cesetler otopsinin ilk aşamalarında iniltiler çıkarıyordu.

Hannibal, yüzün sol tarafında titiz bir kısmi açılım yaptı, sonra hem kesilen tarafı hem de ellenmeyen sağ tarafın taslağını çizdi, bunu, bilim adamlığının bir parçası olan anatomik resimler için yapmıştı.

Artık o suratın kas dokusunu, sinir dokusunu ve damar yapısını kalıcı olarak zihnine kazımak istiyordu. Oturdu ve eldivenli elini kafadan ayırmadan kendi beyninin merkezine, anı sarayının katmanlarına gitti. Koridorlardaki müziği, yani Bach çalan dörtlüyü bir kenara bıraktı, Matematik Salonu'nu çabucak geçti ve Kimya Salonu'ndan yakın bir zaman önce Camavalet Müzesi'nden evlat edindiği ve Kafatası Salonu olarak adını değiştirdiği bölüme gitti. Her şeyi depolamak sadece birkaç dakikasını almıştı, hem de anatomik ayrıntıları Camavalet'teki sergi sistemine uygun bir şekilde yerleştirmiş, yüzün damar mavilikleriyle goblenlerdeki mavileri karıştırmamıştı.

Kafatası Salonu'nda işi bitince, bir an için girişe yakın olan Matematik Salonu'na uğradı. Sarayının en eski kısımlarından biriydi burası. Yedi yaşındayken Bay Jakob'un gösterdiği kanıtı anladığında hissettiklerini yeniden hissetmek istiyordu. Bay Jakob'un şatoda verdiği tüm dersler burada kayıtlıydı, ama av köşkündeki konuşmalarının hiçbiri yoktu.

Av köşkündeki her şey hafıza sarayının dışındaydı, hepsi hala yerinde duruyordu ama rüyalarının karanlık köşelerine gizliydiler, tıpkı av köşkü gibi kapkara dağlanmışlardı ve oraya ulaşmak için dışarı çıkması gerekiyordu. Karda yürüyüp, Huyghens'in *Treatise on Light* kitabının yırtık sayfalarıyla Bay Jakob'un beyin parçalarının ve kanlarının saçıldığı ve donup kaldığı yere gitmesi lazımdı.

Bu sarayın koridorlarında müziği ister dinler ister dinlemezdi, ama karanlık köşelerde sesi kontrol edemiyordu ve oradaki belli bir ses onu öldürebilirdi.

Hafıza sarayından tekrar zihnine geçti, kendi gözlerinin arkasına ve on sekiz yaşındaki bedenine döndü, bir anatomi laboratuvarında, eli bir beyin üzerinde oturan bedenine.

Bir saat daha çizim yaptı. Bitirdiğinde, masada duran kafanın açılmış bölümündeki damarlar ve sinirler aynen kağıda yansımıştı. El değmemiş taraf o kafayı hiç yansıtmıyordu. Bu karanlıklardaki surattı. Vladis Grutas'ın suratydı ama Hannibal onu sadece Mavi Göz olarak biliyordu.

Dar merdivenlerden tıp fakültesinin beş katını tırmandı ve odasına girip uyudu. Tavan arasındaki odanın çatısı eğimliydi ve kısa tarafı düzgün, uyumlu, Japon tarzıydı ve bir de alçak bir yatak duruyordu. Masası yüksek taraftaydı. Duvarlarında ve masasının üstünde çılgın görüntüler, otopsi çizimleri, bitmemiş anatomik resimler vardı. Her vakada organlar ve damarlar tam olarak gösterilmişti, ama cesetlerin yüzleri rüyalarında gördüğü yüzlerdi. Hepsinin üstüne, bir de bir raftan etrafi seyreden uzun köpek dişli bir maymun kafatası vardı.

Formalin kokusunu fırçalayarak giderebilmişti ve laboratuvarın kimyevi madde kokuları da, rüzgarlı eski binada bu yüksekliğe kadar ulaşmıyordu. Yarı teşrih edilmiş ölülerin grotesk görüntülerini, ya da ara sıra hapishanelerden aldığı kafası kesilmiş veya asılmış suçluları uykusuna taşımıyordu. Uykusunu bölebilen tek bir görüntü, tek bir ses vardı. Ve onun ne zaman geleceğini asla bilemiyordu.

Ay batmıştı. Dalgalı, kabarcıklı pencere camından süzülen ay ışığı Hannibal'ın yüzünden kaymış ve duvara yansımıştı. Mischa'nın, yatağının üstüne asmış olduğu elini okşayarak, anatomik çizimlerdeki yüzlerde gezinmiş, oradan da Hannibal'ın düşlerine ve son olarak da maymun kafatasına geçip, önce büyük beyaz dişlerini bembeyaz parlatmış, sonra da derin göz çukurlarının üstündeki kaşlarına vurmuştu. Maymun, kafatasının içindeki karanlıktan Hannibal'ın uyuyuşuna bakıyordu. Hannibal'ın surati çocuk gibiydi. Bir ses çıkarıp yana döndü, görünmez bir şeyi tutan kolunu da geri çekmişti.

Av köşkünün arkasındaki barakada Mischa ile duruyor, onu bağına basmış, Mischa ise öksürüyor. Kase Adam kollarındaki etleri yoklayıp konuşuyor ama ağzından ses çıkmıyor, sadece pis soluğu dondurucu havada buhar halinde görülebiliyor. Mischa, Kase Adam'ın nefesinden kurtulmak için başını Hannibal'ın göğsüne gömüyor Mavi Göz bir şeyler diyor ve şimdi hepsi birden şarkı söyleyip, kandırmaya çalışıyorlar. Baltayı ve çanağı görüyor. O Mavi Göz 'e hücum edince Mischa'yı kapıyorlar. Baltaları ve çanakları var Serbest kalıyor ve peşlerinden koşuyor, ayaları son derece ağır hareket ediyor, kapıya geldiğinde Mavi Göz 'le Kase Adam Mischa'yı yerde bileklerinden tutuyorlar, küçük kız çaresizce kanlı karların üstünden ona bakmak için dönüyor ve sesleniyor -

Hannibal boğulmuşçasına uyandı, gözlerini sıkıca yumup kaldığı yerden rüyasına devam etmek istedi. Yastık kılıfının köşesini ısırıp ve rüyasına devam etmek için kendini zorladı. Adamlar birbirlerine nasıl sesleniyordu? Adları neydi? Sesi ne zaman yitirmişti? Ne zaman gittiğini hatırlayamıyordu. Birbirlerine nasıl seslendiklerini bilmek istiyordu. Rüyasını bitirmek zorundaydı. Hafıza sarayına gitti ve Bay Jakov'un kardaki beynini aşır, karanlık köşelere girmeye çalıştı ama başaramadı. Annesinin elbiselerini yanarken görmeye, annesiyle babasını, Berndt'i ve Bay Jakov'u bahçede ölü olarak görmeye dayanabiliyordu. Yağmacıların av köşkünde, Mischa ile kendisinin altında hareket ettiklerini de görebiliyordu. Ama Mischa'nın ona bakmak üzere kafasını çevirdiği anı geçemiyordu. Ondaki sonrasıyla ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu, ancak çok sonra bir tankın üzerinde gittiğini, askerlerin onu boynunda bir zincirle bulduğunu hatırlayabiliyordu. Hatırlamak istiyordu. Hatırlamak zorundaydı. Hela çukurunda dişler. Bu görüntü de pek sık gelmiyordu, doğrulup oturdu. Ay ışığında maymuna baktı. *Dişler bundan çok daha küçük. Bebek dişleri. Korkunç değil. Benimkiler bile olabilir. Onların iğrenç soluklarını taşıyan sesler duymalıyım, kelimelerinin nasıl koktuğunu biliyorum. Adlarını hatırlamalıyım. Onları bulmalıyım. Ve bulacağım. Kendimi nasıl sorguya çekebilirim ?*

PROFESÖR DUMAS'IN bir bilim adamına pek uymayan yumuşak, yuvarlak hatlı bir el yazısı vardı. Notunda, *Hannibal, lütfen La Sante 'deki Louis Ferrat için ne yapabileceğine bir bakarmısın?* yazıyordu.

Nota bir de Ferrat'ın durumuyla ilgili bir gazete kupürü iliştiirmişti. Lyon'lu olan Ferrat, Vichy hükümetinde önemsiz bir memurdu ve Alman işgali esnasında yine önemsiz bir işbirlikçi olmuştu. Fakat sonra sahte tayin karneleri yapıp sattığı için Almanlar tarafından tutuklanmıştı. Savaştan sonra, savaş suçlarına ortaklık etmekle suçlanmış ama kanıt yetersizliği yüzünden salıverilmişti. Bir Fransız mahkemesi, 1949-1950 yıllarında kişisel nedenlerle iki kişiyi öldürdüğü gerekçesiyle Ferrat'ı mahkum etmişti. Üç gün sonra idam edilecekti.

14. İlçeye bağlı olan La Sante Hapishanesi tıp fakültesinden fazla uzakta değildi. Hannibal on beş dakikalık bir yürüyüşle hapishaneye varmıştı.

İşçiler, avludaki kanalizasyon borularını onarıyordu, halkın katılması yasaklanalı beri, yani 1939'dan bu yana giyotin infazları bu avluda gerçekleştirilmekteydi. Kapıdaki gardiyanlar Hannibal'ı görür görmez tanıdılar ve içeri girmesine izin verdiler. Hannibal, ziyaretçi defterine imza atarken, Müfettiş Popil'in imzasının da sayfanın hemen üstünde olduğunu gördü.

Çekiç sesleri ana koridorun sonundaki boş ve büyük salondan geliyordu. Önünden geçerken, Hannibal tanıdık bir yüz gördü. Devlet celladı, Anatole Tourneau, yani herkesin Mösyö Paris olarak tanıdığı adam, giyotini Rue de la Tombe-Issoire'deki yerinden bizzat alıp, hapishanenin içine kurmak üzere getirmişti. Bıçak taşıyıcısının, yani bıçağın kendiliğinden düşmesini önleyen *mouton*'un küçük tekerleklerini döndürüp kontrol ediyordu.

Mösyö Paris mükemmeliyetçiydi. Her zaman dikmelerin üstünü örter ve suçlunun bıçağı görmesini engellerdi.

Louis Ferrat, La Sante'nin ilk binasının ikinci katında, diğer hücrelerden bir koridorla ayrılan tecrit hücresindeydi. Kalabalık hapishanenin uğultusu mırıltılar, çığlıklar ve metalik sesler halinde Ferrat'ın hücresine kadar geliyor ama o sadece alt kattan gelen Mösyö Paris'in çekiç seslerini duyuyordu.

Louis Ferrat, ensesi yeni tıraş edilmiş, siyah saçlı, ince bir adamdı. Tepesindeki saçlar, Mösyö Paris'in yardımcısı Louis'in küçük kulaklarından tutmakta zorluk çekebilir diye uzun bırakılmıştı.

Ferrat tek parçalı iç çamaşırıyla portatif karyolasına oturmuş, boynuna asılı haçı baş parmağıyla işaret parmağının arasına almış ovuşturuyordu. Gömleği ve pantolonu bir iskemleye özenle yerleştirilmişti, sanki orada biri oturuyormuş da buharlaşıp giysilerin içinden uçmuş gibiydi. Ayakkabıları da yan yana pantolon paçalarının dibinde duruyordu. Ferrat, Hannibal'ın geldiğini duydu ama başını kaldırıp bakmadı.

“İyi günler Mösyö Louis Ferrat” dedi Hannibal.

Ferrat, “Mösyö Ferrat bu hücreden gitti” dedi. “Ben onun temsilcisiyim. Ne istiyorsun?”

Hannibal gözlerini oynatmadan giysilere baktı. “Kendisine acaba bedenini bilim adına tıp fakültesine bağışlar mı diye soracaktım. Bedenine büyük saygı gösterilecektir.” “Zaten alırsınız.

Sürüyüp götürmeniz yeter.”

“Öyle alamam ve kendisinin izni olmadan da almam. Ayrıca, asla sürüklemem.”

“Ah, işte müşterim geldi” dedi Ferrat. Hannibal’a arkasını dönüp, sanki kendiliğinden hücreye girip iskemleye oturmuşlar gibi, giysilerle ses çıkarmadan konuşmaya başladı. Sonra parmaklıklara döndü.

“Neden size vermesi gerektiğini soruyor.”

“Akrabalarına on beş bin frank ödenecek.”

Ferrat yine giysilere döndü ve sonra tekrar Hannibal’a baktı. “Mösyö Ferrat diyor ki, *akrabalarım siktirsin. Ellerini uzatsalar içine sıçarım.*” Ferrat sesini alçalttı. “Konuşma şeklini bağışlayın, kendisi perişan durumda ve meselenin ağırlığı yüzünden onun sözlerini olduğu gibi tekrarlamak zorunda kaldım.”

“Gayet iyi anlıyorum” dedi Hannibal. “Sizce o ücreti ailesinin hor göreceği bir yere bağışlamak ister mi, bu onu tatmin eder mi Mösyö ....?”

“Bana Louis diyebilirsiniz - Mösyö Ferrat ile ben aynı adı paylaşıyoruz. Hayır. Sanırım bu konuda katı. Mösyö Ferrat bir şekilde kendi dışındaki bir şeyi yaşıyor. Diyor ki, üstünde çok az etkisi varmış.”

“Anlıyorum. Bu konuda yalnız değil.”

“Anlamınız pek mümkün değil bana göre, bir ço - bir öğrenciden büyük görünmüyorsunuz.”

“O zaman bana yardım edebilirsiniz. Tıp fakültesindeki her öğrenci bedenini bağışlayan kişiye bir mektup yazar. Siz Mösyö Ferrat’ı tanıdığınıza göre, acaba bu takdir ve teşekkür mektubunu yazmama yardım edebilir misiniz? Hani, olumlu karar verirse diye?”

Ferrat yüzünü ovuşturdu. Parmakları yıllar önce kırılıp yeni boğumlar yaratarak kaynamıştı.

“O mektubu Mösyö Ferrat’tan başka kim okuyacak?” “Arzu ederse okula gönderilecek. Bütün fakülte görecektir, nüfuzlu ve kalıcı insanlar da tabii ki. Ayrıca dilerse yayımlanması için Le Canard Enchaine’ye de yollayabilir.” “Ne tür şeyler söylemek istiyorsunuz?”

“Onu kendini düşünmeyen, bilime, Fransa halkına, tıptaki ilerlemelere ve dolayısıyla gelecek kuşaklardaki çocuklara katkıda bulunan biri olarak anlatmak isterim.” “Çocukları boş verin. Çocukları karıştırmayın.” Hannibal not defterine çabucak bir giriş yazdı. “Sizce böylesi uygun mudur?” Defteri Louis Ferrat’ın kafasını kaldırıp bakacağı, daha doğrusu boynunu uzatıp bakacağı bir yükseklikte tuttu.

Uzun bir boyun değil. Mösyö Paris saçından iyice kavramazsa dil kökündeki kemikten pek bir şey kalmaz, üçlü boyun kesiti gösterimi açısından yararsız hale gelir.

“Onun vatanseverliğini de ihmal etmemeliyiz” dedi Ferrat. “Le Grand Charles Londra’dan yayın yaptığında kim cevap verdi? Siperdeki Ferrat! Yaşasın Fransa!”

Hannibal vatanperverlik ateşi kabaran hain Ferrat’ın alnında kabaran damara ve boynunda belirgin hale gelen şahdamarına baktı - *rahatlıkla enjeksiyon yapılabilecek bir kafa.*

O da, “Evet, yaşasın Fransa!” deyip, çabalarını artırdı. “Mektubumuz bu konuyu vurgulamak, her ne kadar ona Vichy’ci deseler de aslında o bir Direniş kahramanıydı, değil mi?”

“Kesinlikle.”

“Onun düşen havacıları kurtardığını hayal edebiliyorum.”

“Hem de kaç kez.”

“Mutlaka sabotajlar da yapmıştır?”

“Sık sık, hem de kendi emniyetini hiç düşünmeden.” “Yahudileri kurtarmaya da çalışmıştır o

zaman?”

Derin bir iç çekiş. “Pervasızca kendini riske atarak.” “Belki kendisine işkence yapılmıştır, Fransa uğruna parmakları kırılmıştır?”

“Yine de Le Grand Charles dönerken onu gururla selamladı o parmaklarla” dedi Ferrat.

Hannibal yazısını alelacele bitirdi. “Ben buraya sadece belli başlı noktaları listeledim, bunu kendisine gösterebilir misiniz acaba?”

Ferrat defterden koparılan sayfaya bakıp, işaret parmağıyla takip ederek, başını sallayıp kendi kendine mırıldanarak okudu. “Direniş’teki arkadaşlarının bazılarının ifadelerini de ekleyebilirsiniz” dedi, “Onu ben temin edebilirim. Bir saniye lütfen”. Ferrat Hannibal’a arkasını dönüp elbiselerine doğru eğildi. Sonra bir kararla geri döndü.

“Müşterimin cevabı : *Bok. O genç hergeleyle söyle, imzalamadan önce uyuşturucuyu göreceğim ve dış etlerime süreceğim.* Pardon, ama harfi harfine böyle dedi.” Ferrat’ın özgüveni parmaklıklara yanaşacak kadar artmıştı. “Bu kattakiler yeteri kadar afyon ruhu alabileceğini söylemiş - bıçağı hissetmemesini sağlayacak kadar. Bir duruşmada olsak, “Rüya göreceksin ama haykırmayacak kadar” diye ifade ederdim. St. Pierre Tıp Fakültesi ... izni almak için afyon ruhu veriyormuş. Siz de afyon ruhu veriyor musunuz?” “Tekrar geleceğim” dedi Hannibal, “Sorusunun cevabıyla birlikte”.

“Çok fazla bekleyemem” dedi Ferrat. “St. Pierre de her an gelebilir.” Sesini yükseltti ve nutuk atacak bir avukatın parmaklarını yelegeye takması gibi, parmaklarını tek parçalı iç çamaşırının boynuna geçirdi. “Bu konuda St. Pierre ile pazarlık etme yetkisine de sahibim.” Parmaklıklara iyice yanaşıp sesini yeniden alçalttı : “Üç gün sonra zavallı Ferrat ölmüş olacak ve ben de hem yasta hem de bir müşteri kaybetmiş olacağım. Siz tıp dünyasındasınız. Acaba açtır mı? Yani ... Mösyö Ferrat’ın canı yanar mı ...?”

“Kesinlikle hayır. İşin rahatsız edici kısmı şimdi. Öncesi. Kendisi değil. Bir an bile hem de.” Hannibal dönüp yürümeye başlamıştı ama Ferrat seslenince geri döndü. “Öğrenciler ona gülecek, organlarına yani.”

“Kesinlikle hayır. Bedenler daima örtülü olur, sadece üzerinde çalışılan kısım açıkta kalır.”

“Peki o ... bir şekilde benzersiz olsa bile mi?”

“Nasıl benzersiz?”

“Yani, şey, çocuksu kısımları olsa bile mi?”

“Normal koşullarda asla ama asla gülmek diye bir şey söz konusu olamaz” dedi Hannibal. *Anatomi müzesine bir aday vardı galiba, ama orada donörlere para verilmiyordu.*

Aşağıda celladın çekici her indiğinde, yatağında oturan ve elini de arkadaşı olan giysilerin üstüne koyan Ferrat’ın gözünde bir seğirme oluyordu. Hannibal onun son anlarını hayal ettiğini görebiliyordu, yerine oturtulan çıkmaları, keskin kenarını korumak için bıçağın ağzına takılmış hortum parçasını, kafanın yuvarlanacağı muhafazayı düşündüğü belliydi.

Aklından bunları geçiren Hannibal, bir anda o muhafazanın ne olduğunu kavradı. Bu, *bebek küvetiydi.* Hannibal’ın düşünceleri de bıçakla kesilir gibi kesildi ve ardından gelen sessizlikte, Hannibal Louis’in ıstırabını onun yüzündeki damarlar gibi, kendi bedenindeki damarlar gibi tanıdık hissetti.

“Size afyon ruhu getireceğim” dedi Hannibal. Afyon ruhu bulamazsa, bir kapı aralığında bir topak afyon satın alabilirdi.

“Bana muvafakat formunu verin. Uyuşturucuyu getirince alırsınız.”

Hannibal, Louis Ferrat’a baktı, boynunu incelediği gibi yüzünü inceledi, korkusunu kokladı ve

“Louis, msterinizin düşünmesi gereken bir Şey var” dedi. “O doğmadan önce yaŐanan bütün savaŐlar, bütün o acılar onu ne kadar ilgilendirir?”

“Hiç.”

“O zaman, sonrası niye ilgilendirsin ki? Dertsiz bir uykuya dalacak. Tek farkı bu uykudan uyanmayacak.”

VESALIUS'UN ORJİNAL tahta baskılı büyük anatomi atlası *De Fabrica*, II. Dünya Savaşı'nda, Münih'te yok edilmişti. Dr. Dumas için o baskılar kutsal metinler sayılırdı ve duyduğu acı ve öfke yüzünden yeni bir anatomi atlası derlemeye niyetlenmişti. Dört yüzyıldır Vesalius'un *De Fabri-ca*'sıyla yarışan atlaslar içinde en iyisi olacaktı bu.

Dumas'a göre, anatomiye anlatmak için çizim, fotoğraftan üstündü ve bulutlu röntgenleri açıklamak için şarttı. Dr. Dumas çok başarılı bir anatomiciydi ama ressam değildi. Büyük bir şans eseri, Hannibal Lecter'in okulda yaptığı kurbağa çizimini görmüş, çocuğun gelişimini takip etmiş ve onun için bir tıp bursu ayarlamıştı.

Laboratuarda akşamın erken saatleriydi. Gün içinde Profesör Dumas o günkü dersi için bir iç kulak teşrihi yapmış ve gerisini Hannibal'a bırakmıştı, şimdi o da salyangoz kemiğinin beş kat büyütülmüş halini tebeşirle çiziyordu.

Gece zili çaldı. Hannibal, Lresnes idam mangasından bir gönderi bekliyordu. Tekerlekli bir sedye alıp uzun koridordan gece kapısına doğru gitmeye başladı. Sedyenin tekerleklerinden biri taş zeminde gıcırta yaptığı için, vakit bulunca tamir etmeyi zihnine yazdı.

Cesedin yanında Müfettiş Popil duruyordu. İki ambulans görevlisi gevşek ve ıslak yüklerini kendi sedyelerinden tekerlekli sedyeye aktarıp uzaklaştı.

Leydi Murasaki, bir keresinde Hannibal'ı kızdırmak için Popil'in yakışıklı aktör Louis Jourdan'a benzediğini söylemişti.

“İyi geceler Müfettiş.”

“Seninle konuşacaklarım var” dedi Müfettiş Popil, hiç de Louis Jourdan'a benzer bir hali yoktu.

“Konuşurken çalışmamın bir sakıncası var mı?”

“Hayır.”

“Gelin o zaman.” Hannibal sedyeyi itmeye başladı, tekerlek şimdi daha çok ötüyordu. Millerden birinde bir sorun olmalıydı.

Popil laboratuvarın döner kapılarını açıp, Hannibal geçsin diye tuttu.

Hannibal'ın beklediği gibi, Fresnes mangasının açtığı koca delikler cesedin iyice kurumasına yol açmıştı. Kadavra tankına konmaya hazırdı. O işlem bekleyebilirdi ama Hannibal, Popil'in kadavra tankının bulunduğu odada Louis Jourdan'a daha da az benzeyip benzemeyeceğini ve tankın etrafındakilerin o parlak tenini ne hale sokacağını merak ediyordu.

Burası laboratuvara bitişik, alçak tavanlı beton bir bölmeydi, kenarları kauçuk kaplı çifte kapıdan geçilip giriliyordu. Üç buçuk metre çapında yuvarlak formalin tankı zemine oturtulmuştu, üzerinde çinko bir kapak örtülüydü. Kapakta piyano menteşeleriyle tutturulmuş bir dizi kapı bulunuyordu. Odanın bir köşesinde, günün atıklarını yakmakta kullanılan bir fırın vardı, mesela bugün kulaklar yakılacaktı.

Tankın üzerinde zincirli bir asansör asılıydı. Etiketlenen ve numaralandırılan kadvralar zincirlerle tankın etrafındaki çembere bağlanıyordu. Duvarda kanatları tozlu bir vantilatör bulunuyordu. Hannibal vantilatörü çalıştırdı ve tankın ağır metal kapılarını açtı. Cesedi etiketledikten

sonra zincirli koşumlarla bağladı ve yük asansörü cesedi tankın üzerine taşıyıp, formaline indirdi.

Tanktan kabarcıklar çıkarken, Hannibal “Onunla birlikte Fresnes’ten mi geldiniz?” diye sordu.

“Evet.”

“İnfazda siz de mi hazır bulundunuz?”

“Evet.”

“Neden Müfettiş?”

“Onu ben tutukladım. Onu oraya ben çıkardıysam ben de hazır bulunurum.”

“Vicdan meselesi mi Müfettiş?”

“Ölümü benim yaptığım şeyin sonucu. Ben sonuçlara inanırım. Louis Ferrat’a afyon ruhu götürmeye söz mü verdin?”

“Afyon ruhu yasal olarak elde edildi.”

“Ama yasal olarak reçete yazılmadı.”

“İdam mahkumlarında yaygın bir uygulama bu, kadavra iznini almak içindi, eminim bundan da haberiniz olmuştur.” “Evet. Ona afyon ruhunu verme.”

“Ferrat da sizinkilerden biri mi? Onun ayık kalmasını mı tercih ediyorsunuz?”

“Evet.”

“Sonuçları hissetmesini mi istiyorsunuz Müfettiş? Mösyö Paris’ten giyotinin örtüsünü kaldırmasını da isteyecek misiniz, böylece bıçağı da görebilir, ayık olarak, görüşü bulanmadan?”

“Benim sebeplerim beni ilgilendirir. Sen ise ona afyon ruhunu vermeyeceksin. Eğer onu uyuşmuş bulursam Fransa’da asla doktorluk lisansı alamazsın : Buna kendi görüşünü bulandırmadan bak.”

Hannibal odanın Popil’i rahatsız etmediğini görmüştü. Müfettişin görev duygusunun ağır basışını izledi.

Popil konuşmak için ondan uzaklaşmıştı. “Bu da yazık olur, çünkü gelecek vaat ediyorsun. Parlak notlarından ötürü seni tebrik ederim” dedi Popil. “Mutlu ettin ... yani ailen gurur duyar - duyuyor da zaten. İyi geceler.”

“İyi geceler Müfettiş. Opera biletlerine de teşekkürler.”

PARİS'TE AKŞAM, hafif hafif yağmur yağıyor ve kaldırım taşları parlıyor. Dükkanlarını kapamaya hazırlananlar, boru gibi yaptıkları halı parçalarıyla yağmur sularını uygun yerlere yöneltmeye çalışıyorlar.

Tıp fakültesi minibüsünün minik silecekleri emme manifolduna bağlı olduğundan, La Sante Hapishanesi'ne yaptığı kısa yolculukta Hannibal'ın ön camı temizleyebilmek için ara sıra gazı köklemesi gerekiyordu.

Avluya geri geri girdi ve nöbetçi kulübesindeki gardiyan yardıma gelmediği için kafasını camdan çıkarmak zorunda kaldı, yağmur soğuk soğuk ensesine yağıyordu.

La Sante'nin ana koridorunda, Mösyö Paris'in yardımcısı başıyla bir işaret yaparak HannibalT makinenin olduğu odaya çağırdı. Adam muşamba bir önlük giyiyordu ve her ihtimale karşı yeni fötr şapkasına da muşamba bir kılıf geçirmişti. Pantolon paçalarını ve ayakkabılarını korumak için de bıçağın önüne bir siperlik yerleştirmişti. İçi çinko astarlı, uzun bir hasır sepet, cesedi koymak için giyotinin yanında hazır bekliyordu.

“Müdürün emri var, burada çuvala konmayacak” dedi. “Sepeti götürmen ve geri getirmen lazım. Minibüsle mi gidecek?”

“Evet.”

“Başka bir şey getirdin mi?”

“Hayır.”

“O zaman hepsini bir arada götürürsün. Onu da kolunun altına sıkıştırırız. Yandaki odadalar.”

Yüksekte parmaklıkları olan beyaz badanalı bir odada, Ferrat tekerlekli bir sedyeye bağlanmış olarak yatıyordu, tavandaki ampullerden parlak, çiğ bir ışık vurmaktaydı.

Giyotinin boşaltma tahtası, yani bascule, altındaydı. Kolunda da bir kateter vardı.

Müfettiş Popil, Louis Ferrat'ın yanında duruyor ve eliyle Ferrat'ın gözlerini ışıktan koruyarak, alçak sesle konuşuyordu. Hapishane doktoru, katetere bir iğne sokup, az miktarda berrak bir sıvı zerk etti.

Hannibal odaya girince Popil kafasını kaldırıp bakmadı. “Hatırla Louis” dedi Popil. “Hatırlamanı istiyorum.” Louis'in gözü hemen Hannibal'a takılmıştı.

Popil de o zaman Hannibal'ı gördü ve uzak durması için elini kaldırdı. Sonra Louis Ferrat'ın ter içindeki yüzüne eğildi. “Anlat bana.”

“Cendrine'nin cesedini iki torbaya koydum. Sonra saban demiriyle ikisini -”

“Hayır, Cendrine'yi değil Louis. Hatırla. Klaus Barbie'ye çocukların saklandığı yeri kim söyledi, böylece onları Doğu'ya gönderebilecekti? Hatırlamanı istiyorum.” “Cendrine'ye yap dedim, ‘Sadece bir dokun’ dedim -ama kadın bana güldü ve şiir söylemeye -”

“Hayır! Cendrine değil” dedi Popil. “Nazilere çocukları kim haber verdi?”

“Onu düşünmeye dayanamıyorum.”

“Sadece bir kere daha düşüneceksin. Bu hatırlamana yardım eder.”

Doktor, Louis'in damarına biraz daha uyuşturucu verdi ve yayılması için adamın kolunu ovuşturdu.

“Louis, hatırlaman lazım. Klaus Barbie çocukları Auschwitz’e gönderdi. Ona çocukların nerede saklandığını kim söyledi? Sen mi söyledin?”

Louis’in suratı gri olmuştu. “Gestapo beni sahte yiyecek karneleriyle yakaladı” dedi. Parmaklarımı kırınca onlara Pardou’yu verdim - Pardou da yetimlerin nerede saklandığını biliyordu. Onlara bir sürü şey anlatıp parmaklarım kurtardı. Şimdi Trent-la-Forêt’in belediye başkanı. Olayı gördüm ama elimden bir şey gelmedi. Kamyonun arkasından bana bakıyorlardı.”

“Pardou” diye başını salladı Popil. “Teşekkür ederim Louis.”

Louis, “Müfettiş” dediğinde, Popil ona arkasını dönmek üzereydi.

“Efendim Louis?”

“Naziler çocukları kamyonu bindirirken polisler neredeydi?”

Popil bir an gözlerini kapadı, sonra başıyla bir gardiyana işaret etti ve adam giyotin odasının kapısını açtı. Hannibal, bir rahiple Mösyö Paris’in, aletin başında beklediğini görebiliyordu. Celladın yardımcısı zinciri kaldırdı ve Louis’in boynundan geçirip, ellerini de iki yanda sabitledi. Louis Hannibal’a baktı. Başını kaldırıp ağzını açtı. Hannibal onun yanına gitti ve Popil de onu durdurmaya çalışmadı.

“Para, Louis?”

“St-Sulpice’ye. Bağış kutusuna değil, Araf’teki günahkarların ruhu için olan kutuya. Uyuşturucu nerede?”

“Sözümü tuttum.” Hannibal’ın ceketinin cebinde ufak bir şişe sulandırılmış afyon vardı. Gardiyan ve celladın yardımcısı resmen başka tarafa bakıyordu. Popil ise başka tarafa bakmıyordu. Hannibal şişeyi Louis’in dudaklarına götürdü ve adam hepsini içti. Louis başıyla ellerini gösterip ağzını yeniden açtı. Hannibal haçı ve zinciri Louis’in ağzına koydu ve adamlar onu bıçağın altına götürecek tahtanın üstüne aldılar.

Hannibal, Louis’in kalbindeki yükün kalkmasını izledi. Tekerlekli sedye giyotin odasının eşiğine takılarak geçti ve gardiyan kapıyı kapadı.

“Haçının kalbinde değil kafasında olmasını istedi” dedi Popil. “Ne istediğini biliyordun, öyle değil mi? Louis’te paylaştığımız başka ne var?”

“Naziler çocukları kamyonu bindirirken polisin nerede olduğuna dair merakımız. Bir de bunu paylaşıyoruz.”

Popil o anda Hannibal’ı asacakmış gibi oldu. Sonra o an geçti. Popil not defterini kapadı ve odadan çıktı.

Hannibal doktora yaklaştı.

“Doktor, o uyuşturucu neydi?”

“Çabuk tesir eden bir barbitrat ile başka iki ipnotik maddenin karışımı. Surete, bunu sorgulamalarda kullanıyor. Bazen hafızada bastırılan şeyleri açığa çıkarabiliyor. İdam mahkumlarında.”

“Laboratuardaki kan çalışmalarında böyle bir şeye ihtiyacımız var. Örneği alabilir miyim?”

Doktor küçük şişeyi uzattı. “Terkip ve dozaj etikette yazıyor.”

Öteki odadan sert bir ses duyuldu.

“Yerinde olsam birkaç dakika beklerdim” dedi doktor. “Bırak Louis yerine yerleşsin.”

HANNIBAL, ÇATI katı odasındaki alçak yatağında yatıyordu. Mum alevleri, duvarlara çizdiği düşlerindeki yüzlerde ışık oyunları yapıyor, maymun kafatasında gölgeler dans ediyordu. Hannibal, maymunun boş göz çukurlarına bakıyordu, dişlerini de onun köpek dişleri gibi alt dudağının üstüne çıkarmıştı. Yanında, zambak şeklinde borusu olan kollu bir fonograf vardı. Hannibal'ın kolunda bir iğne ile iğneye takılı bir şırınga duruyordu. Şırıngada Louis Ferrat'ın sorgusunda kullanılan karışım bulunuyordu.

“Mischa, Mischa. Geliyorum.” *Annesinin giysilerinde, Azize Joan 'ın önünde yanan adak mumlarındaki gibi alevler var. Zongoç, “Zaman geldi ” diyor.*

Hannibal fonografi çalıştırdı ve kalın iğne kolunu çocuk şarkıları plağının üstüne indirdi. Plak cızırtılıydı, sesler ince ve zayıftı ama içini parçalıyordu.

Sagt, wer mag das Mannlein sein

Das da steht im Walde allein

Şırınganın pistonunu yarım santim kadar itti ve ilacın damarlarını yaktığını hissetti. İlaç yayılsın diye kolunu ovuşturdu. Gözünü çizdiği suratlara dikip, onların dudaklarını oynatmaya çalıştı. Belki önce şarkı söylerlerdi, sonra da adlarını duyardı. Hannibal onlar da söylesin diye şarkı söylemeye başladı.

Zihninde maymunu ne kadar etlendirebilirse yüzleri de o kadar oynatabiliyordu. Fakat maymun, iri köpek dişlerinin ardından gülümsemeye başladı, dudakları yine de yoktu, çene kemiği sırtırcasına bükülmüştü ve *birden gülümseyen Mavi Göz oldu, dalgın duruşu Hannibal'ın zihninde yanmaya başladı. Sonra av köşkünde yanan odunların kokusu geldi, soğuk salonda yükselen dumanlar, etraflarında toplanan adamların leşçil solukları ve kalbinin üstünde duran Mischa. O sırada onları barakaya götürmüşlerdi. Barakanın orasına burasına saçılmış çocuk giysileri Hannibal'a yabancıydı ve hepsinde lekeler vardı. Adamların konuşmalarını, birbirlerine nasıl seslendiklerini duyamıyordu ama birden Kase Adam 'ın “Kızı al, nasıl olsa ölecek ” dediğini ayırt etti. “Oğlan biraz daha taze kalsın. ” Mücadele ediyor, ısırtıyor ve görmeye dayanamayacağı sahne yaklaşıyor. Mischa kollarından kaldırılmış, ayakları kanlı karlara değmiyor, dönüyor, OHA BAKIYOR.*

“ANNIBA!!” diyen sesi -

Hannibal doğrulup oturdu. Bükülü kolu bütün ilacın damarına gitmesine yol açmıştı.

Ve baraka Hannibal'ın etrafında yüzmeye başlıyor.

“ANNIBAI!”

Hannibal kendini kurtarıp arkalarından kapıya koşuyor, kapı kolunun üstüne kapanıyor, kemikleri çatlıyor. Mavi Göz bir odunu kafasına indirmek üzere dönüyor, bahçeden baltanın sesi geliyor ve hoş geldin karanlık.

Hannibal yatağında yükselmişti, görüşü bir odaklanıyor, bir bulanıyordu, yüzler duvarda dans ediyordu.

Geç onu. Bakamadığı şeyi, duyup da yaşayamayacağı

şeyi geç. Av köşkünde başında kurumuş kanlarla uyanıyor ve acı kolunun üst kısmından geliyor,

yine üst kat parmaklığına zincirlenmiş ve halı üstüne örtülmüş. Gök gürlüyor - hayır, bunlar ağaçların arasında patlayan top mermileri, adamlar ateşin başına toplanmış, aşçının deri kesesini de almışlar, isimliklerini çıkarıyorlar, isimlikleri ve cüzdanlarından çıkardıkları kağıtları keseye atıyorlar ve Kızıl Haç kolluklarını takıyorlar. Ve sonra çığlıklar ve dışarıdaki bozuk tankta patlayan fosforlu mermi ve köşk yanıyor, yanıyor. Suçlular dışarı koşuyorlar, kamyonetlerine ve Aşçı kapıya gelince duruyor. Isıdan korunmak için heybesini yüzüne doğru tutuyor, cebinden bir asma kilit anahtarı çıkarıyor ve Hannibal 'a atıyor ve o sırada yeni bir mermi evi havaya uçuruyor, Hannibal 'in yattığı balkon yerinden fırlıyor, Hannibal tırabzandan aşağı kayıyor ve merdiven Aşçı'nın tepesine iniyor. Hannibal adamın saçının tutuştuğunu duyuyor ve sonra adam dışarı çıkıyor, kamyonet ormana doğru uzaklaşıyor, Hannibal'in sarındığı halı ucundan tütmeye başlıyor, mermiler yeri sarsıyor ve şarapneller uluyarak üstünden geçiyor. Tüten battaniyesini karlara atıyor ve yürüyor, yürüyor, kolu yandan sallanarak yürüyor.

Paris'te şafak vaktiydi. Çatı katı odasında fonograf yavaşlayıp durmuş ve mumlar erimişti. Hannibal'ın gözleri açıktı. Yüzler duvarda kıpırdamıyordu artık. Yine tebeşirle çizilmiş resimlere dönüşmüşlerdi. Maymun her zamanki gibi duruyordu. Gün başlıyordu. Her yer aydınlanıyordu. Yeni ışık her yerdeydi.

LİTVANYA'DAKİ VİLNİUS'TA, Skoda marka sedan bir polis aracı, kalabalık Sventaragio'dan, üniversitenin yakınındaki dar sokağa saptı, yoldan kaçılınsınlar diye yayalara koma çalıyor, yayalar da yakalarının altından küfrü basıyordu. Sonunda, Rus yapımı arı kovani gibi dairelerin olduğu eski bir apartmanın önünde durdu. Sovyet polis üniforması giymiş uzun boylu bir adam arabadan inip, kapı zillerine baktı ve Dortlich yazan zile bastı.

Üçüncü katta, ihtiyar bir adamın yattığı dairenin zili çalmıştı, adamın yanındaki sehpanın üstü ilaç doluydu. Yatağın üstünde guguklu bir İsviçre saati asılıydı. Saatten adamın yastığına kadar inen bir ip sarkıyordu. Bu, güçlü bir ihtiyardı ama gece olup da ürküntüye kapılınca, karanlıkta ipi çekip saatin vuruşlarını duyabiliyor ve henüz ölmediğini anlıyordu. Dakika kolu ağır ağır ilerliyordu. İhtiyar adam, sarkacın ölüm anına karar vereceğini hayal etmekteydi.

Kapı zilini de kendi hırıltılı soluğuyla karıştırmıştı. Sonra koridordan hizmetçisinin sesini duydu ve kadın başında bonesiyle kafasını içeri uzattı.

“Oğlunuz, efendim.”

Memur Dortlich kadının yanından geçip odaya girdi.

“Merhaba Baba.”

“Daha ölmedim. Yağmaya gelmek için çok erken henüz.” İhtiyar adam öfkesinin artık sadece kafasında parlamasına, eskisi gibi yüreğine ulaşmamasına şaşırıyordu. “Sana çikolata getirmiştim.”

“Çıkarken Bergid'e ver. Ona tecavüz etmeye de kalkma. Güle güle memur Dortlich.”

“Böyle davranmanın zamanı değil. Ölmek üzeresin. Senin için yapabileceğim bir şey var mı diye bakmaya geldim, yani bu daireyi temin etmek dışında.”

“Adını değiştirebilirsin. Kaç kez taraf değiştirmiştin?” “Hayatta kalmama yetecek kadar.”

Dortlich, Sovyet Sınır Muhafızlarının ağaç yeşili şeritlerini takıyordu. Bir eldivenini çıkarıp babasının yatağının yanına gitti. İhtiyar adamın elini tutmaya çalıştı, parmakları onun nabzını hissedebiliyordu ama babası Dortlich'in yara izi olan elini itti. Dortlich'in elinin hali, babasının gözünde bir ıslaklık oluşmasına yol açmıştı. İhtiyar adam zahmetle doğruldu ve Dortlich'in göğsündeki madalyaları okşayıp tekrar yattı. Madalyaların arasında, Mükemmel MVD Polisi, İleri Düzeyde Mahkum Kamplarını ve Hapishaneleri Yönetme Eğitimi ve Mükemmel Sovyet Dubalı Köprü İnşaatçısı bröveleri de vardı. Sonuncusu bir abartıydı; Dortlich dubalı köprüler yapmıştı ama bir işçi taburunda Naziler için yapmıştı. Yine de, süslü bir bröveydi ve bu konuda bir soru sorulsa Dortlich'in anlatacağı çok şey olurdu. “Bunları sana postayla mı yolladılar?”

“Buraya senden nasihat almaya gelmedim, bir şeye ihtiyacın var mı diye bakmaya ve vedalaşmaya geldim.”

“Seni Rus üniforması içinde görmek yeterince kötü zaten.”

“Yirmi yedinci Piyade birliği” dedi Dortlich.

“Nazi üniformasıyla görmek daha da kötüydü; onlar anneni öldürdüler.”

“Çoğumuz öyleydik, sadece ben değildim. Bir hayatım var. Bir hendekte değil bir yatakta ölebiliyorsun. Kömürün var. Bunların hepsini ben sağladım. Sibiryaya trenleri tıklım tıkış. İnsanlar

birbirini çığnıyor ve şapkalarına sığıyor. Temiz çarşaflarının tadım çıkarmaya bak.”

“Grutas senden de beterdi ve sen de bunu biliyordun.” Soluklanmak için durması gerekti. “Ne diye onun peşine düştün? Suçlularla, serserilerle yağmacılık yaptın, evleri, ölüleri soydun.”

Dortlich babasını duymamış gibi cevap verdi. “Küçükken yandığımda yatağımın yanında oturup bana bir topaç yapmıştın. Sonra onu bana verdin ve kamçıyı tutabilecek hale geldiğimde nasıl çevireceğimi öğrettin. Çok güzel bir topaçtı, üzerinde hayvan desenleri vardı. Hala saklıyorum. Topaç için teşekkür ederim.” Çikolataları yatağın ayak ucunda, ihtiyarın yere atamayacağı bir yere koydu.

“Karakoluna dön, benim dosyamı çıkar ve *Ailesi Bilinmiyor yaz*” dedi Dortlich’in babası.

Dortlich cebinden bir kağıt çıkardı. “Ölünce seni eve yollamamı istiyorsan bunu imzala ve bulacağım bir yere bırak. Bergid sana yardım eder, tanıklık da yapar.”

Arabada, Dortlich Radvilaites’e gelene kadar konuşmadı. Arabayı kullanan Çavuş Svenka Dortlich’e sigara tuttu ve “Zor mu oldu?” dedi.

“Onun yerinde olmadığımı sevindim” dedi Dortlich. “O kahrolası hizmetçisi - Bergid kilisedeyken gitmeliydin. Kilise - hapse atılmayı göze alıyor. Bilmediğimi sanıyor. Babam bir aya kadar ölecek. Onu gemiyle İsveç’e, doğduğu yere yollayacağım. Cesedin altında üç metreküplük bir yerimiz olacak. Üç metrelik nesnelere saklamak için iyi bir yer.”

Teğmen Dortlich’in henüz özel odası yoktu ama karakoldaki ortak salonda bir masası vardı, orada sobaya yakın olmak prestij sağlardı. Şimdi ilkbahar olduğu için soba soğuktu ve üzerine kağıtlar yığılmıştı. Dortlich’in masasını kaplayan evrak işlerinin yüzde ellisi bürokratik saçmalıklardan ibaretti ve en az yarısı rahatça çöpe atılabilirdi.

Latvia ve Polonya’daki polis departmanlarıyla MVD arasında yatay iletişim çok azdı. Sovyet uydusu ülkelerin polisi, tekerleği olmayan tekerlek kolları gibi, Moskova’daki merkezde örgütlenmişti.

Bakması gereken evraklar buradaydı: Litvanya için vize isteyen yabancıların listesi. Dortlich bu listeyi arananlar listesiyle ve siyasi şüpheliler listesiyle karşılaştırdı. Sekizinci sıradaki isim, Fransız Komünist Partisi gençlik kollarının yeni üyelerinden biri olan Hannibal Lecter’dı.

Dortlich kendi iki silindirli Wartburg motosikletiyle Devlet Telefon Ofisi’ne gitti, ayda en az bir kere burada işi olurdu. Svenka’nın vardiyasına başladığını görene kadar dışarıda bekledi. Az sonra, santralin başında Svenka vardı ve Dortlich bir telefon kabininde tek başına cızırtılı bir hattan Fransa ile konuşmaktaydı. Telefona bir sinyal ölçer yerleştirdi ve kimsenin dinleyip dinlemediğini anlamak için ibreye baktı.

Fontainebleau yakınlarındaki bir restoranda, karanlıkta telefon çalıyordu. Cevap verilene kadar beş dakika çaldı.

“Konuş.”

“Binlerinin daha çabuk açması gerekiyor, ben burada kışımı tehlikeye atmış bekliyorum. İsveç’teki dostlarımızın bir cesedi karşılaşması için bir ayarlama yapmamız lazım” dedi Dortlich. “Ve Lecter veledi geri dönüyor. Komünizmin Canlanması için gençlik kolları üzerinden vize almış.”

“Kim?”

“Bir düşün. Son kez birlikte yemek yerken konuşmuştuk hani” dedi Dortlich. Listesine göz attı. “Ziyaret sebebi : *Lecter Şatosu kütüphanesindekiler için katalog hazırlamak*. Bu bir şaka - Ruslar kitaplarla kışlarını siliyor. Senin tarafta bir şeyler yapmamız lazım. Kiminle konuşacağını biliyorsun.”

VILNIUS'UN KUZEYBATISINDA, Neris Nehri yakınlarında, bölgede kurulan ilk elektrik santralının kalıntıları vardı. Eski mutlu günlerde, kente makul ölçüde elektrik sağlıyor ve nehir boyundaki hantal değirmenlerle, bir makine tezgahını çalıştırıyordu. Nehir mavnalarıyla veya kısa şebeke hattını kullanarak Polonya'dan gelen trenlerle kömür atılabildiği sürece, her türlü hava koşulunda çalışırdı.

Alman işgalinin ilk beş gününde, Luftwaffe uçakları santrali yerle bir etmişti. Artık enerji Sovyet hatlarıyla taşındığı için de yeniden inşa edilmemişti.

Elektrik santraline giden yol, beton direklere asma kilitle tutturulmuş bir zincirle kapatılmıştı. Kilit dışından paslı görünüyordu ama içi güzelce yağlanmış vaziyetteydi. Rusça, Litvanya dilinde ve Polonya dilinde yazılı tabelada: PATLAMAMIŞ MÜHİMMAT GİRİŞ YASAKTIR diyordu. Dortlich kamyonetten çıktı ve zinciri indirdi. Çavuş Svenka zincirin üstünden geçti. Çakılların üstü yer yer kamyonetin altına sürtünen otlarla kaplıydı.

Svenka, “Bütün ekip burada diye söze başladı.

Dortlich onun sözünü kesip “Evet” dedi.

“Sence sahiden mayın var mıdır orada?”

“Hayır. Ve yanılmışsam da bunu kendine sakla” dedi Dortlich. Sırlarını paylaşmak doğasına aykırıydı ve Svenka'nın yardımına muhtaç olduğu için huzursuzdu.

Santralin çatlamış ve kararmış temellerinin yanında, eğri büğrü bir baraka vardı.

“Oraya, çalıların dibine çek. Sonra arkadan zinciri çıkar” dedi Dortlich.

Dortlich zinciri kamyonetin önündeki çekme borusuna bağladı ve baklaları yerine oturtmak için zinciri salladı. Tahta bir paletin ucunu bulmak üzere çalıları karıştırdı ve zincirin öbür ucunu da ona bağladıktan sonra, kamyonete işaret etti. Sonunda tahta yerinden oynamış ve bomba sığınağının metal kapıları ortaya çıkmıştı.

Dortlich, “Son hava akımının ardından, Almanlar Neris nehrindeki geçişleri kontrol etmek üzere paraşütçü birlikleri indirmişti” dedi. “Elektrik santralinin personeli buraya sığınmıştı. Bir paraşütçü kapıya vurdu ve onlar kapıyı açınca içeriye fosforlu bir el bombası attı. Temizlemek zor oldu. Ama insan böyle şeylere bir dakikada alışıyor.” O arada kapıdaki üç tane asma kilidi açmıştı.

Kanatları itince içerideki bayat hava, bir yanık kokusuyla birlikte Svenka'nın yüzüne çarptı. Dortlich fenerini yakıp dik metal basamaklardan aşağı inmeye başladı. Svenka da derin bir nefes alıp arkasından gitti. İçerisi beyaz badana edilmişti ve kaba tahtadan raflarla doluydu. Raflara sanat eserleri diziliydi. Kilimlere sarılı ikonalar, sıra sıra dizilmiş alüminyum harita silindirleri vardı. Silindirlerin ağzı balmumu ile kapatılmıştı. Sığınağın arka tarafında boş resim çerçeveleri duruyordu, kiminin çivileri sökülmüş, kiminin içindeki resimler alelacele sökülerek çıkarılmıştı.

“Şu rafta ne varsa getir, bir de şu uçta duranları” dedi Dortlich. Kendisi de muşambaya sarılı bir desteyi kucakladı ve Svenka ile birlikte barakaya gitti. İçerideki bıçkı tezgahında meşe ağacından güzel bir tabut duruyordu, üzerine Baltık Denizi kıyısındaki Klaipeda ve Nehir İşçileri Birliği ibareleri kazınmıştı. Tabutun etrafında şık bir parmaklık vardı ve altı, teknelerin su kesimi gibi daha

koyu renge boyanmıştı.

“Babamın ruhunun gemisi” dedi Dortlich. “Bana şu pamuklu bezi ver. Önemli olan tıkırtı çıkmamasını sağlamak.’

“Tıkırtı olursa kemiklerinden geliyor sanırlar” dedi Svenka.

Dortlich Svenka’nın ağızına bir tokat indirdi. “Biraz saygı göster. Tornavidayı ver bana.”

HANNIBAL LECTER trenin kirli camını indirip, demiryolunun iki tarafında uzanan ıhlamur ve çam ağaçlarını seyretti, sonra, bir buçuk kilometre kadar daha gittiler ve Lester Şatosu'nun kuleleri görüldü. Üç kilometre ötede de tren tiz sesler çıkararak Dubrunst sulama istasyonunda durdu. Bazı askerlerle birkaç tane işçi, raylara işlemek üzere aşağı indi. Kondüktörün sert uyarısıyla hepsi yerlerine dönmek zorunda kaldılar. Hannibal de onlarla inmişti, sırt çantası omzunda asılıydı. Kondüktör trene binerken, Hannibal ağaçların arasına daldı. Giderken, vagonun üstünde duran ikinci makinist görürse diye, yanına gazeteden yırttığı sayfayı da almıştı. Ağaçların arasından, buharlı lokomotifin çuf çuf uzaklaşmasını izledi. Artık sessiz ormanda tek başınaydı. Yorgun ve pisti.

Hannibal altı yaşındayken, Berndt onu su tankının yanındaki rüzgarlı basamaklara çıkarır ve içinde gökyüzünün yansıması olan tanka baktırdı. Tankın içine inen bir merdiven de vardı. Berndt her fırsatta, köyden bir kızla tanka girip yüzerdi. Berndt ölmüştü, orada, ormanın derinliklerinde. Muhtemelen kız da ölmüştü.

Hannibal tanka inip çabucak yıkandı ve çamaşırlarını yıkadı. Sudayken, Leydi Murasaki'yi, onunla bu tankta olmayı hayal etmişti.

Tanktan çıkıp demiryolundan yürümeye başladı, bir keresinde dekovilin geldiğini duymuş ve ormana saklanmıştı. Esmer tenli iki Macar gömleklerini bellerine bağlamış, dekovilin kollarına asılarak gidiyorlardı.

Şatodan bir kilometre kadar ötede, yeni Sovyet güç hattı demiryolunu kesiyordu. Hattın geçtiği yol orman içinde de buldozerlerle açılmıştı. Hannibal ağır elektrik kablolarının altından geçerken statik elektriği hissetti ve kollarındaki tüyler diken diken oldu. Kablolardan ve tren yolundan yeterince uzaklaşınca babasının dürbünündeki mıknatıs da normale dönmüştü. Eğer hala duruyorsa, av köşküne giden iki yol vardı. Elektrik hattı ormanın içinde gözden kayboluyordu. Eğer aynı istikamette devam ediyorsa, av köşkünün birkaç kilometre yakınından geçiyor demektir.

Çantasından Amerikan tipi bir tayan kutusu çıkardı, sararmış sigaraları attı ve oturup kurutulmuş etleri yemeye başladı, bir yandan da düşünüyordu. *Merdiven Aşçı'nın tepesine çöküyor, kütükler aşağı yuvarlanıyor.*

Köşk artık yerinde olmayabilirdi. Eğer oradaysa ve içinde bir şeyler kaldıysa, yağmacılar o ağır enkazı kaldıramadıkları için kalırdı. Onların yapamadığını yapmak için Hannibal'ın güçlü olması gerekiyordu. O zaman önce şatoya gitmeliydi.

Gece yarısından hemen önce Hannibal ormandan şatoya yaklaşıyordu. Kendi evine bakarken duyguları garip bir şekilde donuktu; insanın çocukluğunun geçtiği evi görmesi onu iyileştirmiyor, bilmek istediği takdirde, nerede, nasıl ve niye kırıldığını anlamasına yardım ediyordu sadece.

Hannibal, şatoyu batıda solmakta olan gün ışığında karanlık bir silüet halinde ve Mischa'nın kağıt bebeklerinininki gibi düz bir yüzey olarak görüyordu. Hayalinde Mischa'nın karton şatosu, karşısındaki bu taş şatodan daha büyüktü. Kağıt bebekler yanarken kıvrılırdı. *Annesinin elbiselerinde alevler vardı.*

Ahırın arkasındaki ağaçlıktan, akşam yemeğinin sesleri ve yetimlerin "Enternasyonal"i söyledikleri

duyulabiliyordu. O sırada ormanda bir tilki uludu.

Bir adam çamurlu çizmeleriyle ahıra bir bel ve kova bıraktıktan sonra da mutfak bahçesine geçti. Adam Kuzgun Taşı'na oturup çizmelerini çıkardı ve mutfağa girdi.

Berndt, Aşçı Kuzgun Taşı'nda oturuyordu, demişti. Yahudi olduğu için vurulmuş ve kendisine ateş eden işbirlikçinin suratına tükürmüştü. Berndt o işbirlikçinin adını hiç söylememişti. Ellerini kenetleyip, "Ben o işi savaştan sonra halledene kadar bilmesen daha iyi " demişti.

Artık hava tamamen kararmıştı. Lester Şatosu'nun en azından bazı yerlerinde elektrik vardı. Müdürün odasında ışık yanınca, Hannibal sahra dürbününü kaldırdı. Pencereden, annesinin süslü İtalyan tavanının, dini figürleri kapatmak için Stalinci tarzda beyaz badanayla boyanmış olduğunu görebiliyordu. Az sonra elinde bir bardakla pencerenin önünde Müdür belirdi. Kilo almış, beli bükülmüştü. Baş Gözetmen arkasına yaklaşip elini omzuna koydu. Müdür dönüp pencereden uzaklaştı ve bir süre ışık kesilmiş oldu.

Ayın önünden bulutlar geçiyordu, gölgeleri burçları yalayıp çatıdan aşağı kaydı. Hannibal bir yarım saat daha bekledi. Sonra, bir bulutun gölgesine sığınarak ahırın önünden geçti. İçerideki iri atın karanlıkta horladığını duyabiliyordu.

Cesar uyanmış ve boğazını temizlemişti, kulakları ahıra giren Hannibal'ı dinlemek üzere dikilmiş vaziyetteydi. Hannibal atın burnuna üfleyip, boynunu okşadı.

"Uyan Cesar" dedi atın kulağına. Kulağı Hannibal'ın suratını gıdıklamıştı. Hannibal hapşırılmamak için elini burnunun altına koydu. Avucuyla fenerinin ışığını örtüp, ata baktı.

Cesar fırçalanmıştı ve tırnakları iyi durumdaydı. Hannibal beş yaşındayken doğduğuna göre şimdi on üç yaşında olmalıydı. "Sadece bir yüz kilo kadar almışsın" dedi Hannibal. Cesar da burnuyla ona dostça vurdu, neredeyse Hannibal'ı düşürüyordu. Hannibal ata başlığıyla boyunduruğunu taktı ve koşum takımlarını yükledi. Eğere bir de yem torbasıyla yem koydu, Cesar torbaya bir an evvel dalmak için kafasını o yana çeviriyordu.

Hannibal çocukken kilitlendiği malzeme kulübesine de gitti ve bir kangal ip, çeşitli aletler ve bir fener aldı. Şatoda ışık kalmamıştı. Hannibal Cesar'ı çakıllardan geçirip yumuşak topraktan ormana doğru yürüttü.

Şatoda bir hareket yoktu. Batıdaki kulenin mazgallarından izleyen Svenka, sırtında iki yüz basamak çıkarmış olduğu sahra telsizinin parçalarını toplamaya başladı.

Ormanın kıyısında devrilmiş kocaman bir ağaç vardı ve Rusça bir tabelada TEHLİKE, PATLAMAMIŞ MÜHİMMAT yazılıydı.

Hannibal atı ağacın etrafından yürütmek zorunda kaldı ve çocukluğunun ormanına girdiler. Ağaçların arasından sızan donuk ay ışığı, yoldaki bitkilerde yeşil yamalar oluşturuyordu. Cesar karanlık yüzünden adımlarını sakınarak atmaktaydı. Hannibal feneri yaktığında ormanda bayağı ilerlemişlerdi. Yola devam ettiler, hayvanın tabak kadar toynakları fenerin aydınlattığı yerlere basıyordu. Az ötede, topraktan çıkmış mantar gibi duran bir uyluk kemiği vardı, kemik bir insan bedenindendi.

Hannibal arada atla konuşuyordu. “Bizi kaç kere arabayla buraya getirmiştin Cesar? Mischa’yla beni, Dadı’yı ve Bay Jakov’u?”

Üç saatlik bir yürüyüşten sonra, açıklığın kıyısına ulaşmışlardı.

Av köşkü yerinde duruyordu. Hannibal’a bir eksiği varmış gibi görünmemişti. Şato gibi tek boyutlu da değildi; tıpkı hayallerindeki gibiydi. Hannibal ağaçların sınırında durup seyretti. İşte kağıt bebekler hala ateşte kıvrılıyordu. Av köşkü yarı yarıya yanmıştı, çatının bir kısmı çökmüş, taş duvarlar tamamen çökmesine engel olmuştu. Açıklıkta bel hizasında otlar, insan boyundan yüksek çalılar bitmişti.

Evin önündeki yanık tankın etrafını asma dalları sarmıştı, topunun ucundan çiçekli bir dal sarkıyordu ve ezilen Stuka otların arasından bir yelkenli gibi görünüyordu. Otların arasında patika yoktu. Fasulye sıriklarını da yabancı otlar bürümüşü.

İşte omda, mutfak bahçesinde Dadı Mischa’nın banyo küvetini güneşe bırakıyor ve su ısınınca Mischa küvete girip etrafında uçuşan beyaz kelebekleri tutmaya çalışıyor. Bir seferinde Hannibal patlıcan çiçeğini kesip ona veriyor, çünkü Mischa rengini seviyor, güneşin altında parlayan mor çiçeği bağrına basıyor.

Kapının önündeki otlara basılmamıştı. Basamaklara yapraklar birikmişti. Hannibal, ay bir parmak dönene kadar köşkü seyretti.

Zaman, zaman gelmişti. Ağaçların arasından çıktı, ay ışığında iri at da meydana çıkmıştı. Pompanın başına gitti, hortumdan aldığı bir bardak suyla ıslattıktan sonra, yer altından soğuk su gelene kadar gıcırtilı pompaya asıldı. Suyun tadına bakıp kokladı ve Cesar’a da verdi. Hayvan iki avuç dolusu tahıl yedikten sonra dört litre de su içti. Pompanın gıcırtiları ağaçların arasında yankılanmıştı. Bir baykuş öttü ve Cesar kulaklarını sese doğru çevirdi.

***

Yüz metre ötede, ağaçların arasında olan Dortlich pompanın gıcırtilısını duymuş ve ilerlemek için o sestem yararlanmıştı. Uzun eğrelti otlarının arasından sessizce yürüyebiliyordu ama ayaklarının altındaki kozalaklar çatırdıyordu. Açıklığa sessizlik çökünce o da olduğu yerde kaldı, sonra köşkle kendisinin arasında bir yerden gelen kuş sesini duydu, kuş havalanmış ve Dortlich’in üstünden geçip,

kanatlarını inanılmayacak kadar geniş açarak hiç ses çıkarmadan gökyüzüne yükselmişti.

Dortlich bir ürperti hissetti ve yakasını kaldırdı. Beklemek üzere eğrelti otlarının arasına oturdu.

Hannibal köşke baktı, köşk de ona bakarmış gibiydi. Bütün camlar patlamıştı. Karanlık pencere boşlukları, maymun kafatasındaki göz çukurları gibi onu seyrediyordu. Çatısı çöktüğü için evin kıvrımları ve açıkları değişmiş, etraftaki bitkiler uzadığı için yüksekliği farklı algılanır olmuş ve çocukluğunun av köşkü, rüyalarının karanlık köşelerine benzemişti. Azman bitkilerin büyüdüğü bahçeden eve doğru yaklaşılmaya başladı.

Annesi burada yatıyor, elbisesi alevler içinde ve sonra karın içinde Hannibal başını annesinin göğsüne dayıyor ve göğsünün taş gibi donmuş olduğunu fark ediyor. Şurada Berndt var ve şurada da Bay Jakov'un beyni parçalanmış kitap sayfalarının arasında. Babası basamakların yanında yüzüstü yatıyor, kendi kararıyla ölmüş.

Artık yerde hiçbir şey yoktu.

Köşkün ön kapısı açık kalmış, bir menteşenin ucunda sallanıyordu. Basamakları çıkıp kapıyı karanlığa doğru itti. İçeride küçük bir şey kendine saklanacak yer bulmak için koşuşturuyordu. Hannibal fenerini yanında tutarak içeri girdi.

Salon kısmen kömür olmuştu, yarısında tavan yoktu, gökyüzü görünüyordu. Basamaklar kırılmış, çatıdaki kütükler onların üstüne yığılmıştı. Masa ezilmişti. Köşedeki küçük piyano yan yatmış duruyordu, fildişi tuşları fenerin ışığında diş gibi parlıyordu. Duvarlara Rusça grafitiler karalanmıştı.

BEŞ YILLIK PLANI SİKTİR ET KAPTAN GRENKO'NUN KOCA BİR GÖT DELİĞİ VAR.

İki küçük hayvan pencereden dışarı atladı.

Salon, Hannibal'ın üstüne bir sessizlik çökmesine yol açmıştı. Meydan okurcasına elindeki manivelayla büyük bir gürültü çıkardı ve fenerini koyabilmek için büyük sobanın üstündeki birikintileri yere savurdu. Ocaklar açıldı ve fırın rafları gitmişti, muhtemelen hırsızlar kamp ateşlerinde kullanmak için yürütmüşlerdi.

Hannibal fenerin de yardımıyla, merdivende hareket edebilecek kadar yer açmak için etraftaki molozları, döküntüleri temizledi. Geri kalanlar büyük çatı kirişlerinin altında kalmıştı. Devasa yanık tahtalar üst üste yığılıydı.

O çalışırken şafak söktü ve duvarda asılı hayvan kafalarından biri güneşin ilk kızılılığıyla alazlandı.

Hannibal dakikalarca kütük yığınıyla uğraştı, çift kal yaptığı ipi yığının ortasındaki kütüğün etrafına doladı ve ipin iki ucunu alıp dışarı çıktı. Bacakları açılsın diye atı birkaç dakika dolaştırdı. Ağır bir çiy pantolonunun paçalarını ıslatıyor ve otları parlatıyordu, adeta bir bombardıman uçağının alüminyum gövdesinde parlayan ter gibiydi. Gün ışığında bir asma dalının Stuka'ya iyice sarılıp kocaman yapraklar, yeni filizler vermiş olduğunu fark etti. Pilotla arkasındaki topçu eri hala tankın içindeydi ve asma dalı pilotun etrafını da sarmış, kaburgalarından girip kafatasından çıkmıştı.

Hannibal ipin uçlarını atın koşum takımlarına bağladı ve koca hayvan omuzlarında ve böğründe yükü hissedene kadar ileri doğru yürüttü. Bir yandan Cesar'ın kulağına çocukluğundaki gibi sesler çıkarıyordu. Cesar yüke asıldı, adaleleri gerildi ve ilerledi. Köşkün içinden bir ezilme ve düşme sesi geldi. Pencereden fişkırان kurum ve tozlar, kaçmakta olan bir karanlık gibi ağaçların üstünden yükseldi.

Hannibal atı okşadı. Tozun yatışmasını bekleyecek sabrı olmadığı için yüzüne bir mendil bağladı ve içeri girdi. Çöken enkaz yığınının üstüne tırmanıp, öksürüp tıksırarak serbest kalan ipi buldu ve dışarı çıkıp yeniden çekti. İki çekiş daha yaptıktan sonra, en ağır molozlar aşağı kaymıştı. Cesar'ı

koşulu olarak bırakıp, manivela ve kürekle içeri daldı ve enkazı kürekle temizlemeye başladı. Kırık mobilya parçalarını, yarı yanmış minderleri, parçalanmış termosu dışarı attı. Döküntülerin arasından, bir levhanın üzerinde duran yanmış bir domuz kafası çıkardı.

Annesinin sesi: Eşek hoşaftan ne anlar?

Sallayınca domuz kafasından tıngırtılar geldi. Hannibal hayvanın dilini tutup çekti. Dil, arkasına tutturulmuş tapayla birlikte dışarı çıktı. Kafayı burnu aşağı gelecek şekilde tutup salladı ve annesinin mücevherleri ocağın üstüne düştü. Hannibal mücevherleri incelemek için durmayıp kazmaya devam etti.

Mischa'nın banyo küvetini, küvetin ucundaki kıvrık sapı görünce durdu ve doğruldu. Salon bir süre etrafında döndü ve ocağın kenarına tutunup, alnını soğuk demire dayadı. Dışarı çıktı ve çiçeklenmiş asma dallarıyla geri döndü. Küvetin içine bakmadı ama üstüne dalları örtüp fırının üzerine koydu, sonra onu orada görmeye dayanamadı ve alıp dışarıdaki tankın üzerine bıraktı.

Kazma ve vurma sesleri Dortlich'in ilerlemesini kolaylaştırıyordu. Karanlık ormanda durup sahra dürbününün tek tarafıyla ve sadece küreme ve vurma sesleri duydukça bakıyordu.

Hannibal'ın küreği bir iskeletin eline takıldı ve ardından aşçının kafatası ortaya çıktı. İskeletin sırtmasını hayra yordu - altın dişlerinin hâlâ yerinde durduğuna bakılırsa, yağmacılar buralara kadar ulaşmamıştı - ve bu sefer de kol yeninin içindeki kemiklerin hâlâ sıkıca tuttuğu deri torbayı buldu. Hannibal torbayı alıp fırının yanına gitti. Silkeleyince torbanın içindekiler paldır küldür dökülmüştü : gurup gurup ayrılmış askeri bröveler, Litvanya polis bröveleri, Nazi SS'lerin yıldırım şeklindeki bröveleri, Nazi Waffen-SS'lerin kafatası ve çapraz kemik biçimindeki bere bröveleri, alüminyumdan Litvanya polis kartalları, Kurtuluş Ordusu'nun yaka bröveleri ve altı tane paslanmaz çelikten asker künyesi.

En üstteki Dortlich'inkiydi.

Cesar erkeklerin elindeki iki tür şeye dikkat ederdi: birincisi elmalar ve yem torbalarıydı, ikinci grupta ise kamçılar ve sopalar vardı. Çileden çıkan aşçı tarafından henüz bir tayken sebze bahçesinden kovalandığından beri, elinde sopayla kimse yaklaşılamazdı ona. Eğer Dortlich, ağaçların arasından copunu önde tutarak çıkmamış olsaydı, Cesar ona aldırmayabilirdi. Ama öyle çıkınca, hayvan homurdandı ve arkasındaki yükü de çekiştirerek birkaç adım ilerledi ve adama yüzünü döndü.

Dortlich tekrar ağaçların arasına çekilip gözden kayboldu. Köşkten yüz metre kadar uzaklaştıktan sonra, yüksek eğrelti otlarının arasında iyice ıslanmış olarak durdu, artık pencerelerden görülme ihtimali yoktu. Tabancasını çıkarıp bir şarjör taktı. Köşkün yaklaşık kırk metre gerisinde saçaklarının altında süslemeler bulunan Victoria tarzı bir kabin vardı. Oraya giden dar patikadaki kekik ağacı aşırı gelişmiş ve uzamıştı ve kabini köşkten saklayan çalılar da yol boyunca aynı şekilde büyümüşlerdi. Dortlich zor bela, bitkilere, dallara takıla takıla o yoldan geçebildi, ama çalılar esnek olduğu için çıtırtı olmuyordu. Copunu yüzünü koruyacak şekilde tutarak sessizce ilerledi. Bir elinde cop, öbür elinde tabanca hazır vaziyette köşkün yan pencerelerinden birine yanaştı ve beline inen bir kürekle bacaklarının uyuştüğünü hissetti. Dizleri bükülürken bir el ateş etti ama bu sefer kürek kafatasına indi ve baygın olarak yüzüstü otların arasına düştü.

Kiraz kuşları ağaçların arasında sürü halinde uçarak ötüşüyor ve sabah güneşi, Hannibal ile Cesar'ın geçtiği yerlerde ezilmiş olan yüksek otlarda sarı sarı parlıyordu.

Hannibal gözleri kapalı olarak beş dakika yanık tanka dayanıp öylece durdu. Sonra banyo küvetine döndü ve parmağıyla Mischa'dan kalanları görece kadar asma dallarını araladı. Bütün bebeklik dişlerinin durduğunu görmekten garip bir ferahlık hissetti - korkunç bir görüntü bertaraf edilmişti.

Küvetten bir defne yaprağı alıp yere attı.

Fırının üstündeki mücevherlerden, annesinin göğsünde gördüğünü hatırladığı pırlantalı broşu seçmişti. Broşu, oradaki akikten aldığı kurdeleyle Mischa'nın saçında kurdele taktığı yere bağladı.

Köşkün arkasındaki bayırda bir mezar kazdı ve bulabildiği tüm kır çiçekleriyle içini döşedi. Banyo küvetini mezara koydu ve üzerini çatı kiremitleriyle kapadı.

Mezarın başında durdu. Hannibal'ın sesini duyunca Cesar otlardan başını kaldırdı.

“Mischa, Tanrı'nın olmadığını bilmek bizi rahatlatır. Çünkü bu, Cennette köle değilsin ve sonsuza kadar Tanrı'nın kışını öpmek zorunda kalmayacaksın demektir. Senin sahip olduğun şey Cennetten daha iyi. Sen unutulmaktan kurtuldun. Seni her gün özleyorum.”

Hannibal mezarı toprakla doldurdu ve elleriyle üstünü düzeltti. Onun üstüne de çam iğneleri, yapraklar ve dallar serpip, orman yüzeyinden farksız hale getirdi.

Mezardan az ötedeki bir açıklıkta, Dortlich ağzına tıkaç sokulmuş ve bir ağaca bağlanmış olarak oturuyordu. Hannibal ve Cesar da ona katıldılar.

Yere yerleşen Hannibal Dortlich'in çantasındakileri inceledi. Bir harita, araba anahtarları, ordu malı bir konserve açacağı, muşambaya sarılı bir sandviç, bir elma, bir çift değişmelik çorap ve bir cüzdan. Cüzdandan kimlik kartını aldı ve köşte bulduğu künyelerle karşılaştırdı.

“Herr ... Dortlich. Kendim ve müteveffa ailem adına, bugün buraya geldiğiniz için size teşekkür etmek istiyorum. Bizim için ve özellikle de benim için, bugün sizi burada bulmak çok güzel. Kardeşimi yemeniz konusunda sizinle ciddi bir konuşma yapma fırsatı bulduğuma memnun oldum.”

Tıkacı çıkardı ve Dortlich hemen konuşmaya başladı.

“Ben bu kentin polislerindenim, atın çalındığı bildirildi” dedi. “Ben sadece bunu istiyorum, atı geri götüreceğinizi söyleyin ve bu işi unutalım.”

Hannibal başını salladı. “Yüzünü hatırlıyorum. Pek çok kez görmüştüm. Ve bizi tutan ellerinde, parmaklarının arasındaki örümcek ağı gibi izleri. Hangimiz daha şişman diye yokluyordunuz. Ocakta fokurdayan o banyo küvetini hatırlıyor musunuz?”

“Hayır. Benim savaştan tek hatırladığım çok üşüdüğüm.”

“Bugün de beni yemeyi mi planlıyordunuz Herr Dortlich? Halbuki yemeğinizi de getirmişsiniz.” Hannibal sandviçin içindekilere baktı. “Çok fazla mayonez Herr Dortlich!”

“Yakında beni aramaya gelirler” dedi Dortlich.

“Kollarımızı yoklamıştınız.” Hannibal de Dortlich'in kolunu yokladı. “Yanaklarımıza bakmıştınız Herr Dortlich.” Yanağını çimdikledi. “Size Herr diyorum ama Alman değilsiniz, değil mi, veya Litvanyalı ya da Rus, öyle değil mi? Siz kendi vatandaşınızsınız - Dortlich vatandaşı. Ötekilerin nerede olduğunu biliyor musunuz? Hala temasınız var mı?”

“Hepsi öldü, hepsi savaşta öldü.”

Hannibal ona gülümseyip çıkın yaptığı mendilini açtı. İçi mantar doluydu. “Paris'te siyah mantarların bir santigramı yüz frank ve burada ağaç kütüklerinde yetişiyorlar.” Ayağa kalkıp atın yanına gitti.

Dortlich, Hannibal'ın dikkati başka yerdeyken bileklerini kurtarmaya çalıştı.

Cesar'ın geniş sırtında bir kangal ip duruyordu. Hannibal ipin serbest ucunu koşum takımlarına bağladı. Öteki ucu ise cellat kemendi haline getirilmişti. Hannibal ilmek yapılmış ucu alıp Dortlich'in yanına gitti. Adamın sandviçini açıp ipi mayoneze sürdü ve Dortlich'in boynuna da bol bol mayonez sıvaştırdı.

Ellerini unutan Dortlich, “Biri hayatta!” dedi. “Kanada'da - Grentz - onun da kimliği var orada.

Tanık olarak bana ihtiyacın var.”

“Neye tanık olarak Herr Dortlich?”

“Söylediğin şeye. Ben yapmadım ama gördüğümü söylerim.”

Hannibal ilmeği Dortlich’in boynuna geçirip ayarladı ve yüzüne baktı. “Size kızmış gibi görünüyor muyum?” Tekrar atın yanına gitti.

“Bir tek o var, Grentz - Bremerhaven’den kalkan bir mülteci gemisine binmiş - yazılı ifade de verebilirim-”

“Güzel, o zaman şarkı söylemeyi de istersiniz?”

“Evet, şarkı da söylerim.”

“O zaman Mischa için söyleyelim Herr Dortlich. O şarkıyı bilirsiniz. Mischa bayılırdı.” Cesar’ı Dortlich’i görmeyecek şekilde arkasına döndürdü. Atın kulağına “Bunu görmeni istemiyorum” dedi ve şarkıya başladı:

“*Ein Mannlein steht im Walde ganz stil und stumm ...*” Cesar’ın kulağına dilini şaklatıp hayvanı ileri doğru yürüttü. “Gevşemek için söyleyin Herr Dortlich. *Es hat von lauter Purpur ein Mantlein um.*”

Dortlich, otların üstünde açılmakta olan kangalı izleyerek yağlı ilmeğin içinde boynunu sağa sola oynattı.

“Söylemiyorsunuz ama Herr Dortlich.”

Dortlich ağzını açtı ve melodisiz olarak “Sagt, wer mag das Mannlein sein” diye haykırdı.

Ve birlikte söylemeye devam ettiler, “*Das da steht im Wald allein ...*” İp artık otların üstüne yükselmiş vaziyetteydi, sadece hafif bel veriyordu. Dortlich “Porvik!” diye bağırdı. “Onun adı Porvik’ti. Biz ona Kazan Gözcüsü derdik. Av köşkünde öldü. Buldun ya onu.”

Hannibal atı durdurdu ve Dortlich’in yanına döndü, eğilip suratın baktı.

Dortlich, “Bağla onu, atı bağla” dedi, “Bir arı ürkütebilir”.

“Evet otların arasında çok arı var.” Hannibal künyelere baktı. “Milko?”

“Bilmiyorum. Bilmiyorum. Yemin ederim.”

“Ve şimdi de Grutas’a geldik.”

“Bilmiyorum, bilmiyorum. Bırak gideyim, Grentz aleyhine tanıklık yaparım. Onu Kanada’da buluruz.”

“Birkaç satır daha Herr Dortlich.”

Hannibal atı yürütmeye başladı, ipin üzerinde çiğ taneleri parlıyordu, artık neredeyse düz duruyordu.

“Das da steht im Walde allein Dortlich’in acı feryadı duyuldu. “O Kolnas. Kolnas onunla iş yapıyor.”

Hannibal atı okşadı ve yine gelip Dortlich’in üzerine eğildi. “Kolnas nerede?”

“Fontainebleau, Fransa’da, Fontainebleau’nun yakınlarında. Bir kafesi var. Oraya mesaj bırakırım. Onunla sadece bu şekilde temas kurabiliyorum.” Dortlich Hannibal’ın gözünün içine baktı. “Yemin ederim ki kız zaten ölmüştü. Ölmüştü, yemin ederim.”

Hannibal, Dortlich’in suratına bakarak ata dilini şaklattı. İp gerildi ve üzerindeki minik tüyler havaya dikilince çiğ damlaları yere düştü. Dortlich’in kafası koparken acı bir çığlık duyuldu, o sırada Hannibal da suratına haykırarak şarkı söylemeye devam ediyordu.

“*Das da steht im Walde allein,*

Mit dem purporroteri Mantlein

Islak bir kütürtü oldu ve kanlar fişkırdı. Dortlich'in kafası ilmekle beraber altı metre kadar sürüklenip, gözleri gökyüzüne dikili olarak kalmıştı.

Hannibal ıslık çalınca at durdu, kulakları geriye doğru dikiliydi.

“Dem purporroteri Mantlein, sahiden.”

Hannibal Dortlich'in çantasındakileri yere döküp araba anahtarlarıyla kimliği aldı. Çalı çırpılardan bir küme oluşturdu ve ceplerini yoklayıp kibrit arandı.

Yaktığı ateş güzelce kömür üretirken, Dortlich'in elmasını da Cesar'a verdi. At çalılara takılmasını diye bütün koşum takımlarını çıkarmıştı ve ikisi birlikte şatoya doğru yola koyuldular. Atın boynunu okşadıktan sonra sağrısına bir şaplak indirdi. “Eve git Cesar, eve git.”

Cesar yolu biliyordu.

GÜÇ HATTININ geçtiği çıplak orman yoluna alçak bir sis inmişti ve Çavuş Svenka şoförüne ağaç köklerine çarpmamak için kamyoneti yavaş sürmesini söyledi. Haritasına bakıp, elektrik hattını taşıyan direklerden birinin numarasıyla karşılaştırma yaptı.

“Burası.”

Dortlich’in arabasının tekerlek izleri uzaklaşıyordu ama belli ki burada durmuştu, çünkü yere yağ akmıştı.

Kamyonetin arkasındaki polislerle köpekler indiler, koca iki Alsas ormana dalmaya ve ciddi bir av yapmaya hevesliydi. Çavuş Svenka, köpeklere Dortlich’in pamuklu pijama üstünü koklattı ve hayvanlar ok gibi fırladı. Kapalı gökyüzünün altında ağaçlar grileşmiş gibi görünüyor, aralardaki boşluklarda yumuşak kenarlı gölgeler ve sis dalgalanıyordu.

Köpekler av köşkünün etrafında dolanıyor, ormana girip çıkıyordu ki polislerden biri ağaçların arkasından seslendi. Ötekiler duymayınca bu kez ıslık çalmayı denedi.

Dortlich’in kafası bir ağaç kökünün üstünde duruyordu ve üzerine bir kuzgun konmuştu. Polisler yaklaşırken kuzgun, taşıyabildiği kadar şeyle birlikte havalandı.

Çavuş Svenka derin bir nefes alıp adamlarına örnek olmak için Dortlich’in kafasına doğru yürüdü. Dortlich’in yanakları yoktu, tümüyle temizlenmişti ve yanlardan dişleri görünüyordu. Dişlerinin arasına sıkıştırılmış asker künyesi yüzünden ağzı açık duruyordu.

Ateşi de buldular. Çavuş Svenka, yakılmış olan kümenin dibini yokladı, soğuktu.

“Bir şiş, yanaklar ve siyah mantarlar” dedi.

MÜFETTİŞ POPIL, elinde ince bir dosyayla, Quai des Orfevres'teki emniyet amirliğinden Place de Vosges'e doğru yürüyordu. Çabucak bir kahve içmek üzere bir bara girince, burnuna konyak kokuları geldi ve saatin daha geç olmasını diledi.

Popil şimdi de Leydi Murasaki'nin pencerelerine bakarak bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu. İnce ve bol dökümlü perdeler kapalıydı. Ara sıra dalgalanır gibi oluyordu.

Gündüz kapıcısı, yaşlıca Yunanlı kadın müfettişi tanıdı.

“Madam beni bekliyordu” dedi Popil, “Genç adam da burada mı?”

Kapıcının antenleri bir önseziyle titredi ve kendini emniyete alacak şekilde konuştu. “Kendisini görmedim efendim, ama ben izindeydim.” Popil'i içeri almak için otomata bastı.

***

Leydi Murasaki koku banyosu için küvete uzanmıştı. Suda yüzen dört gardenya ve birkaç tane portakal vardı. Annesinin en sevdiği kimonosuna gardenyalar işliydi. Artık kül olmuştu. Anılarını düşünürken suda hafif bir dalga yaptı, çiçeklerin yerleri değişmişti. Robert Lecter'le evlenince onu anlayan kişi annesi olmuştu. Babasının kırk yılda bir Japonya'dan gelen mektupları hala ürpertici izler taşıyordu. Son yolladığı nota bir çiçek ya da kokulu bitki iliştiirmek yerine Hiroshima'dan kuru bil dal eklemişti.

Kapı mı çalmıştı? “Hannibal'dır” diye düşünerek gülümsedi ve kimonosuna uzandı. Ama o gelmeden önce mutlaka arak veya bir not yollardı ve anahtarıyla girmeden önce kapıyı çaldı. Şu anda kilite anahtar sesi duyulmuyordu ama kapı bir daha çalmıştı.

Banyodan çıkıp çabucak pamuklu bornozuna sarındı. Göz deliğinden baktı. Karşısında Popil duruyordu.

Leydi Murasaki ara sıra Popil'le öğle yemeği yemekten hoşlanıyordu. Bois de Boulogne'deki Le Pre Catalan'da yedikleri ilk yemek nispeten soğuk geçmişti ama onun iş yerine yakın Chez Paul'dakiler hem daha kolay, hem de daha rahatlatıcı olmuştu. Arada akşam yemeği davetleri de yapmıştı, daima yazılı olarak, ve birinin yanında bir haiku ile pahalı mevsim meyveleri ile. Akşam yemeklerini geri çevirmişti, tabii yine yazılı olarak.

Kapının sürgüsünü açtı. Saçlarını yukarı toplamıştı ve şahane ayakları çıplaktı.

“Müfettiş.”

“Haber vermeden geldiğim için bağışlayın, telefon etmeye çalıştım.”

“Telefonu duymuştum.”

“Banyonuzdayken, sanırım.”

“İçeri gelin.”

Leydi Murasaki, onun gözlerini takip ederek, girer girmez zırhın önündeki silahlara baktığını fark etti: Hançer, kısa kılıç, uzun kılıç, savaş baltası.

“Hannibal?”

“O burada değil.”

Cazibesine güvenen Leydi Murasaki, sakin bir avcıydı. Şömineye sırtını verip, elleri kol yenlerinde, oyunun kendisine gelmesini bekledi. Popil’in içgüdüğü ise harekete geçmekten, oyunu kızıştırmaktan yanaydı.

Bir divanın arkasında durup kumaşı okşadı. “Onu bulmam lazım. En son ne zaman görmüştünüz onu?”

“Kaç gün olmuştu? Beş. Sorun nedir?”

Popil zırhın yanına gitti. Bir sandığın lake yüzeyini okşadı. “Nerede olduğunu biliyor musunuz?”

“Hayır.”

“Gidebileceği yer hakkında bir imâda bulunmuş muydu”?

İmâ. Leydi Murasaki Popil’i izledi. Kulaklarının ucu kızarmıştı. Durmadan dolanıyor, sorular soruyor, bir şeyleri elliyordu. Farklı dokulara dokunmayı seviyor, düzgün yüzeyleri ellemeyi tüylü şeylere tercih ediyordu. Leydi Murasaki bunu masada da görmüştü. Pütürlü veya düz. Dilin altı ve üstü gibi. Onu bu imajla heyecanlandırabileceğini ve beynine kan gitmesini engelleyebileceğini biliyordu.

Popil, bir saksı bitkisinin arkasına geçti. Yaprakların arasından ona bakınca, Leydi Murasaki gülümsedi ve ritmini bozmuş oldu.

“Neresi olduğunu bilmiyorum ama yurtdışına gidecekti sanırım.”

“Evet, yurtdışına” dedi Popil. “Galiba bazı savaş suçlularını avlamaya.”

Eğilip Leydi Murasaki’nin yüzüne baktı. “Özür dilerim ama size bunu göstermem lazım.” Popil, çay sehpasına bulanık bir resim bıraktı, Sovyet elçiliğinden gelen Termo-Fax, hâlâ nemliydi ve kıvrılıyordu. Resimde, kütüğün üzerinde duran Dortlich’in kafası, polisler, iki Alsas köpeği ve bir tazi görünüyordu. Ayrıca, Dortlich’in Sovyet Polis kimliğindeki fotoğrafı da eklenmişti. “Savaştan önce Hannibal’ın ailesine ait olan bir ormanda bulunmuş. Hannibal’ın oralarda olduğunu biliyorum - bir gün önce Polonya sınırından geçmişti.”

“Niye Hannibal olması gerekiyor? Bu adamın bir sürü düşmanı vardır, savaş suçlusu olduğunu söylemişsiniz.”

Popil kimlik fotoğrafını gösterdi. “Hayattayken böyle görünüyormuş.” Popil cüzdanından bir dizi çizim çıkardı. “Hannibal da onu böyle çizmiş ve odasının duvarına koymuş.” Yüzün yarısı açılmıştı, öbür yarısı ise net bir şekilde Dortlich’ti.

“Davet edilmeden odasına girmemeliydiniz.”

Popil birden öfkeleni. “Evcil yılanınız bir adam öldürdü. Muhtemelen bu ilk de değil, siz benden daha iyi bilirsiniz. Burada da öbürleri var” dedi ve çizimleri gösterdi. “Bu da odasındaydı, bu da ve bu da. Bu yüzü Nurmberg Duruşmalarından hatırlıyorum. Bunların hepsi kaçak ve şimdi ellerinden gelirse onu öldürecekler.”

“Ya Sovyet Polisi?”

“Sessizce Fransa’da soruşturma yapıyorlar. Dortlich gibi bir Nazi’nin Halkın Polisi’ne sızmış olması Sovyetler için bir utanç kaynağı. Şimdi dosyası Doğu Almanya’daki Stasi’de”

“Eğer Hannibal’ı yakalarlarsa

“Eğer onu Doğu’da yakalarlarsa, anında vururlar. Eğer oradan çıkmışsa ve çenesini kapalı tutarsa davayı unutulmaya ve ölmeye bırakırlar.”

“Peki siz de unutulmaya ve ölmeye bırakır mısınız?” “Eğer Fransa’da ele geçerse hapse girecektir. Kafasını bile kaybedebilir.” Popil dolanmayı bıraktı. Omuzları çökmüştü.

Ellerini ceplerine soktu.

Leydi Murasaki kendi ellerini kol yenlerinden çıkardı.

“Siz de sınır dışı edilirsiniz” dedi. “Ben de mutsuz olurum. Sizi görmek hoşuma gidiyor.”

“Sadece gözlerinizle yaşar mısınız Müfettiş?”

“Hannibal yaşar mı? Onun için her şeyi yaparsınız, öyle değil mi?”

Leydi Murasaki bir şey söyleyecekti, kendini korumak için bir şey, ama sadece “Evet” dedi ve bekledi.

“Ona yardım edin. Bana yardım edin. Pascal.” Adamın ilk adını daha önce hiç söylememişti.

“Onu bana gönderin.”

KARANLIK VE DÜZ Essonne Nehri, Vert le Petit yakınlarındaki antrepo ile küçük iskeleyle bağlı siyah yüzer evin altından kayıp gidiyordu. Yüzer evin alçak kamaralarının perdeleri çekiliydi. Kıyıda tekneye telefon ve elektrik hatları uzanıyordu. Konteynır şeklindeki bahçede yapraklar nemli ve parlaktı.

Güvertedeki vantilatörler çalışıyordu. Birinden bir cayırtı duyuldu. Alt lombozlardan birinde bir kadın yüzü belirdi, ıstırap içindeki yüzünü cama dayadı ama sonra kalın bir el yüzünü geri itti ve perdeyi kapattı. Kimse duymamıştı.

İskeledeki lambaların etrafında hafif bir sis haleler oluşturmuştu ama yine de, tam tepede parlayan yıldızlar vardı.

Yukarıdaki yolda, kapıdaki bekçi feneriyle minibüsün üzerindeki *Cafe de L'Este* yazısını aydınlattı ve Petras Kolnas'ı tanıyınca el sallayıp, dikenli telle çevrili park alanına girmesine izin verdi.

Kolnas hızla, bir işçinin malzeme sandıklarının üzerindeki U.S. POSTA GÖNDERİMİ, NEUILLY yazısını boyamakta olduğu depoya yürüdü. Depo ağzına kadar karton kutularla doluydu ve Kolnas iskeleyle çıkarılacak olanları işaret etti.

Teknenin kenarında bir muhafız tahta bir sandıktan yapılmış masada yemek yiyordu. Bir yandan cep çakısıyla sosisini atıştırıyor bir yandan da sigara içiyordu. Gelende arama yapmak için ellerini mendiline sildi ama sonra Kolnas'ı tanıdı ve bir baş hareketiyle geçmesine izin verdi.

Kolnas kendi hayatını yaşar ve ötekilerle pek sık karşılaşmazdı. Elinde çanağıyla restoranının mutfağına dalıp her şeyden tattığı için, savaştan bu yana kilo almıştı.

Her zamanki gibi zayıf olan Zigmaz Milko, kamaranın kapısını açıp onu içeri aldı.

Vladis Grutas deri bir kanepeye oturmuş, yanağında bir çürük olan kadına pedikürünü yaptırıyordu. Kadın sinmişti, satılamayacak kadar da yaşlıydı. Grutas, genellikle öfke işareti olan hoş ve ifadesiz bakışıyla baktı. Teknenin kaptanı ile Mueller adındaki kalın göbekli eşkıya, harita masasında kağıt oynuyorlardı. Sabık SS Dirlewanger Tümeni'nden olan Mueller'in hapisane dövmeleleri bütün ensesini ve ellerinin üstünü kaplıyor, kollarının üst kısımlarına doğru da devam ediyordu. Grutas donuk mavi gözlerini oyunculara çevirince, kartları topladılar ve kamaradan çıktılar.

Kolnas selamlaşmakla vakit harcamadı.

“Dortlich'in asker künyesi dişlerinin arasına sıkıştırılmış. Sağlam, paslanmaz Alman çeliği, erimez, yanmaz. Çocukta seninki de vardır ve benimki, Milko'nunki ve Grentz'inki.”

“Dortlich'e o av köşkünü araştırmasını yıllar önce söylemiştin” dedi Milko.

“Piknik çatalıyla ortalıkta dolanıyormuş, tembel piç” dedi Grutas. Hiç suratına bakmadan kadını ayağıyla itti ve kadın koşarak kamaradan çıktı.

“Dortlich'i öldüren bu zehirli velet nerede şimdi?” diye sordu Milko.

Kolnas omuz silkti. “Paris'te öğrenci. Vizeyi nasıl almış bilmiyorum. O işlerde ustaymış. Hakkında hiçbir bilgi gelmiyor. Nerede olduğunu bilen de yok.”

Sonra, “Polise giderse ne olur?” diye sordu.

“Neyle?” dedi Grutas. “Bebeklik anıları, çocukça kabuslar ve asker künyeleriyle mi?”

“Dortlich seninle temas kurmak için beni nasıl aradığını anlatmış olabilir” dedi Kolnas.

Grutas omuz silkti. “Oğlan baş belası olmaya çalışacaktır.”

Milko homurdandı. “Baş belası mı? Bu baş belasının Dortlich’in hakkından geldiğini söyleyebilirim. Dortlich’i öldürmek de o kadar kolay değildir; muhtemelen sırtından vurmuştur.”

“İvanov’un bana borcu var” dedi Grutas. “Sovyet Elçilik sekreteri o küçük Hannibal’ın yerini tespit edecek ve gerisini de biz halledeceğiz. O yüzden, sakın ol Kolnas.”

Teknenin başka bir tarafından boğuk çığlıklar ve vurma sesleri geldi. Adamlar aldırmadılar.

Kolnas endişeli olmadığını göstermek için, “Dortlich’in yerini Svenka alacak” dedi.

“Onu istiyor muyuz?” diye sordu Milko.

Kolnas omuz silkti. “İstemek zorundayız. Svenka iki yıldır Dortlich’le çalışıyordu. Mallarımız onda. Resimlerle tek bağlantımız o artık. Sınır dışı edilenleri o görüyor, düzgün olanları DPC Bremerhaven için seçebilir. Biz de onları oradan alabiliriz.”

Pleven Planı yüzünden Almanya’nın yeniden silahlandırılacağından korkan Joseph Stalin, Doğu Avrupa’da kitlesel sınır dışı eylemleriyle temizlik yapmaktaydı. Tıklım tıklım dolu trenler, haftada bir, Sibiry’a’daki işçi kamplarında veya Batı’daki mülteci kamplarında sefaletten ölmek üzere insan taşıyordu. Sınır dışı edilen çaresiz insanlar, Grutas için zengin bir kadın ve erkek çocuk kaynağıydı. O da kendi marşandizinin başındaydı. Morfini Alman tıp öğrencileriydi. Kara borsa için AC/DC dönüştürücüleri temin ediyor ve insanlardan oluşan marşandizinin çalışması için gereken her türlü zihinsel düzenlemeyi sağlıyordu.

Grutas düşünceliydi. “Bu Svenka cephede miymiş?” Doğu Cephesi’nde olmayan birinin sahiden pratik olabileceğine asla inanmazlardı.

Kolnas omuz silkti. “Telefondaki sesi genç geliyor. Dortlich bazı ayarlamalar yapmıştı.”

“Her şeyi boşaltmamız lazım şimdi. Satmak için çok erken ama çıkarmak zorundayız. Bir daha ne zaman arayacak?”

“Cuma.”

“O da ülkeden çıkmak istiyor. Gerekli belgeleri istiyor.” “Onu Roma’ya getirtebiliriz. Burada ister miyiz bilmiyorum? Ne gerekiyorsa vaat et, anlarsın ya?”

“Sanat işi tehlikeli” dedi Kolnas.

“Restoranına dön Kolnas. Bedava yemekle polisleri beslemeye devam et, onlar da senin trafik cezalarını yırtsın. Bir daha melemeye gelirken de biraz profiterol getir.”

Kolnas gidince, Grutas Milko’ya, “Tamamdır, bir sorunu yok” dedi.

“Umarım” dedi Milko. “Bir restoran işletmek istemem.” “Dieter! Dieter nerede?” Grutas, alt güvertede bir kamaranın kapısına yumruğunu indirdi ve kapıyı ardına kadar açtı.

Korku dolu iki genç kadın ranzalarında oturuyordu, ikisi de birer el bileğinden ranza demirlerine zincirlenmiş durumdaydı. Yirmi beş yaşındaki Dieter, kadınlardan birini saçlarından yakaladı.

“Suratlarını morartırsan, dudaklarını yararsan, para azalır” dedi Grutas. “Ve şimdilik şuradaki benim.”

Dieter kadının saçını bıraktı ve bir anahtar bulmak için ceplerini yokladı. “Eva!”

Az önceki yaşlıca kadın kamaraya girip duvarın dibinde durdu.

“Şunu temizle, Mueller eve götürecektir” dedi Dieter.

Grutas’la Milko deponun yanından geçip arabaya gittiler. Bir halatla çevrilen bölümdeki sandıklarda EV EŞYASI yazıyordu. Grutas bir İngiliz buzdolabını gösterdi.

“Milko, İngilizler niye ılık bira içer, biliyor musun? Çünkü Lucas buzdolaplarına bayılırlar. Ama ben kendi evime onlardan almam. Kelvinator, Frigidaire, Magnavox, Curtis-Mathis alırım. Yani sadece Amerikan mallarını.” Grutas dikine duran bir piyanonun örtüsü açtı ve bir iki nota çaldı. “Bu da bir depo piyanosu. İstemem. Kolnas bana bir Bosendorfer buldu. En iyisi. Onu Paris’ten getir Milko ... öteki işi hallederken.”

TEMİZLENİP, GİYİNİP kuşanmadan kendisine gelmeyeceğini bildiği için, onun odasında bekliyordu. Onu buraya hiç davet etmemiş, kendisi de bu konuda bir girişimde bulunmamıştı. Duvarlardaki resimlere, odanın yarısını dolduran tıbbi çizimlere baktı. Odanın kusursuz bir Japon tarzını yansıtan yarısında, onun yatağına uzanmıştı. Yatağa bakan küçük bir rafta, gece balıkçılarıyla süslü ipek bir kumaşla örtülmüş çerçeveli bir resim duruyordu. Yan dönen Leydi Murasaki uzandı ve ipeği kaldırdı. Karakalem ve tebeşirle yapılmış olan resim, pastel boyayla renklendirilmişti ve Leydi Murasaki'nin şatodaki banyoda çıplak halini gösteren çok güzel bir çizimdi. Altında Sekiz Darbede Sonsuzluk işaretiyle atılmış bir imza ile çeşitli Japon sembolleri vardı ve "Su çiçekleri" tam olarak doğru yapılmamıştı.

Leydi Murasaki resme uzun süre baktı ve kumaşı tekrar üstüne örtüp gözlerini yumdu, kafasından Yosano Akiko'nun bir şiiri geçiyordu:

Udumun melodileri arasından

Acıklı bir nota daha yükseliyor

Ve bu ses

Benim kendi göğsümden geliyor.

İkinci gün batınımdan az sonra, merdivenlerden gelen ayak seslerini duydu. Kilitte bir anahtar döndü ve Hannibal, yorgun ve bitkin bir halde, çantası elinde kapıda durdu.

Leydi Murasaki de ayağa kalkmıştı.

"Hannibal, senin kalbinin sesini duymaya ihtiyacım var" dedi. "Robert'in kalbi sustu. Rüyalarımın senin kalbin de susmuştu." Onun yanına gidip kulağını göğsüne dayadı. "İs ve kan kokuyorsun."

"Siz de yasemin ve yeşil çay kokuyorsunuz. Huzur kokuyorsunuz."

"Yaralandın mı?"

"Hayır."

Leydi Murasaki'nin yüzü Hannibal'ın boynundan sarkan asker künyeleriyle karşı karşıyaydı. Onları çıkarıp aldı.

"Bunları ölüden mi aldın?"

"Hangi ölüden söz ediyoruz?"

"Sovyet polisi senin kim olduğunu biliyor. Müfettiş Popil beni görmeye geldi. Eğer doğruca ona gidersen sana yardım edecek."

"Bu adamlar ölü değil. Fazla canlı oldukları bile söylenebilir."

"Fransa'da mı bulunuyorlar? Öyleyse Müfettiş Popil'e söyle."

"Fransız polisine mi teslim edeyim onları? Niye?" Başını salladı. "Yarın Pazar - yanılıyor muyum?"

"Evet, Pazar."

"O zaman yarın benimle gelin. Sizi alırım. Benimle birlikte bir hayvana bakmanızı istiyorum, sonra bana onun Fransız polisinden korkup korkmayacağını söylersiniz."

"Müfettiş Popil

“Müfettiş Popil’i görünce, ona bir paketim olduğunu söyleyin.”

“Nerede banyo yapıyorsun?”

“Laboratuvardaki duşta,” dedi. “Şimdi oraya iniyorum.” “Yiyecek bir şeyler ister misin?”

“Hayır, teşekkür ederim.”

“O zaman uyu” dedi Leydi Murasaki. “Yarın seninle geleceğim. Ve sonraki günlerde de.”

HANNIBAL LECTER'IN motosikleti Alman ordusunun geri çekilirken bıraktığı iki zamanlı bir BMW'ydi. Sprey boyayla yeniden siyaha boyanmıştı, gidonu alçaktı ve arkada ikinci bir selesi daha vardı. Hannibal'ın arkasında oturan Leydi Murasaki, başındaki bant ve çizmeleriyle Paris Apaşlarına benzemişti. Hannibal'a tutunan elleri hafifçe kaburgalarına değiyordu.

Gece yağmur yağmıştı ve sabah güneşinde yollar temiz ve kuru görünüyordu, Fontainebleau ormanlarına giden virajlarda motorun yol tutuşu iyiydi. Ağaçların gölgelediği kısımlardan geçerken hava soğuyor, açıklık kısımlara geldiklerinde yüzlerinde güneşin sıcaklığını hissediyorlardı.

Arka seledede oturan için dönüşlerdeki yatışlar daha abartılı olurdu ve Hannibal ilk birkaç kilometrede Leydi Murasaki'nin zorlandığını hissetmişti, ama sonra bunu nasıl yapacağını öğrenmişti ve şimdi ormanın içinde hızla geçerken ikisi tek vücut halinde hareket ediyorlardı. Hanımeli ağaçlarıyla dolu bir bölgeden geçtiler, havadaki koku onun dudakları kadar tatlıydı. Sıcak asfalt ve hanımeli kokusu.

Cafe de L'Este, Fontainebleau köyünden yaklaşık bir kilometre kadar ötede, Seine'nin batı kıyısındaydı, nehrin karşısındaki ağaçlarla güzel bir manzarası vardı. Motosiklet sustu ve soğurken çıtırdamaya başladı. Kafenin teras girişinin yanında bir kuşhane vardı ve içinde kiraz kuşları bulunuyordu, bu da kafenin mahrem bir spesiyaliydi. Kiraz kuşlarıyla ilgili yönetmelikler ha bire değişiyordu. Mönüde tarlakuşu olarak yer alıyorlardı. Kiraz kuşları çok güzel öterdi ve bunlar da güneşin keyfini çıkarıyorlardı.

Hannibal ile Leydi Murasaki onlara bakmak üzere durdular.

“Ne kadar küçükler, ne kadar güzeller” dedi Leydi Murasaki, motosiklet sürüşü yüzünden hala tansiyonu yüksekti.

Hannibal alnını kafese dayadı. Küçük kuşlar her seferinde tek gözleriyle ona bakmak üzere kafalarını çevirdiler. Şarkıları, yurdundaki ormanlarda duyduğu Baltık şivesini andırıyordu. “Onlar da tıpkı bizim gibiler” dedi. “Diğerlerinin piştiğini kokudan anlasalar bile hala şarkı söylemeye çalışıyorlar. Gelin.”

Terastaki masaların dörtte üçü doluydu, Pazar giysileriyle çeşitli ülkelerden ve kentlerden insanlar vardı ve erken bir öğle yemeği yemektedirler. Garson onlara da bir masa buldu.

Yanlarındaki erkeklerden ibaret masada herkes kiraz kuşu ısmarlamıştı. Kızarmış küçük kuşlar gelince, tabaklarına eğilip peçetelerini başlarına örterek bütün aromayı içlerine çektiler.

Yan masada Hannibal da şarabı kokladı ve mantar kokusu aldığına karar verdi. İfadesiz, adeta ilgisiz bir tavırla şaraba baktı, sonuçta o şarabı içtiler.

“Meyveli dondurma ister miydiniz?”

“Harika.”

Hannibal restoranın içine girdi. Kasanın yanına iliştirilmiş restoran lisansını okurken, bir karatahtaya tebeşirle yazılmış mönüye bakarmış gibi yaptı.

Koridorda, *Özel*, yazan bir kapı vardı. Koridor boştu.

Kapı da kilitli değildi. Hannibal kapıyı açtı ve bodrum basamaklarından aşağı indi. Yarısı açık bir

sandıkta Amerikan malı bir bulaşık makinesi duruyordu. Gönderi etiketindeki yazıyı okumak üzere eğildi.

Restoranın yardımcısı Hercule, elinde bir sepet dolusu kirli peçeteyle aşağı geldi. “Burada ne arıyorsunuz, burası özeldir.”

Hannibal dönüp İngilizce konuştu. “Eh, nerede o zaman? Kapıda privy yazıyordu, öyle değil mi? Buraya indim ve tek bulduğum şey bodrum oldu. Tuvalet, erkekler tuvaleti, pisuar, hela, o nerede? İngilizce konuşun. Tuvalet diyorum, anlıyor musunuz? Çabuk söyleyin, çünkü zor tutuyorum.”

Hercule merdiveni gösterdi. “Prive, prive!” Sonra “Toilette!” dedi ve yukarı çıkıp Hannibal’a tuvaletin yerini gösterdi.

Hannibal dondurmalarla birlikte masaya döndü. “Kolnas, Kleber adını kullanıyor. Lisansta öyle yazıyordu. Mösyö Kleber Rue Juliana’da oturuyormuş. Ahh, saygın bir yer.”

Petras Kolnas da, kiliseye gitmek için giyinmiş olarak ailesiyle birlikte terasa geldi.

Kolnas’a bakarken Hannibal’ın etrafındaki konuşmalar ağırlaşmış, gözünün önünde bir şeyler uçuşmaya başlamıştı.

Kolnas’ın üstünde mürekkep siyahı yepyeni bir takım, yakasında da Rotary rozeti vardı. Karısı ve iki çocuğu da Alman görünümlü, hoş tiplerdi. Güneşin altında, Kolnas’ın kısa kızıl saçları ve favorileri domuz kılı gibi parlıyordu. Kolnas kasanın yanına gitti. Oğlunu da bir bar taburesine oturttu.

“Gönençli Kolnas” dedi Hannibal. “Restoran Sahibi. Gurme. Kiliseye giderken kisasını kontrol etmek için uğramış. Ne kadar düzgün bir vatandaş.”

Başgarson telefonun yanında duran rezervasyon defterini alıp baksın diye Kolnas’a uzattı.

“Dua ederken bizi de hatırlayın Mösyö” dedi.

Kolnas başını salladı. Hareketini kalın gövdesiyle yemek yiyenlerden gizleyerek belinden bir Webley ,455’lik çıkardı ve kasanın altındaki perdeli rafa koyup ceketini düzeltti. Kasadan birkaç tane parlak bozuk para alıp mendiliyle temizledikten sonra bir kısmını bar taburesindeki oğlana verdi. “Kilisede bağış kutusuna atarsın, cebine koy.”

Sonra eğilip kalanları da küçük kızına uzattı. “Bunlar da seninkiler liebchen. Sakın ağzına götürme. Koy cebinde dursun!”

Barda oturanlardan bazıları Kolnas’ın selamlaması gereken müşterilerdi. Onlara oğlunun ne kadar sıkı tokalaştığını gösterdi. Kızı da pantolonun paçasından ayrılmış masaların arasında dolanıyordu, kırmalı dantelli bonesi ve çocuk takılarıyla o kadar sevimliydi ki, masalardaki müşteriler ona bakıp gülümsemekten kendilerini alamıyordu.

Hannibal dondurma tabağının tepesindeki vişneyi alıp masanın kenarından uzattı. Çocuk onu almak üzere geldi, kolunu kaldırdı, başparmağıyla işaret parmağı vişneyi tutmaya hazırdı. Hannibal’ın gözleri parlıyordu. Bir an için dilini çıkardı, sonra çocuğa şarkı söylemeye başladı.

“*Ein Mannlein steht im Walde ganz stil und stumm* - bu şarkıyı biliyor musun?”

Küçük kız vişneyi yerken Hannibal onun cebine bir şey koydu. “*Es hat von lauter Purpur ein Mantlein um.*”

Aniden Kolnas masanın yanına gelmişti. Kızını kucığına aldı. “O şarkıyı bilmiyor.”

“Siz bilirsiniz herhalde, Fransız’a benzemiyorsunuz pek.”

“Siz de öyle Mösyö” dedi Kolnas. “Ne sizin ne de eşinizin Fransız olduğunu sanmıyorum. Ama artık hepimiz Fransız’ız.”

Hannibal’la Leydi Murasaki Kolnas’ın ailesini bir Traction Avant’a bindirişini izlediler.

“Çok tatlı bir çocuk” dedi Leydi Murasaki. “Çok güzel bir küçük kız.”

“Evet” dedi Hannibal da. “Mischa’nın bileziğini takıyor.”

Redeemer Kilisesi’ndeki mihrabın epey yukarısında, çarmıha gerilmiş İsa’nın iyice kanlı bir resmi vardı, on yedinci yüzyılda Sicilya’dan elde edilmiş bir ganimetti bu. Çarmıhtaki İsa’nın altında rahip komünyon kasesini kaldırdı.

“İçin” dedi. “Bu benim kanımdır, günahlarınızdan arınmanız için aktı.” Sonra ekmeği kaldırdı. “Bu benim bedenimdir, sizin için parçalandı, sizler yok olmayın, sonsuza kadar varolun diye kurban edildi. Alın, yiyin ve bunu yaparken beni hatırlayın.”

Çocuklarını kucağına almış olan Kolnas, ekmeği ağzına aldı ve sırada oturan eşinin yanına döndü. Sıradakiler dağılınca bağış tabağı dolaştırılmaya başlandı. Kolnas oğluna bir şeyler fısıldadı. Çocuk cebinden bir bozukluk çıkarıp tabağa bıraktı. Kolnas bu sefer fısıltıyla kızına bir şeyler söyledi, kızı bazen bağış yapmaya isteksiz olabiliyordu.

“Katerina ...”

Küçük kız cebini yokladı ve bağış tabağına üzerinde Petras Kolnas yazan bir asker künyesi bıraktı. Bağış toplayan kadın onu tabaktan alıp iade edene kadar Kolnas olayı fark etmemişti, kadınsa sabırlı bir tebessümle Kolnas’ın tabağa para koymasını bekliyordu.

LEYDİ MURASAKI’NİN terasındaki saksıda yetişen vişne ağacının alt dalları, onun karşısında oturmakta olan Hannibal’ın saçına değiyordu. Projektörlerle aydınlatılmış olan Sacre Coeur, Leydi Murasaki’nin omzunun arkasından aydan damlamış gibi görünüyordu.

Leydi Murasaki, uzun ve şık Japon uduyla Miyagi Michio’nun “Baharda Deniz” adlı eserini çalmaktaydı. Saçları açıktı, teni lambanın ışığında ılık bir his veriyordu. Çalarken doğruca Hannibal’a bakıyordu.

Onu okumak zordu, Hannibal onun bu özelliğini çoğu zaman ferahlatıcı bulurdu. Yıllar içinde ihtiyatla değil ama özenle ilerlemeyi öğrenmişti.

Müzik giderek yavaşladı. Son nota havada asılı kaldı. Kafeste duran bir suzumushi uda cevap verdi. Leydi Murasaki parmaklıkların arasından bir salatalık dilimi uzattı ve böcek onu içeri çekti. Leydi Murasaki’nin bakışları Hannibal’ı delip geçiyormuş gibiydi, onun ötesinde uzak bir dağa bakıyordu sanki ve sonra Hannibal o alışık olduğu sözleri duyup, onun ilgisiyle sarmalandığını hissetti. “Seni görüyorum ve suzumushi kalbimde şarkı söylüyor.”

“Benim kalbim de sizi görünce yerinden fırlıyor, yani ona şarkı söylemeyi öğreten kişiyi” dedi Hannibal.

“Onları Müfettiş Popil’e ver. Kolnas’ı ve ötekileri.”

Hannibal sake’sini bitirdi ve kadehini masaya bıraktı. “Kolnas’ın çocukları değil mi? Onları korumak istiyorsunuz.”

“Ben senin ruhunu korumak istiyorum Hannibal. Karanlıklara sürükleniyorsun.”

“Sürüklenmiyorum. Konuşamadığım zaman sessizliğe sürüklenmiş olmuyordum, sessizlik beni ele geçirmişti.”

“Sessizlikten çıkınca bana geldin ve benimle konuştun. Seni tanıyorum Hannibal ve bu kolay bir bilgi değil. Hem karanlıklara sürükleniyorsun hem de bana sürükleniyorsun.”

“Düşler köprüsünden.”

Udu yere bırakırken hafif bir ses çıktı. Leydi Murasaki elini Hannibal’a uzattı. Hannibal ayağa kalktı, vişne dalları çenesine değiyordu ve Leydi Murasaki onu banyoya doğru götürdü. Sudan buharlar çıkıyordu. İki yanında mumlar yanmaktaydı. Leydi Murasaki Hannibal’ı bir tatami’ye oturması için buyur etti. Karşılıklı diz üstü çöktüler, yüzleri arasında otuz santim mesafe vardı.

“Hannibal, benimle birlikte Japonya’ya gel. Babamın çiftlik evinde bir klinik açabilirsin. Yapılacak pek çok şey var orada.” Ona doğru eğilip alnında öptü. “Hiroshima’da küllerin arasından yeşil bitkiler çıkıyor.” Yüzünü okşadı. “Eğer yeryüzü seni yakarsa, ben ılık bir yağmur olurum.”

Leydi Murasaki küvetin yanındaki çanaktan bir portakal aldı. Tırnaklarını portakala batırdı ve portakal kokan elini Hannibal’ın dudaklarına sürdü.

“Tek bir gerçek dokunuş düşler köprüsünden iyidir.” Yanlarındaki mumu bir sake kadehiyle söndürdü ve kadehi o haliyle mumun üstünde bıraktı, eli mumda gereğinden uzun kalmıştı.

Sonra portakalı parmağıyla itti ve portakal banyonun seramiklerinde yuvarlandı. Elini Hannibal’ın ensesine koyup onu dudaklarından öptü, öpüşü bir goncanın açılmasına benziyordu, çabucak

açılmasına.

Alnını Hannibal'ın dudaklarına dayayıp gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Hannibal onu bir kol boyu uzakta tutarak güzel yüzünü, parlayışını seyretti. Hem yakın hem uzaktılar, tıpkı iki aynanın arasındaki bir lamba gibi.

Leydi Murasaki'nin giysisi üzerinden kaydı. Gözler, göğüsler, kalçalarındaki ışıklar, simetri üzerine simetri, Hannibal'ın nefesi kesiliyordu.

“Hannibal, bana söz ver.”

Hannibal ona sıkıca sarıldı, gözlerini yumdu. Dudakları, soluğu boynundaydı, boynundaki çukurluk, onun köprücük kemiğindeydi. *Klavikulasında. St. Michael'in mikyasında.*

Suyun içinde oynayan portakalı görebiliyordu. Bir an için portakal, banyo küvetinde kaynayan küçük geyiğin kafatası oldu, onun kalbi çarptıkça kafatası da sağa sola çarpıp duruyordu, sanki ölü olduğu halde dışarı çıkmaya uğraşır gibiydi. Göğsünün altında zincire vurulmuş lanetliler diyaframından mikyasin altındaki cehenneme doğru yola çıktılar. Sternohyoid omohyoid thyrohyoid/juuuguular, ammiiin.

Şimdi zamanıydı ve Leydi Murasaki bunu biliyordu. “Hannibal, bana söz ver.”

Kalbi çarptı ve Hannibal “Ben zaten Mischa'ya söz vermişim” dedi.

Leydi Murasaki sokak kapısının kapandığını duyana kadar banyoda kıpırdamadan oturdu. Sonra kimonosunu giyip özenle kuşağını bağladı. Mumları banyodan alıp mihraptaki fotoğrafların önüne dizdi. Mumların alevi ölmüş olanların resimlerinde ve onları izleyen zırhta ve Leydi Murasaki'ye ölümün geldiğini haber veren Date Masamune'nin maskesinde yansıdı.

DR. DUMAS LABORATUVAR önlüğünü bir askıya geçirip, tombul, pembe elleriyle en üst düğmesini ilikledi. Kıvırcık sarı saçlarının altındaki yanakları da pembeydi ve giysilerinin ütüsü gün boyu bozulmamıştı. Ayrıca, gün boyu dünyevi sayılmayacak neşeli bir hal içindeydi. Laboratuvarda birkaç öğrenci kalmıştı, onlar da teşrih bölmelerini temizlemekteydiler.

“Hannibal, yarın sabah salonda göğüs boşluğu açılmış deneğe ihtiyacım var, kaburgalar görünecek, akciğere giden damarlara ve başlıca kalp damarlarına renkli sıvı zerk edilmiş olacak. Rengine bakarak, şu seksen sekiz numaranın koroner yetmezliğinden öldüğünden kuşkulaniyorum. Onu görmek yararlı olur” dedi neşeyle. “Sol taraf aşağı baksın ve sarıyla işaretlensin. Eğer tıkanma varsa çift taraflı film al. Sana notları bırakırım. Epeyce iş var. istersen söyleyeyim Graves de kalıp sana yardım etsin.”

“Ben yalnız çalışırım Profesör Dumas.”

“Ben de öyle tahmin etmişim. İyi haber-Albin Michel ilk oyma baskıları hazırlamış. Yarın görebileceğiz! Sabırsızlanıyorum.”

Hannibal çizimlerini Rue Huyghens’teki yayıncıya haftalar önce teslim etmişti. Caddenin adını görünce Bay Jakov’u ve Christiaan Huyghens’in *Treatise on Light*’ini hatırlamıştı. Onun üzerine bir saat Luxembourg Bahçeleri’nde oturup gölde yüzdürülen oyuncak yelkenlileri seyretmiş, zihninden yarım daire şeklindeki çiçek tarhında bulunan sarmal şeklindeki süsü açmıştı. Yeni anatomi kitabındaki çizimler Lecter-Jakov olarak kayda geçecekti.

Son öğrenci de laboratuvardan çıkmıştı. Bina artık ıssız ve Hannibal’ın anatomi laboratuvarındaki parlak çalışma ışıkları dışında karanlıktı. Elektriği kapattıktan sonra, bacalardan gelen boğuk rüzgar uğultusu, çalışan aletlerin arada ötmesi ve imbikte ısınan enjeksiyon boyalarının fokurtusu dışında bir ses olmadığını gördü.

Hannibal deneğini düşünüyordu, tıknaz orta yaşta bir erkekti, neşterle açılmış olan göğsü dışında her yeri kapalıydı, kaburgaları tekne kaburgası gibi ikiye ayrılmış durumdaydı. Dr. Dumas’ın dersini anlatırken göstermek isteyeceği yerler buralarıydı, kendisi son kesigi yapacak ve bir akciğeri kaldıracaktı. Hannibal’ın çizimleri için akciğerin şu anda görünmeyen arka kısmına ihtiyacı vardı. Hannibal, bir şeye bakmak üzere koridordan anatomi müzesine doğru gitti, giderken ışıkları da yakmıştı.

Sokağın karşısındaki bir kamyonda oturmakta olan Zigmas Milko, oturduğu yerden tıp fakültesinin yüksek pencerelerini ve Hannibal’ın koridorda yürüyüşünü izleyebilirdi. Milko’nun ceketinin yenido kısa bir manivela, cebinde de tabancasıyla susturucu vardı.

Hannibal müzenin ışıklarını yakınca onu gayet net gördü. Laboratuvar önlüğünün cepleri düzdü. Üzerinde silah varmış gibi görünmüyordu. Elinde bir kavanozla müzeden çıktı ve anatomi laboratuvarına dönünce ışıklar yeniden söndü. Şimdi sadece laboratuvar aydınlığı, buzlu camlardan ve tepe camından ışık yansıyor.

Milko bu işin fazla beklemeyi gerektirdiğini düşünmüyordu ama yine de her ihtimale karşı önce bir sigara içmeye karar verdi - tabi o elçilikteki bekçi sıvışmadan önce hiç sigara bıraktıysa. Otlakçı

herif, sanki hayatında adam gibi sigara görmemişti daha önce. Bütün paketi almış mıydı? Kahretsin, en az on beş tane Lucky Strikes vardı o pakette. Şimdi şu işi hallet, sonra *bal nimette*'den biraz Amerikan sigarası al. Sinirlerini yatıştırmak için pantolonunun ön cebindeki susturucuyu bar kızlarına sürtüp, sertliği hissettiklerinde suratlarının haline bakarsın, sabahleyin de Grutas'ın piyanosunu alırsın.

Bu çocuk Dortlich'i öldürmüştü. Milko, Dortlich'in bir seferinde sigara yakmaya çalışırken kol yenidoğru küsküyle kendi dişini kırdığını hatırladı. "Scheisskopf, sen de bizimle birlikte gelmeliydin" dedi Dortlich'e, her neredeyse. Muhtemelen cehennemdeydi.

Milko siyah merdivenle birlikte maskelemek için bir de kova taşıyarak karşıya geçti ve tıp fakültesinin yanındaki çalıların arasına sığındı. Ayağını ilk basamağa koyarken "Çiftliği siktir et" dedi. On iki evden kaçtığından beri harekete geçerken bu sözleri tekrarlardı.

Hannibal toplardamarlarda maviyle işini bitirmiş, cesedin yanındaki panoya renkli kalemle çizim yapıyor, ara sıra da kavanozda alkol içinde korunan akciğerden fikir alıyordu. Panoya tutturduğu kağıtlardan bazıları hafifçe oynadı ve durdu. Hannibal işinden kafasını kaldırıp esintinin geldiği koridora doğru baktı, sonra damarı boyamaya devam etti.

Milko anatomi müzesinin kapısını arkasından kapadı, çizmelerini çıkardı ve çoraplarıyla cam kutuların kapların arasından ilerledi. Yan yana sıralanmış sindirim sistemlerini geçti ve içinde devasa bir çift ayak bulunan bir kavanozun önünde durdu. Sadece önünü görece kadar ışık vardı. Bir şeye çarpıp bu pislikleri ortalığa saçmak istemiyordu. Ensesinden gelen esintiye karşı yakasını kaldırdı. Milim milim koridora kadar geldi, kulağı görünmesin diye burnunun ucundan bakıyordu.

Çizim panosunun başında çalışmakta olan Hannibal'ın burun delikleri iyice açıldı ve çalışma lambasının ışığı gözlerinde kızıl pırıltılar oluşturdu.

Milko, koridordan ve laboratuvarın açık kapısından, Hannibal'ın sırtını ve elinde koca boya şırıngasıyla ceset üzerinde çalıştığını görebiliyordu. Susturucu da tabancanın menziline etkileyeceğinden, bulunduğu nokta ateş etmek için uzak kalıyordu. Onu elinden kaçırıp, bir şeyleri devire devire peşinde koşturmak istemiyordu. Bu iğrenç sıvılardan insana kim bilir neler bulaşırdı?

Milko, kalbinde insan öldürmeden önce yapılan hafif ayarlamayı yaptı.

Hannibal görüş sahasından çıkmıştı, Milko sadece çizim yapan elini görebiliyordu, çiziyor, çiziyor, arada bir de siliyordu.

Hannibal aniden kalemını bırakıp koridora geldi ve ışıkları yaktı. Milko kendini müzeye atmıştı. Sonra ışıklar yeniden söndü. Milko kapı aralığından etrafa bakındı. Hannibal yine üzeri örtülü cesedin başında çalışıyordu.

Milko otopsi testeresinin sesini duydu. Tekrar baktığında Hannibal görünürde yoktu. *Yine çiziyor. Siktir et. Yirrii git ve vur şunu. Cehennem 'e varınca Dortlich 'e selam söylemesini iste.* Çoraplarıyla uzun adımlar atarak koridor boyunca ilerledi, çizim panosundaki eli gözden kaçırmıyordu. Tabancasını kaldırıp kapıdan girdi ve el ile kol yenini gördü, laboratuvar önlüğü katlanıp iskemleye konmuştu -*peki gerisi neredeydi* - ve o anda Hannibal Milko'nun yanında bitti ve alkol dolu şırıngayı Milko'nun boynuna yandan sapladı. Bacakları gevşeyen ve gözleri kayan Milko'yu yakalayıp yere yatırdı.

Her şey sırasıyla oldu. Hannibal cesedin elini yerine koyup birkaç hızlı dikişle deriyi dikti. Deneğine "Özür dilerim" dedi. "Bu konudaki teşekkürlerimi de yazacağım notunuza."

Kendine gelmeye başlayan Milko yanıyor, öksürüyordu, bir de yüzünde bir soğukluk hissediyordu, etrafındaki oda dönüyor sonra yeniden düzeliyordu.

Dudaklarını yaladı ve tükürdü. Yüzüne su akıyordu.

Hannibal soğuk su sürahisini kadavra tankının kenarına bıraktı ve sohbete niyetliymiş gibi oturdu. Milko'yu kadavraların koşum zincirlerine bağlamıştı. Boynuna kadar tankın içindeki formaline batmış durumdaydı. Tankın öbür sakinleri etrafında yüzüyor, tahnit sıvısıyla bulanmış gözlerle ona bakıyordu. Milko omzuyla büzülüp pörsümüş ellerini kenara itmeye çalıştı.

Hannibal ise Milko'nun cüzdanını inceliyordu. Kendi cebinden bir asker künyesi çıkarıp tankın kenarında duran Milko'nun kimliğinin yanına koydu.

“Zıgmas Milko. İyi geceler.”

Milko öksürerek sızlanmaya başladı. “Bunu konuyu konuştuk. Sana para getirmişt看. Hesaplaşmak için. Parayı almanı istiyoruz. Ben getirdim. Bırak da vereyim sana.”

“Olağanüstü bir plan. Çok adam öldürdün Milko. Buradakilerden bile fazla. Şimdi etrafındakileri hissediyor musun? Orada ayağının dibinde yanmış bir çocuk var. Kız kardeşimden daha büyük ve tamamı pişmemiş.”

“Ne istediğini bilmiyorum ki.”

Hannibal eline lastik bir eldiven geçirdi. “Kardeşimi yemek konusunda ne diyeceğini duymayı.”

“Ben yapmadım.”

Hannibal Milko'yu tahnit sıvısına batırdı. Uzun bir süre sonra zincirden tutup tekrar yüzeye çekti, yüzüne, yanmakta olan gözlerine su döktü.

“Bunu bir daha söyleme” dedi.

“Hepimiz kötü hissettik, çok kötü” dedi Milko konuşacak hale gelir gelmez. “Donmuş eller ve çürümüş ayaklar. Her ne yaptığımız hayatta kalmak için yaptık. Grutas hızlıydı, kardeşin asla - seni sağ bıraktık, biz “Grutas nerede?”

“Söylersem, sana parayı getirmeme izin verecek misin? Çok para, hem de dolar olarak. Ayrıca başka para da var, benim bildiklerimle onlara şantaj yapabiliriz, sen de tanıklık edersin.”

“Grentz nerede?”

“Kanada'da.”

“Doğru. İlk kez doğru söylüyorsun. Grutas nerede?” “Milly-le-Foret yakınında bir evi var.”

“Şimdiki adı ne?”

“Satrug Inc. olarak iş yapıyor.”

“Benim resimlerimi sattı mı?”

“Bir kez, epeyce morfin almak için, başka olmadı. Onları da geri alabiliriz.”

“Kolnas'ın restoranındaki yemekleri denedin mi? Meyveli dondurması fena değil.”

“Para kamyonda.”

“Son sözlerin bunlar mı? Veda sözlerin?”

Milko konuşmak için ağzını açtı ve Hannibal ağır kapağı gürültüyle kapattı. Kapakla tahnit sıvısının arasında iki santimden az hava kalmıştı. Hannibal odadan çıktı. Milko, tencerede kaynayan ıstakoz gibi kapağa vuruyordu. Hannibal kapıyı arkasından kapattı, kauçuk contalar çığlıkları duyulmaz hale getirdi.

Müfettiş Popil çalışma masasının başında durmuş çizimine bakıyordu.

Hannibal kabloya uzanıp büyük vantilatörü çalıştırdı, vantilatör gürültüyle çalışmaya başladı.

Popil sesi duyunca kafasını kaldırdı. Hannibal onun başka neyi duyduğunu bilmiyordu. Milko'nun tabancası çarşafın altında, kadavranın ayaklarının arasında duruyordu.

“Müfettiş Popil.” Hannibal bir boya şırıngası alıp çalışmaya başladı. “Bir dakika izin verirseniz,

tekrar sertleşmeden bunu kullanmam lazım.”

“Ailenin ormanında Dortlich’i öldürdün.”

Hannibal’ın yüzü değişmedi. İğnenin ucunu sildi.

“Yüzü yenmiş” dedi Popil.

“Ben olsam kuzgunlardan şüphelenirdim. O ormanlarda çok vardır. Arkasını döner dönmez köpeğin çanağındadırlar.”

“Şiş kebab yapan kuzgunlar.”

“Bundan Leydi Murasaki’ye de söz ettiniz mi?”

“Hayır. Yamyamlık (Cannibalism) - sen çocukken Doğu Cephesi’nde olmuştu, hem de bir kereden fazla.” Popil sırtını Hannibal’a döndü, onu karşısındaki dolabın camından izliyordu. “Ama bunu zaten biliyorsun, değil mi? Sen de oradaydın. Ve birkaç gün önce de yine Litvanya’daydın. Yasal bir vizeyle gittin ama başka bir yolla döndün. Nasıl?” Popil cevabı beklemedi. “Nasıl olduğunu ben sana söyleyeyim, Fresnes’teki bir üçkağıtçıdan sahte belgeler satın aldın ve bu bir suçtur.”

Tankın bulunduğu odada kapak hafifçe yükselmiş ve Milko’nun parmakları tankın kenarında belirmişti. Kapağa doğru ağzını kaldırıp birazcık hava almaya çalışırken, tankta oluşan bir dalgacık yüzüne çarptı ve yüzünü aralığa iyice yaklaştırıp boğulurcasına soluk aldı.

Anatomi laboratuvarında, Popil’in sırtına bakan Hannibal, deneğinin akciğerine biraz baskı yaparak tatmin edici bir soluk sesi ve gurultu çıkmasına yol açtı. “Pardon” dedi.

“Bunu yapıyorlar.” Bir ibriğin altında duran Bunsen ocağını da iyice açıp fokurdama sesini artırdı.

“O çizimdeki senin deneğinin yüzü değil. O Vladis Grutas’ın yüzü. Tıpkı odandakiler gibi. Grutas’ı da mı öldürdün?”

“Kesinlikle hayır.”

“Buldun mu peki?”

“Bulursam, söz veriyorum size getireceğim.”

“Benimle dalga geçme! Kaunas’ta hahamın kafasını testereyle kestiğini biliyor musun? Ormanda çingene çocukları vurduğunu? Bir tanığın boğazına asit döküldükten sonra Nurnberg’den elini kolunu sallaya sallaya gittiğini biliyor musun? Birkaç yılda bir onun pis kokusunu alırım ve ortadan kaybolur. Eğer onun peşinde olduğunu öğrenirse seni öldürür. Aileni de o mu öldürmüştü?”

“Kız kardeşimi öldürdü ve yedi.”

“Sen gördün mü?”

“Evet.”

“Tanıklık yapabilirsin.”

“Elbette.”

Popil uzunca bir süre Hannibal’a baktı. “Hannibal, onu Fransa’da öldürürsen, kafanı bir kovada göreceğim demektir. Leydi Murasaki de sınır dışı edilecek. Leydi Murasaki’yi seviyor musun?”

“Evet. Ya siz?”

“Nuremberg arşivlerinde Grutas’ın fotoğrafları var. Eğer Sovyetler o resimleri dağıtırsa, eğer onu bulabilirlerse, Surete onunla değiş tokuş edilmek üzere birini tutuyor. Eğer onu ele geçirebilirsek, yeminli ifade ihtiyacım olacak. Başka kanıt var mı?”

“Kemiklerdeki diş izleri.”

“Yarın ofisimde olmazsan seni tutuklatacağım.”

“İyi geceler Müfettiş.”

Tank odasında, Milko’nun kapkara kesilen elleri tekrar tanka kaydı, kapak sıkıca kapandı ve

karşısındaki büzülmüş surata veda sözlerini söyledi : *Çiftliği siktir et.*

Anatomi laboratuvarında gece olmuştu, Hannibal tek başına çalışıyordu. Cesedin yanında yaptığı çizim bitmek üzereydi. Tezgahın üzerinde içi sıvıyla doldurulmuş ve bileğinden bağlanmış lastik bir eldiven duruyordu. Eldiven pudra dolu bir tasın üstüne sarkmıştı. Yanında da bir kronometre çalışıyordu.

Hannibal çizim defterini temiz bir örtüyle kapattı. Cesedin üstünü örttü ve ders salonuna taşıdı. Milko'nun çizimlerini anatomi müzesinden almış ve fırının yanındaki tekerlekli sedyenin üzerine, giysilerinin yanına koymuştu. Ceplerinden çıkan sustalı çakı, anahtarlar ve cüzdan da oradaydı. Cüzdanda para ile Milko'nun yarı karanlıkta kadınları aldatmak için taktığı bir prezervatif kenarı vardı. Hannibal parayı aldı. Fırının kapağını açtı. Milko'nun kafası alevlerin arasındaydı. Stuka pilotunun yanmış haline benziyordu. Hannibal çizimleri de içeri attı ve biri kafaya çarpıp alevlerin içinde gözden kaybolmasına yol açtı.

SAVAŞTAN KALMA, brandası yeni beş tonluk bir kamyon anatomi laboratuvarın karşısındaki kaldırımın yarısını işgal etmiş duruyordu. Ön camına bir ceza makbuzu iliştilmemiş olması şaşırtıcıydı. Hannibal Milko'nun anahtarlarıyla şoför mahallinin kapısını açmayı denedi. Kapı açılmıştı. Şoför tarafındaki siperliğe sıkıştırılmış bir zarfta tomarla kağıt vardı. Hannibal hepsini çabucak gözden geçirdi.

Kamyonda bulduğu bir takoz sayesinde motosikletini de arkaya yükledi. Kamyonu, Bois de Vincennes yakınlarındaki Porte de Montempoivre'ye sürdü ve demiryolunun kenarındaki kamyon park alanına bıraktı. Plakaları şoför koltuğunun altına koyup kapıları kilitledi.

Hannibal Lecter, tepedeki bir meyve bahçesinde motosikletinin üstünde oturmuş, Rue de Buci pazarında bulduğu enfes Afgan incirleri ve bir parça Westphalia salamıyla kahvaltı ediyordu. Tepenin altındaki yolu ve dört, beş yüz metre ötede de Vladis Grutas'ın evinin girişini görebiliyordu.

Meyve bahçesi balansı doluydu ve mendiliyle üstlerini örtene kadar incirlerinin başından ayrılmamışlardı. Paris'te yeniden dirilişin tadını sürmekte olan Garcia Lorca, kalbin bir meyve bahçesi olduğunu söylemişti. Aşağıdan bir marangoz kamyonu geçip, Grutas'ın kapısının önünde durduğunda, Hannibal, bu tanıyı düşünüyor ve her genç erkeğin yapacağı gibi şeftalilerin ve armutların biçimini gözünün önüne getiriyordu.

Hannibal babasının dürbününü gözüne götürdü.

Vladis Grutas'ın evi, 1938'de bir çiftlik arazisine inşa edilmiş bir Bauhaus köşküydü ve Essonne Nehri'ne bakıyordu. Savaş yıllarında bakımsız kalmıştı ve saçakları olmadığı için beyaz duvarlarında suyun meydana getirdiği siyah lekeler vardı. Köşkün tüm ön cephesi ve yan duvarlarından biri yeniden göz alıcı bir beyaza boyanmıştı ve yapı iskelesi boyanmamış duvarların önüne alınmıştı. Alman işgali sırasında genel karargah olarak kullanıldığı için, Almanlar çeşitli korunma önlemleri eklemişlerdi.

Evin cam ve betondan oluşan binası yüksek bir zincirle ve etrafı da dikenli tellerle çevriliydi. Girişte, ilaç kutusuna benzer beton bir bekçi kulübesi vardı.

Kulübenin ön tarafındaki ince uzun pencereye bir saksı konmuş ve görüntü yumuşatılmıştı. O pencereden, namluyla çiçekleri kenara itip makineli tüfekte yolu taramak mümkündü.

Kulübeden iki adam çıkmıştı, biri sarışın, öteki ise esmer ve dövmelemlerle kaplıydı. Kamyonu kontrol ederken, uzun sapı olan bir aynayla altına da baktılar. Marangozlar da aşağı inip ulusal kimliklerini göstermek zorunda kalmışlardı. Kimileri ellerini sallayıp omuz silkiyordu. Sonunda korumalar kamyonu içeri aldılar.

Hannibal motosikletini bir koruya sürdü ve çalıkların arasına park etti. Motosikletin bujilerinden birini söküp, seleye parça almaya gittiğini belirten bir not iliştiirdi. Sonra otoyola kadar yarım saat yürüdü ve Paris'e dönmek için otostop yaptı.

Gabrielle Müzik Aletleri A.Ş.'nin yükleme rıhtımı, Rue de Paradis'te, aydınlatma gereçleri satan bir mağaza ile kristal onarım dükkanının arasındaydı. Depocular günün son işi olarak Milko'nun kamyonuna bir Bosendorfer kuyruklu piyano ile ayrıca sandıklanmış bir piyano taburesi

yüklüyordular. Hannibal irsaliyeyi Zigmas Milko olarak imzaladı, imzasını atarken içinden de bu adı geçiriyordu.

İş günü biterken müzik aletleri şirketinin kendi kamyonları da depoya dönmekteydi. Hannibal, bir kamyonun inen kadın şoförü izledi. Çeşitli Fransız usulü kırmalarla süslü tulumunun içinde hiç fena durmuyordu. Kadın binaya girdi ve birkaç dakika sonra rahat bir pantolonla bluz giymiş olarak tekrar çıktı, katladığı tulumu da kolunun altında taşıyordu. Tulumu küçük mobiletinin çantasına yerleştirdi. Hannibal'ın bakışlarını üzerinde hissedince dönüp yılışık bir tavırla ona baktı. Sonra bir sigara çıkardı ve Hannibal yaktı.

“Mersi Mösyö .... Zippo.” Sokak ağzıyla konuşan, canlı bir kadındı, gözleri kıpır kıpırdı ve sigarasını abartılı hareketlerle içiyordu.

Yükleme rıhtımını boşaltmakla uğraşan adamlar konuştuklarını duymak için kulak kabarttılar ama sadece kadının kahkahalarını duyabiliyorlardı. Konuşurken Hannibal'ın yüzüne bakan kadın, koketliklerine giderek son verdi. Ondan çok etkilenmiş, hatta büyülenmiş gibiydi. Birlikte yolun aşağısındaki bir bara doğru yürümeye başladılar.

***

Mueller, Yabancılar Lejyonu ile çıktığı seferden yeni dönen bir Alman'la birlikte kapı nöbetindeydi. Milko'nun kamyonu yaklaşırken, Mueller Alman'a bir dövme satmaya çalışıyordu.

“Milko Paris'ten döndü, şu akortçuyu çağır” dedi Mueller.

Gassmann'ın gözü daha iyi görüyordu. “O Milko değil.”

Dışarı çıktılar.

Mueller, direksiyondaki kadına “Milko nerede?” diye sordu.

“Ben nereden bileyim? Piyanoyu buraya getirmem için para verdi. Kendisi de birkaç güne kadar gelecekmiş. O iri adaleli kollarınızla arkadaki yükü alıverin.”

“Paramı kim verdi?”

“Mösyö Zippo.”

“Yani Milko demek istiyorsun.”

“Evet, Milko.”

Beş tonluk kamyonun arkasında, yiyecek firmasının kamyoneti bekliyordu ve firmanın adamı sinir içinde, direksiyonda trampet çalmaktaydı.

Gassmann beş tonluk kamyonun arka kapağını kaldırdı. Sandıklanmış bir piyano ile üzerine bir etiket yapıştırılmış olan daha küçük bir sandık gördü:

ŞARAP MAHZENİ İÇİN - SOĞUK YERDE MUHAFAZA EDİN.

Mobilet de kamyonun içinde, kenara dayalı olarak duruyordu. Kamyonda bir takoz da vardı ama hafif mobileti taşıyarak indirmek daha kolaydı.

Mueller Gassmann'a yardıma geldi. Sonra kadına baktı.

“Bir içki ister misin?”

“Burada olmaz” dedi kadın bir bacağını mobiletin üstünden aşırıırken.

Kadın yola çıkınca, Mueller arkasından “Motorun osuruk gibi ses çıkarıyor” diye bağırdı.

Öteki Alman, “Bu zarif konuşmanla kadının kalbini kazandın” dedi.

Piyano akortçusu, dişlerinin arasında kara boşluklar olan, iskelet gibi bir adamdı ve Lawrence

Welk'inkine benzeyen, açılmış gaga gibi tebessümü yüzünden eksik olmazdı. Siyah Bosendorfer'i akort etmeyi bitirince, gidip antika beyaz papyonunu taktı, çatal kuyruklu ceketini giydi ve Grutas'ın beklediği konuklara kokteyl müziği yapmak üzere piyanonun başına döndü. Evin seramik zemini ve camlarla dolu geniş salonu piyanoyu etkiliyordu. Yakındaki cam ve çelik karışımı kütüphane rafları yüzünden, adam kitapları oradan alana kadar piyano B minör sesi vermiş, sonra normal B olmuştu. Akort ederken bir mutfak iskemlesi kullanmıştı ama ona oturup çalmak istemiyordu.

“Nereye oturacağım ben? Piyano taburesi nerede?” diye hizmetçiye sordu, o da gidip Mueller'e sordu. Mueller ona uygun yükseklikte bir koltuk buldu ama bunun da kolları vardı. “Dirseklerimin boşta olması lazım çalarken” dedi akortçu.

“Kahrolası çeneni kapa ve Amerikan müziği çal” dedi Mueller. “Adam Amerikan kokteyli istiyor, şarkı da söylenecek.”

Kokteyl büfesi otuz konuk ağırlayacak şekilde hazırlanmıştı, konuklar da işsiz güçsüz savaş artıklarıydı. Sovyet elçiliğinden Ivanov da oradaydı, devletin bir hizmetkarı olarak fazla şık giyinmişti. Kitapları Neuilly'deki Amerikan Posta Dağıtım merkezinde tutan Amerikalı başçavuşla konuşuyordu. Çavuş bol bir sivil takım giymişti, takımı açık renk olduğu için burnunun kenarındaki örümcek anjiyomu daha belirgin bir hal alıyordu. Versailles'ten gelen piskopos, tırnaklarını yapan yardımcısını da getirmişti.

Salonun gizli aydınlatma sisteminin verdiği loş ışıkta, piskoposun siyah giysisi yeşilimsi bir rozbif parıltısı veriyordu, Grutas bunu adamın yüzüğünü öperken fark etmişti. Kısaca Arjantin'deki ortak tanıdıkları hakkında sohbet ettiler. Salonda güçlü bir Vichy havası vardı.

Piyanist kalabalığa iskelet tebessümüyle selam verdi ve Cole Porter şarkılarına başladı. İngilizce dördüncü diliydi ve bazen telaffuzda zorlanıyordu.

“Gece ve gündüz, sen güneşsin. Ayın altında sadece sen varşın, sadece sen.”

Bodrum hemen hemen karanlıktı. Merdivene yakın tek bir ampul yanıyordu. Üst kattan çok hafif müzik sesi geliyordu.

Bodrumun bir duvarı şarap raflarıyla kaplıydı. Dibinde de bir sürü sandık duruyordu, sandıklardan bazıları açılıp içindekiler dışarı çıkarılmıştı. Yerde duran yeni, paslanmaz çelikten lavabonun yanında bir Rock-Ola Lüks Işıklı müzik dolabı durmaktaydı, onun da yanında en son çıkan plaklar ve müzik dolabını çalıştırmak için dizi dizi bozukluk vardı. Şarap duvarının önüne konan sandığın üzerinde ŞARAP MAHZENİ İÇİN - SOĞUKTA MUHAFAZA EDİN yazan bir etiket vardı. Sandıkta hafif bir çatırtı oldu.

Piyanist kendini belirsiz mısralardan korumak için müziğin dozunu yükseltti : *“İster sen ister ben gidelim, sorun yok sevgilim yalnız kalan ben olacağım, düşüneceğim hep seni Gece ve Gündüüüüüzzz.”*

Grutas el sıkışarak konuklarının arasında dolanıyordu. Küçük bir baş hareketiyle Ivanov'u kütüphanesine çağırdı. İçeride yalın, modern, ayaklı bir masa, çelik ve cam karışımı raflar ve Picasso'dan sonra Anthony Quinn tarafından “Mantık Bir Kadının Arkasıdır” diye yeniden adlandırılan bir heykel vardı. Ivanov heykele bakıyordu.

“Heykel sever misin?”

“St Petersburg, St. Petersburg iken babam orada küratördü.”

“İstersen dokunabilirsin” dedi Grutas.

“Teşekkür ederim. Moskova'ya gidecek cihazlar ne durumda?”

“Şu anda atmış buzdolabı Helsinki'de trende. Kelvinator marka. Peki sen benim için ne yaptın?”

Grutas parmaklarını kütürdetmeden duramıyordu.

O ses yüzünden, Ivanov taştan kalçaları seyredip Grutas'ı bekletti. "Elçilikte çocukla ilgili bir dosya yok" dedi sonunda. "T 'Humanite için bir makale yazmak üzere almış Litvanya vizesini. Güya, çiftlik arazileri ailesinin elinden alınıp devletleştirilince işlerin ne kadar iyi gittiğini ve çiftçilerin arıtma tesisi kurmak üzere kente göçmekten ne kadar mutlu olduğunu yazacakmış. Devrimi onaylayan bir aristokrat."

Grutas burnundan bir ses çıkardı.

Ivanov masaya bir fotoğraf koydu ve Grutas'a doğru itti. Fotoğrafta Leydi Murasaki ile Hannibal, apartmanın önünde görünüyorlardı.

"Bu ne zaman çekilmiş?"

"Dün sabah. Milko da benim adamlarımla birlikteydi çekilirken. Lecter veledi öğrenci, geceleri çalışıyor, tıp fakültesinde yatıp kalkıyor. Adamım Milko'ya her şeyi gösterdi - başka da bir şey bilmek istemiyorum."

"Milko'yu en son ne zaman görmüş?"

Ivanov keskin bir bakışla baktı. "Dün. Bir sorun mu var?"

Grutas omuz silkti. "Muhtemelen yok. Kadın kim?"

"Üvey annesi veya onun gibi bir şey. Güzel ama" dedi Ivanov, bir yandan da taş kalçaları okşuyordu.

"Bununki gibi bir kıcı var mıdır?"

"Sanmam."

"Peki ya ortalıkta dolanan o Fransız polisi?"

"Popil adında bir müfettiş."

Grutas dudaklarını büzdü, bir an için Ivanov'un odada bulunduğunu unutmuş gibiydi.

Mueller ve Gassmann kalabalığa baktılar. Paltolarla ilgileniyor ve konuklar bir şey aşırmasın diye dikkat ediyorlardı. Mueller, palto odasında Gassmann'ın boynundaki papyonu çekti, yarım döndürdü ve bıraktı. Lastikli papyon eski haline dönmüştü.

"Küçük bir pervane gibi kanat açıp, peri gibi uçabilir misin?" dedi Mueller.

"Onu bir daha döndürürsen, Cehennem tokmağı sanırsın" dedi Gassmann. "Flaline bak. Bluzunu içine sok. Hiç servis yapmadın mı daha önce?"

İkram firmasının adamına toplanması için yardım etmeleri gerekiyordu. Katlanır ziyafet masasını bodruma indirdiklerinde, basamakların altına gizlenmiş olan tombul lastik eldiveni fark etmediler. Eldiven bir tabak pudranın üstüne sarkıyor ve oradan çıkan bir fitil de, eskiden içinde domuz yağı bulunan üç kiloluk tenekeye uzanıyordu. Hava ısısı düştükçe yavaşlayan kimyasal bir reaksiyon oluşmaktaydı. Grutas'ın bodrumu tıp fakültesinden beş derece daha soğuktu.

GRUTAS BİR AZ daha havlu getirmesi için seslendiğinde, hizmetçi onun ipek pijamalarını hazırlamaktaydı.

Kadın Grutas'ın banyosuna havlu götürmekten hoşlanmıyordu ama sürekli bu iş için çağırılıyordu. Oraya girmek zorundaydı ama bakmak zorunda değildi. Grutas'ın banyosu tamamen beyaz seramik ve paslanmaz çeliktendi, ayaklı bir banyo küveti ve buzlu cam kapıları olan bir buhar odasıyla, odanın dışında bir de duşu vardı.

Grutas küvetine uzanmıştı. Tekneden getirdiği kadın esir, hapishane tipi emniyetli bir usturayla adamın göğsünü tıraş etmekteydi, bir düğmeye basınca usturanın bıçağı kilitleniyordu. Kadının yüzünün yan tarafı şişti. Hizmetçi onunla göz göze gelmek istemedi.

Duş kabininin her tarafı, duygulardan arınma hücresi gibi bembeyazdı ve dört kişiyi alacak büyüklükteydi. Akustiği en ufak sesi bile büyütecek nitelikteydi. Hannibal seramik zeminde yatarken saçlarının sürtünmesinden çıkan sesi bile duyabiliyordu. Birkaç kat havlunun altında, buhar odasının buzlu kapılarından hemen hemen hiç görünmüyordu. Havluların altında kendi soluklarını duyabiliyordu. Tıpkı Mischa ile halıya sarılıp yattıkları zamanki gibi. Şimdi onun sıcak saçlarının kokusunun olduğu yerde, tabanca, makine yağı ve pirinç kurşunlarla dumansız barut kokusu vardı.

Grutas'ın sesini duyabiliyordu ve daha yüzünü ancak sahra dürbünüyle görmüştü. Ses tonu değişmemişti - aynı donuk ve sevimsiz sestti.

Grutas hizmetçiye "Benim bornozumu ısıt" dedi. "Sonra biraz da buhar istiyorum. Buhar musluğunu aç." Kadın buhar odasının kapısını itti ve vanayı açtı. Buhar odasının onca beyazlığı arasında tek renk zaman sayacının kırmızı yüzeyi ve termometreydi. Buharın içinde okunabilecek kadar iri rakamlarıyla gemilerdeki cihazlara benziyorlardı. Zaman sayacının dakika kolu şimdiden kırmızı işarete doğru dönmeye başlamıştı.

Grutas'ın elleri ensesindeydi. Koltukaltında Nazi SS'lerinin yıldırım dövmesi vardı. Kaslarını hareket ettirerek yıldırım oynattı. "Boom! Donnenvetter!" Kadın esir ürkünce güldü. "Hayır, sana vurmayacağım artık. Şimdi hoşuma gidiyorsun. Sana takma diş de yaptırırım, yatağın başucundaki bardağa bırakırsın, başına iş açmaz."

Hannibal cam kapılardan bir buhar bulutuyla birlikte çıktı, silahını Grutas'ın kalbine doğrultmuştu. Öteki elinde de bir şişe saf alkol vardı.

Grutas küvete dalınca, sürtünme yüzünden teni gıcırıtılı bir ses çıkardı ve kadın Hannibal'ın arkasında olduğunu fark etmediği için korktu.

"Buraya gelmene sevindim" dedi Grutas. Hannibal'ın sarhoş olduğunu umarak elindeki şişeye baktı. "Hep sana bir şeyler borçlu olduğumu hissetmişimdir."

"Bu konuyu Milko'yla da görüştük."

"Ve?"

"Bir çözüme ulaştı."

"Para tabi ki! Ben yollamıştım, demek sana verdi? Güzel!"

Hannibal yüzüne bakmadan kadınla konuştu. "Havlunu küvette ıslat. Köşeye git ve oraya otur,

havluyula da yüzünü kapat. Hadi. İslat küvette.”

Kadın havluyu suya batırdı ve havluyula birlikte arkadaki köşeye çekildi.

“Öldür onu” dedi Hannibal’a.

“Yüzünü görmek için çok bekledim” dedi Hannibal. “Benzettiğim her kabadayıya senin yüzünü yakıştırdım. Daha iriyarı olduğunu sanıyordum.”

Hizmetçi bornozla yatak odasına girmişti. Banyonun kapısı açık durduğu için tabancanın namlusunu ve ucundaki susturucuyu görebiliyordu. Halının üstünde terlikleriyle ses çıkarmadan yürüyüp odadan ayrıldı.

Grutas da silaha bakıyordu. Bu Milko’nun tabancasıydı. Susturucuyla kullanmak için özel bir dili vardı. Eğer bu küçük Lecter ona alışık değilse tek bir atışla sınırlı demektir. Sonra silahı elinden kapabilirdi.

“Bu evde sahip olduğum şeyleri gördün mü Hannibal? Savaşın yarattığı fırsatlar! Sen güzel şeylere zaten alışıksın, şimdi de onlara sahip olabilirsin. Biz benziyoruz! Biz Yeni Adamlar’ız Hannibal. Sen, ben - kaymak tabaka - biz hep en üstte yüzüyor olacağız!” Eliyle köpükleri havalandırarak nasıl en üstte yüzeceklerini gösterdi, böylece küçük Lecter’in hareketlerine alışmasını sağlıyordu.

“Asker künyeleri yüzmez.” Hannibal Grutas’ın künyesini küvete attı ve künye bir yaprak gibi dibe battı. “Alkol yüzer.” Hannibal şişeyi de fırlattı ve Grutas’ın hemen üstündeki fayansa çarpan şişedeki sıvı başından aşağı döküldü, saçlarının arasına da cam kırıkları girmişti. Hannibal, Grutas’ı yakmak üzere cebinden Zippo çakmağını çıkardı. O çakmağı açarken, Mueller kulağının arkasına bir tabanca dayamıştı.

Gassmann’la Dieter Hannibal’ın kollarını iki yandan kavradılar. Mueller, Hannibal’ın tabancasının ağzını tavana doğru tutarak elinden aldı ve kendi beline soktu.

“Ateş etmeyin” dedi Grutas. “Seramikleri kırarsınız. Onunla biraz konuşmak istiyorum. Sonra kız kardeşi gibi bir küvette geberebilir.” Grutas küvetten çıktı ve bir havluya sarındı. Şimdi çaresizlik içinde gönül almaya çalışan kadına başıyla bir işaret yaptı. Grutas kolları iki yana açık olarak kendi etrafında dönerken, kadın da spreyle onun tıraşlı bedenine maden sodası sıktı.

“Bu maden sodasıyla insan kendini nasıl hissediyor biliyor musun?” dedi Grutas. “Yeniden doğmuş gibi. Artık yenilendim, yeni bir dünyaya hazırım ve o dünyada sana yer yok. Milko’yu tek başına öldürdüğüne inanamıyorum.”

“Biri yardım etti” dedi Hannibal.

“Onu küvetin üstünde tutun ve ben söyleyince doğrayın.”

Üç adam Hannibal’ı yere yatırıp kafasını ve boynunu küvete uzatmak için boğuştu. Mueller’in bir sustalı bıçağı vardı. Bıçağı Hannibal’ın gırtlığına dayadı.

“Bana bak Kont Lecter, sevgili prensim, kafanı çevir de bana bak, boynun gergin dursun ki kanların çabucak akıp gitsin. Uzun süre canın yanmasın.”

Buhar odasının aralık kapısından, Hannibal zaman sayacının kolunun ağır ağır ilerlediğini görebiliyordu.

“Şuna cevap ver” dedi Grutas, “O küçük kız açlıktan kıvransaydı, beni ona yedirmez miydin? Onu sevdiğin için?”

“Elbette.”

Grutas gülümsedi ve Hannibal’ın yanağını çimdikledi. “İşte. O duygu sende de var. Sevgi. Ben de kendimi o kadar seviyorum. Senden asla özür dilemem. Sen kardeşini savaşta kaybettin.” Grutas geçirdi ve güldü. “İşte bu geçirme benim yorumum. Sempat mi istiyorsun? Sözlükte bok ve sifilis

sözcüklerinin arasında bir yerde bulabilirsin. Doğru onu Mueller. Duyacağın son sözler bunlar olacak, sana yaşamak için senin ne yaptığını anlatacağım. Sen

Patlama banyoyu sarstı ve lavabo duvardan fırladı, borulardan su fişkırmaya başladı ve ardından ışıklar söndü. Karanlıkta yerde Hannibal'ı tutmaya çalışan Mueller, Gassmann, Dieter kadınla birlikte yuvarlandılar. Bıçak Gassmann'ın koluna saplanınca adam haykırmaya ve küfür etmeye başladı. Hannibal dirseğiyle birine sert bir darbe indirip ayağa fırladı. Bir namlu parladı ve bir tabanca seramik zeminde kayıp gitti, Hannibal'ın yüzüne kıymıklar geldi. Ağır bir duman duvardan kıvrım kıvrım yükseliyordu. Dieter yerde kayan tabancanın peşindeydi. Silahı Grutas kaptı, o arada kadın onun üzerine atlayıp tırnaklarını suratına geçirince kadının göğsüne iki el ateş etti. Grutas ayağa kalkmaya çalışırken silahı da doğrultuyordu. Hannibal ıslak havluyu Grutas'ın gözlerine çarptı. Dieter arkadan Hannibal'a saldırdı, Hannibal da kendini geriye doğru, onun üzerine fırlattı ve küvetin kenarının Dieter'in böbreklerine çarptığını hissetti, Dieter onu bırakmıştı. Daha kalkmadan bu kez Mueller üstüne atıldı, iri başparmaklarını Hannibal'ın çenesinin altına gömmeye çalışıyordu. Hannibal Mueller'e bir kafa atıp üzerini yokladı ve beline soktuğu silahı bulup, olduğu yerde tetiğe asıldı. İriyarı Alman uluyarak Hannibal'ın üstünden kaydı ve Hannibal silahla koşmaya başladı. Karanlık yatak odasında yavaşlamak zorunda kaldı, sonra duman dolu koridorda yine hızlandı. Koridorda hizmetçinin kovanını kaptı ve evin içinde koşarken onu da yanında götürdü. Bir kez arkasından ateş edildiğini duydu.

Kapıdaki koruma bekçi kulübesinden çıkmış ve evin yolunu yarılammıştı. "Su bul!" diye bağırdı Hannibal. Hızla koşarken kovayı adama uzattı. "Ben hortumu getireceğim!" Evin yolundan elinden geldiğince hızla koşup, ilk fırsatta kendini ağaçların arasına attı. Arkasından bağırtılar duyuyordu. Tepedeki meyve bahçesine ulaştı. Karanlıkta bujiyi yerine yerleştirdi.

Marşa basıp eliyle gaz verdi, biraz daha pompaladı. Motordan hafif bir boğulma sesi geldi. Bir daha pompaladı. Ve BM W bir homurtuyla uyandı. Hannibal çalıların arasından ok gibi fırlayıp, iki tarafı ağaçlı yoldan aşağı inmeye başladı, egzozu bir ağaç kütüğüne sürttü ama az sonra yola çıkmıştı, karanlıkta hızla devam etti, gevşeyen egzoz yere değdikçe kıvılcımlar çıkıyordu.

İtfaiyeceler o gece epeyce çalıştılar, Grutas'ın bodrumundaki közlere hortumla su sıkıp, duvarlardaki boşluklara su attılar. Grutas bahçenin kenarında duruyordu, arkasından gökyüzüne buhar ve duman yükselirken o gözünü Paris istikametine dikmişti.

ÖĞRENCİ HEMŞİRE’NİN koyu kızıl saçları ve neredeyse Hannibal’inkilerle aynı tonda kızıl kahve gözleri vardı. Kız önce içebilsin diye tıp fakültesinin koridorundaki su membaından kafasını kaldırdı, ama o önce yüzünü Hannibal’a yaklaştırıp kokladı. “Ne zaman başladın sigara içmeye?” “Bırakmaya çalışıyorum” dedi Hannibal.

“Kaşların da ütülenmiş!”

“Çakmağı yakarken dikkatsizlik ettim.”

“Ateşe dikkat etmiyorsan yemek de pişirmemelisin.” Kız başparmağını yalayıp Hannibal’ın kaşını düzeltti. “Oda arkadaşımınla bu gece et yapıyoruz. Bolca etimiz var eğer...”

“Teşekkür ederim. Sahiden. Ama bir sözüm var.”

Leydi Murasaki’ye ziyarete gelip gelemeyeceğini soran bir not göndermişti. Yanma da bir morsalkım dalı iliştimişti, sefil özüne uygun bir şekilde solmuş bir daldı. Leydi Murasaki’nin davet notu iki filiz eşliğinde geldi, bir mersin filizi ile minik bir kozalağı olan bir çam filizi. Çam dalı rasgele yollanmamıştı. Bir çam ağacı gibi heyecan ve sınırsızlık anlamı taşıyordu.

***

Leydi Murasaki’nin yaramazlığı boşa çıkmamıştı. Hannibal ona anavatanları Britanya’dan getirtilen dört tane mükemmel deniz kestanesi göndermişti. Kendisi de komşu kasaptan süte batırılıp iki tabak arasında bekletilmiş kuzu uykulukları aldı. Sonra Fauchon’da durup armutlu tart aldı ve son olarak da bir file portakal aldı.

Eli kolu dolu olarak çiçekçinin önünde durdu. Hayır, Hannibal mutlaka çiçek de getirirdi.

Hannibal çiçek getiriyordu. Lale, Kazablanka zambağı ve eğretili otlarından koca bir aranjman yaptırmıştı ve çiçekler motosikletinin arka selesinden sarkıyordu. Karşıya geçmekte olan iki genç kadın, çiçeklerin horoz kuyruğuna benzediğini söylediler. Işık yeşile dönerken kadınlara göz kırptı ve yüreğinde bir hafiflik duygusuyla fırlayıp gitti.

Leydi Murasaki’nin binasının yanındaki dar sokağa park edip çiçekleriyle birlikte köşeyi döndü. Popil ile iriyarı polis kapıdan fırlayıp onu tuttuklarında, kapıcıya el sallıyordu. Popil çiçekleri aldı.

“Onlar sizin için değil” dedi Hannibal.

“Tutuklusun” dedi Popil de. Hannibal kelepçelenirken Popil kucağında çiçeklerle bekledi.

Müfettiş Popil Quai des Orfèvres’teki ofisinde Hannibal’ı yalnız bıraktı ve polis ortamında yarım saat bekletti. Döndüğünde genç adamı aranjmandaki son çiçeği masasındaki sürahiye yerleştirirken buldu. “Nasıl buldunuz?” dedi Hannibal.

Müfettiş Popil elindeki kauçuk copla Hannibal’a sert bir şekilde vurunca, Hannibal oturdu.

“Sen bunu nasıl buldun?” dedi Popil.

Daha iriyarı olan iki polis de Popil’in ardından odaya girip Hannibal’ın yanına dikilmişti. “Her soruya cevap istiyorum : Sana bunu nasıl bulduğunu sordum?”

“El sıkmanızdan daha dürüstçe. Ve en azından cop temizdi.”

Popil bir zarftan, bir ipe geçirilmiş iki tane asker künyesi çıkardı. “Bunlar odanda bulundu. Bu ikisi Nuremberg’de gıyaben suçlu bulunan kişiler. Soru : Nerede bu adamlar?” “Bilmiyorum.”

“Onları asılırken izlemek istemez misin? Cellat İngiliz ipi kullanıyor ama kafalarını koparacak kadar sıkıyor. İpini kaynatıp uzatmıyor. Daha ziyade yo-yo gibi zıplıyorlar. Tam sana göre bir zevk olmalı.”

“Müfettiş, benim zevklerim konusunda asla bir şey anlamayacaksınız.”

“Adalet önemli değil, yeter ki onları sen öldür.”

“Sizin için de öyle değil mi Müfettiş? Hep onların ölmesini izliyorsunuz. Bu da sizin zevkiniz. Acaba yalnız konuşabilir miyiz?” Cebinden selofana sarılmış kanlı bir not çıkardı. “Louis Ferrat’tan size.”

Popil başıyla polislerimize çıkmalarını işaret etti.

“Louis’in üstündeki giysileri keserken size yazılmış bu notu buldum.” Kat yerinin üstündeki kısmı yüksek sesle okumaya başladı. “*Müfettiş Popil, neden bana kendinizin de cevap veremediği sorular sorarak işkence ediyorsunuz? Sizi Lyons ’ta gördüm. Ve böyle devam ediyor.*” Hannibal notu Popil’e uzattı. “Eğer açmak isterseniz, kurudu artık. Kokmuyor.”

Popil açarken kağıt hışırdadı ve içinden kararmış yaprakçıklar döküldü. Müfettiş Popil okumayı bitirince, kağıt şakağının yanına dayalı olarak öylece kaldı.

“Aile üyelerinizden bir kısmını çuf-çuftan veda anlamında el sallarken mi gördünüz?” dedi Hannibal. “O gün depoda trafiği siz mi yönetiyordunuz?”

Popil elinin tersiyle yüzünü sildi.

Hannibal yumuşak bir sesle, “Bunu yapmak istemiyorsunuz” dedi. “Bir şey bilsem bile niye size söylemek zorunda olayım? Bu mantıklı bir soru Müfettiş. Belki Arjantin’e geçtiklerini öğrenirsiniz.”

Popil gözlerini yumdu ve tekrar açtı. “Petain her zaman benim kahramanımdı. Birinci Dünya Savaşı’nda babam, amcalarım onun emrinde savaşmıştı. Yeni hükümeti kurduğunda bizlere ‘Almanları kovana kadar sadece huzuru sağlayın’ dedi. ‘Vichy Fransa’yı kurtaracak.’ Biz zaten polistik, ikisi aynı şeymiş gibi gelmişti.”

“Almanlara yardım mı ettiniz?”

Popil omuz silkti. “Ben huzuru korudum. Belki bunun onlara yardımı dokundu. Sonra trenlerinden birini gördüm. Ortadan kaybolup Direniş’e katıldım. Bir Gestapo’yu öldürene kadar bana güvenmediler. Almanlar misilleme olarak sekiz köylüyü vurdu. Sanki onları bizzat ben öldürmüşüm gibi hissettim. Ne biçim bir savaştı bu? Normandiya’da dövüştük, hendeklerde, birbirimizi tanımak için bunları öttürürdük.” Cırcırböceği sesi çıkaran bir aleti gösterdi. “Köprü başlarını tutan Müttefiklere yardım ediyorduk.” Aleti iki kez öttürdü. “Bu ben dostum, ateş etme demektir. Dortlich umurunda değil. Onları bulmam için bana yardım et. Grutas’ın izini nasıl buldun?”

“Litvanya’daki akrabalarım kanalıyla, annemin kilisedeki bağlantılarıyla.”

“Sahte evraklar yüzünden seni tutabilirim, sırf o dolandırıcının ifadesi buna yeter. Seni bırakırsam, bulduğun her şeyi bana anlatmaya yemin edeceksin. Tanrı’ya yemin eder misin?”

“Tann’ya mı? Evet, Tanrı’ya yemin ederim. İncil’iniz var mı?” Popil kitaplığından bir Pensees çıkardı. Hannibal alıp baktı. “Ya da şu sizin Pascal’ı kullanabiliriz, Pascal.”

“Leydi Murasaki’nin hayatı üstüne yemin eder misin?”

Bir anlık duraksama oldu. “Evet, Leydi Murasaki’nin hayatı üstüne.”

Hannibal, Popil’in masasındaki aleti alıp iki kere öttürdü.

Popil künyeleri uzattı ve Hannibal onları geri aldı.

Hannibal bürosundan çıkınca Popil'in asistanı içeri girdi. Popil pencereyi gösterdi. Hannibal binadan çıkınca sivil giyimli bir polis peşine düştü.

“Bir şeyler biliyor. Kaşları tütsülenmiş. Son üç gün içinde ile de France'de çıkan yangınları kontrol et” dedi Popil. “Bizi Grutas'a götürünce, onu çocukken işlediği kasap cinayetinden yakalamaya çalışacağım.”

“Niye kasap?”

“O bir çocukluk suçu Etienne, Öfke ile işlenmiş bir suç. Onun hapse girmesini istemiyorum, deli olduğunu ileri sürmesini istiyorum. Bir akıl hastanesinde onu inceleyip ne olduğunu bulabilirler.”

“Sizce ne o?”

“Küçük çocuk Hannibal, 1945'te karların içinde kız kardeşini kurtarmaya çalışırken ölmüş. Kalbi de Mischa ile birlikte ölüp gitmiş. Şimdi ne? Bunun için henüz bir kelime icat edilmedi. Daha iyi bir kelime olmadığı için, canavar diyebiliriz.”

LEYDİ MURASAKI’NIN Place de Vosges’deki apartmanının kapıcı bölmesi karanlık ve buzlu camlı Hollanda tipi kapısı kapalıydı. Hannibal anahtarıyla içeri girdi ve basamakları koşarak çıktı.

Kapıcı bölmesinde oturan kadın gelen postaları ayırmış ve önündeki masaya fal açar gibi daire daire dizmişti. Kadının boynuna bir bisiklet kilidi dolanmış ve neredeyse görünmez hale gelene kadar etine gömülmüştü, dili de dışarı sarkıyordu.

Hannibal Leydi Murasaki’nin sokak kapısına vurdu. İçeride telefonun çaldığını duyabiliyordu. Zil sesi acı bir çığlık gibi geliyordu kulağına. Anahtarım kilide sokunca kapı ardına kadar açılıverdi. Hannibal koşarak her tarafı aradı, yatak odasının kapısını iterken ürktü ama orası da boştu. Telefon ısrarla çalıyor çalıyordu. Ahizeyi kaldırdı.

***

Kafe de L’Este’nin mutfağında bir kafes dolusu kiraz kuşu Armagnac’a batırılıp ocaktaki büyük kazanda kaynamakta olan suya atılmak üzere bekliyordu. Gustas Leydi Murasaki’yi boynundan yakalayıp yüzünü kaynayan suya yaklaştırdı. Öteki eliyle de telefon almacını tutuyordu. Leydi Murasaki’nin elleri arkadan bağlanmıştı. Mueller de arkadan kollarını tutuyordu.

Hatta Hannibal’ın sesini duyan Grutas konuştu. “Sohbetimize devam etmek üzere, Japon’u da sağ görmek ister misin?” diye sordu.

“Evet.”

“Onu dinle ve yanakları yerinde duruyor mu tahmin et bakalım.”

Grutas ’in arkasından duyulan ses neydi? Kaynayan su mu? Hannibal bu sesin gerçek olup olmadığını bilmiyordu; rüyalarında duyduğu sestir bu.

“Küçük oğlanla konuş.”

Leydi Murasaki, “Canım, SAKIN diye söze başladı ama bitirmeden telefonda uzaklaştırıldı. Mueller’in elinden kurtulmak için çabaladı ve ikisi birlikte kiraz kuşlarının kafesine çarptılar. Kuşlar kendi aralarında çığlık çığlığa ötüştüler.

Grutas Hannibal’la konuştu. “CANIM, kardeşin için iki adam öldürdün ve evimi havaya uçurdun. Şimdi sana cana karşı can öneriyorum. Her şeyi getir, asker künyelerini, Kazan Gözcüsü’nün küçük envanterini, bütün o kahrolası şeyleri. İçimden onun sesini kesivermek geliyor.”

“Nereye

“Kes sesini. Trilbardou yolunun otuz üçüncü kilometresinde bir telefon kulübesi var. Güneş doğarken orada ol, arayacağız. Orada olmazsan kadının yanaklarını postayla alırsın. Eğer Popil’i veya başka bir polisi görürsem, kalbini de alırsın. Belki çalışmalarında kullanabilirsin, odaları bir ara bakalım kendi yüzünü de bulabilecek misin? Cana can, tamam mı?”

Hannibal da “Bir cana bir can” dedi. Hat kesildi.

Dieter ile Mueller Leydi Murasaki’yi kafenin önündeki bir minibüse götürdüler. Kolnas Grutas’ın arabasındaki plakaları değiştirdi.

Grutas minibüsü açıp bir Dragunov suikast tüfeği çıkardı. Tüfeği Dieter'e uzattı. "Kolnas, bir kavanoz getir." Grutas söylediklerini Leydi Murasaki'nin de duymasını istiyordu. Talimatlarını verirken bir tür açlıkla kadının yüzüne bakmaktaydı.

"Arabayı al. Onu telefonun başındayken vur" dedi Dieter'e. Sonra kavanozu uzattı. "Taşaklarını da Nemours'un aşağısına tekneye getir."

Hannibal pencereden bakmak istemedi; Popil'in sivil polisi yukarı bakıyor olabilirdi. Yatak odasına gitti. Yatağa oturup bir anlığına gözlerini kapadı. Arka plandaki sesler zihninde çınlıyordu. *Cik, cik.* Kiraz kuşlarının Baltık lehçesi.

Leydi Murasaki'nin yatak takımları lavanta kokulu ketendendi. Çarşafı iki avucuyla yakalayıp yüzüne götürdü, sonra bütün yatak takımlarını alıp banyo küvetine batırdı. Oturma odasına bir çamaşır ipi gerip, ipe bir kimono astı ve karşısına da dönen bir vantilatör yerleştirdi. Vantilatör ağır ağır döndükçe kimonoyu ve ince perdelere vuran gölgesini oynatıyordu.

Samuray zırhının önünde durup hançeri eline aldı ve Lort Date Masamune'nin maskesine baktı.

"Eğer ona yardım edebilirsen, şimdi et."

Sonra ipi boynuna dolayıp hançeri yakasından içeri kaydırıldı.

Hannibal hapishanede intihar edenlerin yaptığı gibi ıslak çarşafı büküp düğüm attı. İşini bitirdiğinde teras korkuluğundan aşağıdaki arka sokağa sarkan dört buçuk metrelik bir halat elde etmişti.

Ağır ağır aşağı kaydı. Çarşaf bitince kendini bıraktı ve ona uzun gelen bir süre havada kaldıktan sonra yere çarptı, ayakları karıncalandı ve yuvarlandı.

Sonra kalkıp motosikletini iterek ara sokaktan arka caddeye çıktı ve üzerine atlayıp çalıştırdı. Milko'nun silahını almak için acele etmesi lazımdı.

KAFE de L'ESTE'NİN dışındaki kuşhanede kiraz kuşları parlak ay ışığının altında telaşla söylendiler. Terasın tentesi yukarı toplanmış ve şemsiyeler kapatılmıştı. Yemek salonu karanlıktı ama mutfakta ve barda hala ışık vardı.

Hannibal, Hercule'nin yeri paspasladığını görebiliyordu. Kolnas bir hesap defteriyle barda oturmaktaydı. Hannibal karanlığa doğru geri çekildi, motosikletini çalıştırdı ve ışıklarını yakmadan uzaklaştı.

Rue Juliana'daki evin son beş yüz metresini yürüyerek gitti. Eve giden yola bir Citroen Deux Cheveaux park edilmişti; şoför koltuğunda oturan adam sigarasının son nefesini çekiyordu. Hannibal izmaritin bir yay çizerek yoldaki su birikintisine düşmesini uzaktan izledi. Adam koltuğuna iyice yerleşip başını arkaya yaslamıştı. Uyumaya hazırlanıyor olabilirdi.

Mutfağın dışındaki çalılarının arasından evin içini görebiliyordu. Bir pencerenin önünden geçen Madam Kolnas, göremeyeceği kadar kısa boylu biriyle konuşuyordu. Hava sıcak olduğu için sineklikli pencereler açıktı. Mutfağın tel kapısı da bahçeye açılıyordu. Hançer sinek telini kolayca kesti ve kancayı yerinden çıkardı. Hannibal ayaklarını paspasa silip içeri girdi. Mutfak saati gürültüyle çalışıyordu. Banyoda akan suyun sesini de duyabilmekteydi. Banyo kapısını geçti, yerde gıcırta olmasın diye duvar dibinden ilerliyordu. Madam Kolnas'ın banyoda bir çocukla konuştuğunu duydu.

Yandaki kapı aralıktı. Hannibal oyuncak dolu rafları ve kocaman, tüylü bir fili görebiliyordu. Odaya baktı. Bir çift karyola vardı. Katerina Kolnas kapıya yakın olan yatakta uyuyordu. Hannibal kızın şakağında atan nabzını görebiliyordu. Kolunda yine Mischa'nın bileziği vardı. Hannibal ışıktan gözlerini kırıştırdı. Kendi göz kırpışım da duydu. Çocuğun soluk alıp verişini de duyabiliyordu. İçinde kopan fırtınaya rağmen en küçük sesi bile duymaktaydı.

“Gel canım, kurulanma zamanı” dedi Madam Kolnas.

Grutas'ın siyah ve kahin görünüşlü teknesi kalın sislerin arasında bir iskeleye bağlı duruyordu. Grutas ve Mueller Leydi Murasaki'yi bağlı ve ağzında bir tıkaçla tekneye taşıdılar ve kamaranın arkasındaki iskeleye göturdüler. Grutas bir tekmeyle alt güvertedeki muamele kabininin kapısını açtı. Kamaranın ortasında, altına kanlı bir çarşaf serilmiş bir sandalye vardı.

“Pardon, kamaranız henüz hazır değil” dedi Grutas. “Oda servisini arayayım bari. Evaü” Güverteye çıkıp yan kamaraya gitti ve kapıyı açtı. Ranzalara zincirlenmiş üç kadın yüzlerinde nefret ifadesiyle ona baktılar. Eva kadınların giysilerini topluyordu.

“Buraya gel.”

Eva muamele kamarasına geldi, Grutas'tan uzak duruyordu. Kanlı çarşafı alıp, sandalyenin altına temizini yaydı. Kanlı çarşafı alıp çıkıyordu ama Grutas “Bırak onu” dedi. “Şuraya koy ki kadın görebilsin.”

Grutas ve Mueller Leydi Murasaki'yi iskemleye bağladılar.

Grutas, Mueller'i gönderdi. Duvarın dibindeki bir şezlonga oturup bacaklarını açtı ve uyluklarını ovmaya başladı. “Bana biraz mutluluk vermezsen başına gelecekler hakkında bir fikrin var mı?” dedi.

Leydi Murasaki gözlerini kapadı. Teknenin sarsıldığını ve hareket ettiğini duydu.

Hercule iki sefer yapıp çöpleri dışarı taşıdı. Bisikletinin kilidini açtı ve yola koyuldu.

Hannibal mutfak kapısından içeri girerken Hercule'ün bisikletinin arka lambası hâlâ görülebiliyordu. Kanlı bir pakette ağır bir şey taşımaktaydı.

Kolnas defteriyle birlikte mutfağa geldi. Ocağı açıp bazı kağıtları üstüne koydu ve ateşe doğru itekledi.

Arkasından Hannibal "Herr Kolnas, kaselerle çevrili" dedi.

Kolnas ok gibi dönünce Hannibal'ın duvara yaslanmış kendisine baktığını gördü. Bir elinde bir kadeh şarap, ötekinde ise bir tabanca vardı.

"Ne istiyorsun? Burayı kapadık."

"Kolnas kase cennetinde. Kaselerle çevrili. Asker künyenizi takıyor musunuz Herr Kolnas?"

"Benim adım Kleber, Fransız vatandaşıyım ve şimdi polisi arıyorum."

"Durun ben arayayım sizin için." Hannibal kadehini bıraktı ve telefonu kaldırdı. "O arada Savaş Suçları Komisyonunu da arasam bir sakıncası olur mu? Parasını ben öderim."

"Siktir git. Canın kimi isterse onu ara. Ciddiyim, onları da arayabilirsin. Ya da ben arayayım. Benim belgelerim var, dostlarım var."

"Benim de çocuklarım var. Sizininkiler."

"Bu ne demek oluyor?"

"İkisi de bende. Evinize gittim, Rue Juliana'ya. Koca tüylü filin durduğu odaya girdim ve onları aldım."

"Yalan söylüyorsun."

"'Onu al, zaten ölecek' demiştiniz. Hatırladınız mı? Grutas'ın arkasında elinde kasenizle beklerken."

"Fırınınız için bir şey getirdim." Hannibal arkasına uzandı ve kanlı paketini ortadaki masaya attı. "Birlikte pişirebiliriz, tıpkı eskiden olduğu gibi." Mischa'nın bileziğini masaya koydu. Bilezik birkaç kez yuvarlandıktan sonra durdu.

Kolnas boğulur gibi bir ses çıkardı. Bir an titreyen elleriyle pakete dokunamadı ama sonra yırtarak açtı, içindeki kanlı kasap kağıdını da yırttı, etler ve kemiklerle karşılaşana kadar yırtmaya devam etti.

"Bu sadece rostoluk et Herr Kolnas. Les Halles'den aldım. Ama insan neler hissediyor, görüyor musunuz?" Kolnas masanın üstüne yığıldı, kanlı elleri Hannibal'ın suratını aradı ama yetişemedi ve Hannibal onu yakalayıp aşağı çekti. Tabancayla Kolnas'ın kafasına vurdu, fazla sert vurmamıştı ve Kolnas'ın dünyası karardı.

Hannibal'ın kanlı suratı kendi rüyalarındaki şeytani suratlara benzemişti. Gözlerini açana kadar Kolnas'ın yüzüne su döktü.

"Katerina nerede, ona ne yaptın?" dedi Kolnas.

"Gayet iyi Herr Kolnas. Pembe ve mükemmel. Şakağında nabzının atışını görebiliyorsunuz. Siz Leydi Murasaki'yi bana verince ben de onu vereceğim size."

"Bunu yaparsam ölmüş bir adam olurum."

"Hayır. Grutas tutuklanacak ve ben de sizin yüzünüzü unutacağım. Çocuklarınızın selameti için sizi bırakacağım." "Onların sağ olduğunu nereden bileyim?"

"Kız kardeşimin ruhuna yemin ederim ki seslerini duyacaksınız. Sağ olarak. Bana yardım etmezseniz sizi öldüreceğim ve çocukları da açlıktan ölmeye bırakacağım. Grutas nerede? Leydi Murasaki nerede?" Kolnas yutkundu, ağzına gelen kanı yutmuştu. "Grutas'ın ev tipi bir teknesi var."

Bir kanal teknesi, onunla geziyor. Nemours'un güneyindeki Canal de Loing'de.”

“Teknenin adı ne?”

“Christabel. Söz verdin, çocuklarım nerede?”

Hannibal, Kolnas'ı ayağa kaldırdı. Kasanın yanında duran telefonu aldı, bir numara çevirdi ve almacı Kolnas'a uzattı.

Bir an için Kolnas kendi karısının sesini tanıyamadı ve sonra “Alo! Alo! Astrid?? Çocukları kontrol et, Katerina'yla konuşmak istiyorum! Ne diyorsam onu yap!”

Uykusundan kaldırılan çocuğun mızımız sesini dinlerken Kolnas'ın yüzü değişti. Önce rahatladı, sonra kasanın altında tabancayı arayan eli boş kalınca yüzüne boş bir ifade geldi. Omuzları çöktü. “Beni kandırdınız Herr Lecter.” “Sözümü tuttum. Çocuklarınızın hatırı için de —”

Kolnas yumruğuyla koca Webley'e vurunca Hannibal'ın elinden fırlayan tabanca ikisinin arasına düştü ve Hannibal hançeri çıkarıp Kolnas'ın çenesine sapladı, hançerin ucu başının tepesinden çıkmıştı.

Telefon almacı kablonun ucunda sürüklendi. Kolnas yüzüstü yere yığıldı. Hannibal onu çevirip mutfak iskemlesine oturdu ve bir süre ona baktı. Kolnas'ın gözleri açıldı, cam gibi olmuştu. Hannibal kaseyi adamın yüzüne kapadı.

Sonra kiraz kuşlarının kafesini alıp dışarı çıktı. Sonuncu kuşu eliyle tutup ay ışığıyla parlayan gökyüzüne salması gerekti. Uçsunlar diye kuşları kış kışladı. Bir sürü oluşturarak önce bir daire çizdiler, terasta minik gölgeler oynadı, rüzgarı anlamaya ve kutup yıldızını bulmaya çalışıyorlardı. Hannibal “Gidin” dedi. “Baltık o tarafta. Hep orada kalın.”

UÇSUZ BUCAKSIZ gecede, ile de France'nin karanlık tarlalarının arasında tek bir ışık geçiyordu, Hannibal motosikleti iyice yatırmış, gaza abanmaktaydı. Nemours'un güneyinde beton yoldan çıkıp, Canal de Loing boyunca devam eden yolu izlemişti, beygirlerin tekne çekmesi için yapılmış olan yol asfalt ve çakıl karışımıydı, şimdi ise her iki tarafında yüksek bitkiler olan tek şeritli bir yoldan gidiyordu. Bir ara, ineklerin arasından geçerken hızla zikzak çizince yoldan savrulmuştu, çamurlukların altında çakıllar gıcırdamış ama Hannibal motoru toparlamayı başarmıştı. Motosikletin başı bir süre sarsıldıktan sonra yeniden hızla ileri atıldı.

Nemours'un ışıklarını giderek arkada bırakıyordu, artık her taraf düz araziydi ve ileride sadece karanlık vardı, farın ışığında çakıllar ve yabancı otlar net bir şekilde beliriyor ve önündeki karanlık sarı ışığı emiyordu. Kanal boyunca fazla güneye inip inmediğini merak etti - acaba tekne arkasında mı kalmıştı?

Motosikleti durdurup ışıklarını kapadı, karanlıkta oturup karar vermek istiyordu, motor altında titriyordu.

Çok uzakta, karanlığın içinde sanki iki tane küçük ev çayırdaki arka arkaya gidiyormuş gibiydi, güverte kabinleri Canal de Loing kıyısından ancak görünüyordu.

Vladis Grutas'ın yüzer evi, kanalın iki kıyısına yumuşak dalgalar göndererek güneye doğru gayet sessiz ilerliyordu, her iki kıyıdaki çayırlarda inekler uykuya dalmıştı. Uyluğuna dikiş atılmış olan Mueller, ön güvertedeki branda koltukta oturuyordu, yanındaki kamara iskelesinin korkuluğuna bir çifte dayalıydı. Kıç tarafta, Gassmann bir dolabı açıp brandadan yapılmış usturmaçaları aldı.

Üç yüz metre gerideki Hannibal yavaşladı, motor mırıldanmaya devam ediyor, baldırlarına yabancı otlar sürünüyordu. Sonunda durup, motosikletin çantasından babasının sahra dürbününü çıkardı. Karanlıkta teknenin adını okuyamıyordu.

Teknenin sadece seyir ışıkları yanıyor, bir de arka taraftaki perdelerin ardından ışık geliyordu. Bu kısımda kanal çok genişti, dolayısıyla güverteye atlayabileceğinden emin olamazdı.

Kıyıdan, dümen evindeki kaptanı tabancayla vurabilirdi - kesinlikle dümenin başından ayırabilirdi adamı - ama o zaman teknedekiler alarma geçecek ve tekneye biner binmez onlarla yüzleşmek zorunda kalacaktı. Aynı anda iki taraftan birden gelebilirlerdi. Kıç tarafta kapalı bir kamara iskelesi ve baş tarafa yakın karanlık bir yer görebiliyordu, muhtemelen o da alt güverteye inen başka bir girişti.

Dürbünün ışığı kıça yakın olan dümen evinin camlarında parladı ama içeride başka birini göremedi. Onların önüne geçmesi gerekiyordu. Beygir yolu suya yakındı ve tarlalar fazla inişli çıkışlıydı.

Hannibal, beygir yolundan giderek kanal teknesini geride bıraktı, yanından geçerken teknenin vızıltısını hissetmiş ve bir göz atmıştı. Gassmann kıç tarafta dolaptan branda usturmaçaları çıkarıyordu. Motosiklet geçerken başını çevirip baktı. Pervaneler bir güverte lombozunun altında dönüyordu.

Hannibal hızını azalttı. Bir kilometre ötede kanalı geçen bir arabanın ışıklarını gördü.

Loing, bir kanal teknesinin direğinin iki katını aşmayan bir havuza doğru daralıyordu. Havuz, taş bir köprüyle bağlantılıydı, akıntıyı kesen kapıları taş bir kemerin içine oturtulmuştu, havuz alanı köprünün devamı olan bir kutu gibiydi ve *ChristabeV*den fazla uzun değildi.

Hannibal, teknenin kaptanı belki onu görüyordur diye köprü yolu boyunca sola döndü ve yüz metre daha gitti. Sonra ışıklarını kapadı, geri dönüp köprüye yaklaştı ve motosikletini yolun kenarındaki çalının arasına itti. Karanlığın içinde yürümeye başladı.

Kanal kıyısında ters duran birkaç kayık vardı. Hannibal onların arasında yere oturdu ve kayıkların üstünden, hâlâ yarım kilometre ötede olan teknenin gelişini izledi. Ortalık zifiri karanlıktı. Köprünün öbür ucundaki küçük evde bulunan radyonun sesini duyabiliyordu, herhalde havuz bekçisinin eviydi.

Kanal teknesinin cılız seyir ışıkları son derece ağır bir şekilde yaklaşıyordu, kırmızı sancak ışığı Hannibal'ın olduğu taraftaydı ve onun arkasında da direğin tepesindeki silyon feneri görünüyordu. Tekne durmak ve havuzun içinde bir metre alçalmak zorundaydı. Hannibal kanalın kıyısına yattı, her tarafında yabancı otlar vardı. Cırcırböceklerinin ötmesi için mevsim erkendi.

Kanal teknesinin yavaş yavaş yaklaşmasını bekledi. Düşünme zamanıydı. Kafede Kolnas'a yaptıklarının bir kısmını hatırlamak hoş değildi: O kadar kısa sürede bile Kolnas'ın canını almak güç olmuştu ve konuşmasına izin vermek de tatsızdı. Güzel kısmı, elindeki hançer küçük bir boynuz gibi Kolnas'ın kafasını delip çıkarken hissettiği çattıydı. Milko'dan daha tatmin edici olmuştu. İşin eğlenceli tarafı ise Dortlich'in kafasını keserken Pisagor teoremini kanıtlamış olmaktı. En çok beklediği şey de, Leydi Murasaki'yi Champs de Mars restoranında güveçte tavşan yemeye davet etmektir. Hannibal gayet sakindi. Nabızı 72'ydi.

Havuzun kenarı karanlıktı ve gökyüzü berrak ve yıldız doluydu. Kanal teknesinin direğinin tepesindeki silyon feneri, tekne havuza ulaştığında en alçaktaki yıldızların arasında olacaktı.

Teknenin direği geriye doğru yattığında daha alçaktaki yıldızların hizasına gelmemişti, direğin üstündeki fener kayan bir yıldız gibi bir yay çizerek alçalmıştı. Hannibal teknenin ışılдаğındaki filamanı gördü ve hemen otların arasına çöküp, havuzun kapılarına doğru dönerek üzerinden geçmesini bekledi, o sırada teknenin kornası duyuldu. Kanal bekçisinin kulübesinde bir ışık parladı ve bir dakika bile geçmeden adamın biri dışarı çıkıp lastik çizmelerini ayağına geçirdi. Hannibal susturucuyu Milko'nun tabancasına taktı.

Vladis Grutas ön iskeleye gelip güvertede durdu. Vücudunu esnetti ve suya bir sigara izmariti fırlattı. Sonra Mueller'e bir şeyler söyledi ve çiftiyi alıp, havuz bekçisinin göremeyeceği şekilde güvertedeki saksıların arasına sakladıktan sonra tekrar aşağı indi.

Kıç tarafta Gassmann usturmaçaları atıp hazırlıklarını yaptı. Akıntıyı durduran kapaklar kalktı. Bekçi kanalın yanındaki kulübesine döndü ve havuzun iki ucunda bulunan baba ışıklarını yaktı. Kanal teknesi havuzda köprünün altına doğru kaydı, kaptan durmak için makineyi geri yola aldı. Motor sesinden yararlanan Hannibal, taş korkuluklardan görünmeyecek şekilde çömelerek köprünün üstünde koşmaya başladı.

Altından kayan tekneye, güvertesine ve kamara lumbozlarına baktı. Bir an için Leydi Murasaki'yi bir iskemlede bağlı olarak görür gibi oldu.

Suyun, alçaktaki akıntıyla aynı seviyeye indirilmesi yaklaşık on dakika sürdü, ağır kapaklar gürültüyle açılırken, Gassmann ve Mueller yerlerini almışlardı. Havuz bekçisi tekrar evine döndü. Kaptan makine kolunu ileri itti ve kanal teknesinin arkasındaki sular köpürdü.

Hannibal korkuluktan eğildi. Atmış santim mesafeden Gassmann'ın kafasına ateş etti ve aynı anda korkuluğun üstüne çıkıp aşağı atladı, atlarken Gassmann'ı da yere devirmişti. Kaptan, Gassmann'ın

düşerken çıkardığı sesi duydu ve önce kış tarafa bakıp boş olduğunu gördü.

Hannibal kış taraftaki iskele kapısını yokladı. Kilitliydi.

Kaptan dümen evinden eğilip seslendi. “Gassmann?”

Hannibal kıştaki cesedin yanına çömelip belini yokladı. Gassmann silahlı değildi. Hannibal ileri gitmek için dümen evini geçmek zorundaydı ve Mueller de baş taraftaydı. Sağ kenardan ilerledi. Kaptan ise soldan çıkmış ve Gassmann’ın orada yattığını görmüştü, başından kan akıyordu.

Hannibal, alt güverte kamaralarının yanından eğilerek hızla ileri atıldı.

Teknenin durduğunu hissetti ve koşmaya başladı, arkasından bir silah sesi duydu, kurşun bir direğe isabet etti ve omzuna kıymıklar battı. Arkasına döndü ve kaptan, kasara kamarasının arkasına saklandı. Ön iskelenin yakınlarında bir an için dövmeleli bir el ve silah görüldü, Mueller çiftelyi bitkilerin arasından almıştı. Hannibal isabetsiz bir atış yaptı. Kolunun üst kısmında bir sıcaklık ve ıslaklık hissetti. İki güverte kamarasının arasına dalıp iskele tarafından çıktı ve çömelmiş vaziyette ileri doğru koştu. Öndeki kamaranın yanından geçerken yine doğruldu. Çömelmiş bekleyen Mueller, Hannibal’ı duyunca ayağa fırlayıp çiftelyi savurdu, tüfeğin namlusu iskelenin kenarına çarptı, tekrar savurdu ve o arada Hannibal tetiğe asılma fırsatı bulup göğsüne dört el ateş etti. Çifte ateş aldı ve iskele girişinin yanındaki ahşap kaplamada koca bir delik açtı. Mueller yalpalayarak geri geri gitti, eğilip göğsüne baktı ve arkaya doğru devrilip ölü olarak korkuluğa takıldı. Buradaki kapı kilitli değildi. Hannibal basamaklardan aşağı indi ve kapıyı arkasından kilitledi.

Kış tarafta, kaptan Gassmann’ın cesedinin yanında çömelmiş, ceplerinde anahtar arıyordu.

Hannibal alt güvertenin dar geçidinde hızla ilerledi. İlk kamaraya baktı, boştu, sadece ranzalar ve zincirler vardı. İkinci kapıyı ardına kadar açınca Leydi Murasaki’yi iskemlede bağlı gördü ve ona doğru koştu. O anda kapının arkasında bekleyen Grutas, sırtına ateş etti, kurşun kürek kemiklerinden sekip aşağı indi. Hannibal’ın alt kısmından kan fişkırıyordu.

Grutas gülümseyerek yaklaştı. Tabancasını Hannibal’ın çenesinin altına dayadı ve Hannibal’ı devirdi. Silahını da bir tekmede uzaklaştırmıştı. Sonra kemerinden bir hançer çıkarıp ucuyla Hannibal’ın bacaklarını dürttü. Bacakları hareket etmedi.

“Omurgandan vurulmuşsun benim küçük Mannlein’im” dedi. “Bacaklarını hissedemiyor musun? Ne kötü. Demek ben taşaklarını keserken de hissetmeyeceksin.” Grutas Leydi Murasaki’ye gülümsedi. “Bozuklukların için sana bir kese yapacağım.”

Hannibal’ın gözleri açıldı.

Grutas uzun bıçağı Hannibal’ın suratının önünde sallayarak, “Görebiliyor musun?” dedi. “Harika! Şimdi şuna bak.” Grutas Leydi Murasaki’nin önünde durup hançerin ucunu yanağında hafifçe gezdirdi, derisini belli belirsiz çiziyordu. “Yanaklarına biraz renk verebilirim.” Hançeri Leydi Murasaki’nin başının yanından arkaya geçirdi. “Seks için bazı yeni yerler yaratabilirim.”

Leydi Murasaki hiçbir şey söylemedi. Bakışları Hannibal’a sabitlenmişti. Hannibal’ın parmakları seğirdi, eli yavaşça başına doğru gitti. Gözleri Leydi Murasaki’den Grutas’a sonra tekrar Leydi Murasaki’ye kaydı. Leydi Murasaki kafasını kaldırıp Grutas’a baktı, yüzünde ıstırapla birlikte heyecan da vardı. Kendisinin olmak isteyeceği kadar güzeldi. Grutas eğilip sert bir şekilde öptü onu, dudaklarını ısırıldı, yüzünü yüzüne sürttü, sert, anlamsız yüzü solmuş, elini kadının bluzundan içeri sokarken donuk mavi gözlerini hiç kırpmamıştı.

Hannibal elini arkasına götürdü ve yakasından hançeri çekti, hançer Grutas’ın kurşunuyla kanlanmış, eğilmiş ve bel vermişti.

Grutas gözlerini kırptı, yüzü ıstırapla çarpıldı, ayak bilekleri büküldü ve yere devrildi, o düşerken

Hannibal altından kaçmıştı. Ayak bilekleri birbirine bağlanmış olan Leydi Murasaki Grutas'ın kafasını tekmeledi. Grutas silahını kaldırmaya çalıştı ama Hannibal namlusunu tutup çevirince tabanca havaya fırladı. Hannibal, hançerle Grutas'ın el bileğinde bir yara açtı. Grutas dirseklerinin üzerinde sürünerek yerde kayan tabancaya ulaşmaya çalıştı, sonra dizlerinin üstüne kalkıp o şekilde gitti ve bir daha düştü, yolda beli kırılmış bir hayvan gibi dirsekleriyle kendini çekmeye çabaladı. Hannibal Leydi Murasaki'nin kollarını bağlayan ipleri kesti ve Leydi Murasaki arkasında duran Grutas'ın hançerini alıp ayak bileklerindeki ipleri kesti. Sonra kapının yanındaki köşeye çekildi. Sırtı kanlar içindeki Hannibal, silahı Grutas'tan uzaklaştırdı.

Grutas durup, dizlerinin üstünde Hannibal'a baktı. Üstüne garip bir sükunet gelmişti. Donuk buz gibi gözlerini Hannibal'a dikti.

“Birlikte ölüme yelken açtık” dedi. “Ben, sen, düzdüğün üvey annen, öldürdüğün erkekler.”

“Onlar erkek değildi.”

“Dortlich'in tadı nasıldı, balık gibi mi? Milko'yu da yedin mi?”

Leydi Murasaki durduğu köşeden konuştu. “Hannibal, eğer Popil Grutas'ı alırsa seni bırakabilir. Hannibal benimle ol. Onu Popil'e ver.”

“O benim kız kardeşimi yedi.”

“Sen de yedin. Niye kendini öldürmedin?”

“Hayır. Bu bir yalan.”

“Ah, evet yedin. Kibar Kazan Gözcüsü sana da suyunu içirdi. Bunu bilen herkesi öldürmek zorundasın, öyle değil mi? Şimdi kadının da biliyor artık, onu da öldürmen lazım.”

Hannibal kanlı bıçağı elinden bırakmadan kulaklarını kapadı. Sonra Leydi Murasaki'ye döndü, onun yüzünden bir şeyler okumaya çalıştı, yanma gitti ve Leydi Murasaki onu göğsüne bastırdı.

“Hayır Hannibal. Bu bir yalan” dedi. “Onu Popil'e ver.”

Grutas hiç durmadan konuşarak silaha doğru ilerliyordu. “Kardeşini yedin, yarı baygındın, dudakların yağ içindeydi.”

Hannibal tavana doğru haykırdı. “HAYIIIIIRRR!” Ve bıçağını kaldırıp Grutas'a koştu, silahın üstüne bastı ve Grutas'ın çığlıkları arasında bıçakla suratına bir M harfi yaptı. “Mischa'nın M'si! Mischa'nın M'si. Mischa'nın M'si.” Grutas sırtüstü yere devrilince bu kez bedenine daha büyük bir M yaptı.

Arkasından bir çığlık geldi. Kızıl sislerin arasından bir silah ateşlendi. Hannibal silahın ağzını az yukarısında hissetmişti. Vurulup vurulmadığını bilmiyordu. Döndü. Kaptan arkasında duruyordu, onun da arkası Leydi Murasaki'ye dönüktü ve hançerin sapı köprücük kemiğindeydi, ucu ise aortuna saplanmıştı; tabanca kaptanın parmaklarının arasından kaydı ve kaptan yüzüstü düştü.

Hannibal ayaklarının üstünde sallanıyordu, yüzü kızıl bir maskeye dönüşmüştü. Leydi Murasaki gözlerini kapadı. Titriyordu.

Hannibal “Vuruldunuz mu?” diye sordu.

“Hayır.”

“Sizi seviyorum Leydi Murasaki” dedi ve yanma gitti.

Leydi Murasaki gözlerini açıp onun kanlı ellerini itti.

“Sevmek için neyin kaldı ki?” dedi ve koşarak kamaradan çıktı, iskeleye tırmandı ve parmaklığın üstünden kanala daldı.

Tekne hafifçe kanalın kenarına çarptı.

Christabel'de Hannibal, gözleri donuklaşmış ölümlerle baş haşaydı. Mueller ve Gassmann şimdi alt

güvertede, kamara iskelesinin dibindeydiler. Vücutunda balık sırtı gibi kızıl izler olan Grutas öldüğü kamarada yatıyordu. Hepsinin kollarında koca kafalı bebekler gibi birer tanksavar vardı. Hannibal silah dolabından son tanksavarı da alıp makine dairesine indirdi, silahın tank savar füzesiyle yakıt tankı arasında iki adım mesafe vardı. Teknenin alt deposundan bir borda kancası aldı ve ipi tanksavarın tetiğine bağıladı. Tekne yaklaşıp kanalın taş sınırına hafifçe çarpana kadar borda kancası elinde güvertede durdu. Güvertede durduğu için, köprüde yanıp sönen ışıkları görebiliyordu. Bağırmalar ve bir köpek havlaması duydu.

Kancayı suya attı. İp yanında kıvrılarak açılırken Hannibal kıyıya atladı ve tarlaların arasına daldı. Dönüp arkasına bakmadı. Dört yüz metre kadar gitmişti ki patlama oldu. Şok dalgasını sırtında hissetti ve aldığı darbe etkisiyle burnunun üstüne düştü. Bir metal parçası yanında toprağı saplandı. Tekne kanalda alev alev yanarken, gökyüzüne doğru kıvılcımlar yükseldi. Diğer tanksavarlardaki mermiler alev aldıkça, gökyüzüne yanan tahtaların fırlamasına yol açan başka patlamalar oldu.

Bir buçuk kilometre öteden, havuzun kenarındaki polis araçlarının yanıp sönen ışıklarını gördü. Geri dönmedi. Tarlalardan yürüyerek yola devam etti ve gün ışığıyla birlikte onu buldular.

EMNİYET MÜDÜRLÜĞÜ'NÜN doğuya bakan pencereleri, sıcak aylarda kahvaltı vakti Place Dauphin yakınlarındaki terasında kahve içmeye çıkan Simone Signoret'i görme umudu taşıyan genç polislerle dolardı.

Müfettiş Popil masasında oturmuş çalışıyordu, aktrisin teras kapılarının açıldığı haberi gelince başını bile kaldırmadı ve kat görevlisinin çiçeklere su vermek üzere gelmesi dışında inlemeleriyle baş başa kaldı.

Penceresi açıktı ve Quai des Orfèvres ve Pont Neuf'taki Komünist gösterisinin sesleri belli belirsiz duyuluyordu. Göstericiler genellikle gençlerden oluşuyordu ve "Özgür Hannibal, Özgür Hannibal" diye şarkı söylüyorlardı. Ellerinde KAHROLSLTN FAŞİZM yazan ve ikinci sınıf bir şöhret haline gelmiş olan Hannibal Lecter'in derhal serbest bırakılmasını isteyen pankartlar vardı. *L'Humanite* ve *Le Canard Enchaîné*'de onu savunan makaleler yer alıyordu, *Le Canard* bir de *Christabel*'in yanan enkazının resmini basmış ve "Yamyamlar Kızardı" diye manşet atmıştı. *L'Humanite*'de aynı zamanda, Hannibal'ın kendi imzasını taşıyan bir bölümde, devletleştirmenin yararları ile ilgili çocukluk anılarını içeren bir dizi yayınlanmaktaydı, bu da Komünist taraftarlarını iyice coşturuyordu.

Müfettiş Popil saatine baktı ve 3 numaralı sorgu odasının bulunduğu koridora indi, bun en iyi odaydı çünkü biraz güneş görüyordu ve duvarlardaki grafitiler kalın bir beyaz boya tabakasıyla örtülmüştü. Kapının önünde bir muhafız duruyordu. Popil başıyla işaret edince, muhafız sürgüyü açıp onu içeri aldı. Hannibal odanın ortasındaki çıplak iskemlede oturuyordu. Ayak bileği masanın bacaklarından birine prangalanmıştı ve elleri de masadaki bir halkanın içindeydi.

"Demirleri çıkarın" dedi Popil muhafıza.

Hannibal "Günaydın Müfettiş" dedi.

Popil, "O burada" dedi. "Dr. Dumas ve Dr. Rutin öğle yemeğinden sonra dönecekler." Popil onu bırakıp çıktı.

Şimdi Hannibal, Leydi Murasaki odaya girdiğinde dayanabilirdi.

Kapı arkasından kapandı ve Leydi Murasaki kapıya yaslanıp elini de kapıya dayadı.

"Uyuyabiliyor musun?" diye sordu.

"Evet, gayet iyi uyuyorum."

"Chiyoh sana iyi dileklerini göndermiş. Çok mutlu olduğunu söylüyor."

"Sevindim."

"Genç erkeği mezun olmuş ve nişanlanmışlar."

"Onun adına daha çok sevinemezdim."

Bir duraksama oldu.

"İki erkek kardeşiyle birlikte küçük tip motosikletler üretiyorlarmış. Şimdiye kadar altı tane yapmışlar. Chiyoh o işte tutunacaklarını umuyor."

"Mutlaka tutunurlar - bir tane de ben alırım."

Kadınlar erkeklerden daha çabuk iyileşiyordu, çünkü yetenekleri arasında böyle bir kısım vardı ve

arzuyu da bir bakışta tanıyorlardı. Arzu eksikliğini de. Leydi Murasaki ondaki değişimi hissetmişti. Gözlerinin gerisinde kaybolan bir şey vardı.

Aklına atası Murasaki Shikibu'nun sözleri geldi ve yüksek sesle söyledi:

Sıkıntılı sular Çabuk donar.

Berrak bir gökyüzünün altında Ay ışığı ve gölge Met ve cezir gibidir.”

Hannibal da Prens Genji'nin klasik cevabını verdi: “Uzun bir aşkın anıları Çığ gibi birikir.

Tıpkı uykuda yan yana yüzen Mandarin ördekleri gibi dokunaklı.”

“Hayır” dedi Leydi Murasaki. “Hayır. Artık yalnız buz var. Gitmiş. Gitmemiş mi?”

“Siz benim için dünyadaki en değerli insansınız” dedi Hannibal, dürüst bir tavırla.

Leydi Murasaki başını eğerek onu selamladı ve odadan çıktı.

Popil'in ofisinde, Dr. Rufin ile Dr. Dumas'ı hararetli bir sohbete dalmış buldu. Rufin Leydi Murasaki'nin ellerini tuttu.

“Bana içinin sonsuza kadar donabileceğini söylemişsiniz” dedi Leydi Murasaki.

“Öyle mi hissediyorsunuz?” dedi Rufin.

“Onu seviyorum ve onu bulamıyorum” dedi Leydi Murasaki. “Siz bulabilir misiniz?”

“Ben hiç bulamadım” dedi Rufin.

Leydi Murasaki, Popil'i görmeden ayrıldı.

***

Hannibal hapisane dispanserinde çalışmaya gönüllü olmuş ve mahkemeye tıp fakültesine dönmesine izin verilmesi için dilekçe yazmıştı. Henüz yeni kurulmuş olan Polis Adli Tıp Laboratuvarı'nın şefi olan Dr. Claire DeVrie, parlak ve çekici bir kadındı ve HannibalT, analiz ve zehir tanımlama biriminde, minimum malzeme ve ekipmanla yoğun çalışmalar yapmak için son derece yararlı buluyordu. Onun adına bir mektup yazdı.

Sebepsiz neşesiyle Popil'i dayanılmaz ölçüde rahatsız eden Dr. Dumas, HannibaTa bir çıkış yolu buldu ve Amerika Baltimore'deki Johns Hopkins Tıp Merkezi'nin, yeni anatomi kitabı çizimlerini inceledikten sonra ona stajyerlik bursu teklif ettiğini açıkladı. Dumas, ahlaki maddeleri kesin terimlerle belirtmişti.

Üç hafta sonra, Müfettiş PopiTin itirazlarına rağmen Hannibal elini kolunu sallayarak Adalet Sarayı'ndan çıktı ve tıp fakültesinin üstündeki odasına döndü. Popil ona veda etmemiş, sadece bir muhafız giysilerini teslim etmişti.

Odasında bir güzel uyudu. Sabah olunca Place de Vosges'i aradı ve Leydi Murasaki'nin telefon hattının kesildiğini öğrendi. Oraya gitti ve anahtarıyla girmeye karar verdi. Telefon sehpası dışında daire bomboştı. Telefonun yanına kendisi için bir mektup bırakılmıştı. Mektuba, Leydi Murasaki'nin babasının Hiroshima'dan yolladığı kararmış bir dal ekliydi.

Mektupta, *Hoşça kal Hannibal. Ben eve dönüyorum* yazıyordu.

Akşam yemeğine giderken yanık dalı Seine'ye fırlattı. Champs de Mars restoranında, Louis'in ruhunu kurtarmak üzere bıraktığı parayla güveçte yabancı tavşan yedi. Şarapla içi ısınınca, tam bir tarafsızlıkla Louis için Latince dua etmesi gerektiğine karar verdi, belki de bir de ilahi söylemeliydi, ne de olsa onun duaları da en az St. - Sulpice'de satın alınacaklar kadar etkili olurdu.

Yemeğini tek başına yedi ama yalnız değildi.

Hannibal, kalbinin uzun kışına dalmıştı. Gece mışıl mışıl uyudu ve insanlar gibi rüyalar tarafından ziyaret edilmedi.

III

Kendimi anında Őeytan'a verirdim,
Eğer ben bizzat o olmasaydım!

J.W. VON GOETHE : Faust: A Tragedy

SVENKA'YA DORTLICH'İN babası hiç ölmeyecekmiş gibi geliyordu. İhtiyar adam iki yıldır nefes almayı sürdürüyor, tabut da muşambaya sarılı olarak Svenka'nın daracık evindeki bıçkı tezgahının üstünde bekliyordu. Salonunun büyük kısmını tabut işgal ediyordu. Bu da Svenka'nın birlikte yaşadığı kadınla sık sık tartışmasına sebep oluyordu, kadın tabutun üstü yuvarlak olduğu için büfe olarak bile kullanamadığından şikayetçiydi. Birkaç ay sonra, tabutu Svenka'nın feribotla Helsinki'den gelen insanlardan gasp ettiği konserve yiyecekleri saklamak için kullanmaya başlamıştı.

Joseph Stalin'in iki yıl süren tehlikeli temizlik hareketinde Svenka'nın üç memur arkadaşı vurulmuş, dört tanesi de Lubyanka Hapishanesi'nde asılmıştı.

Svenka gitme zamanının geldiğini görüyordu. Sanat eserleri ona kalmıştı ve bırakacak değildi. Dortlich'in bütün kontaklarını devralmamıştı ama düzgün belgeler temin edebilirdi. İsveç'te kontakları yoktu fakat Riga - İsveç arasında çalışan feribotlarda bir kez denize açıldıktan sonra bir paketle başa çıkabilecek insanları vardı.

Her şey sırasıyla idi.

Pazar sabahı saat altı kırk beşte, hizmetçi Bergid, Dortlich'in babasının yaşadığı Vilnius apartmanından çıktı. Kiliseye gidiyormuş gibi görünmemek için başını örtmemişti ve İncil'i ile eşarbını makul büyüklükteki çantasında taşıyordu.

O gideli on dakika olmuştu ki, Dortlich'in babası yattığı yerden, Bergid'den daha ağır birinin merdivenden çıktığını duydu. Sonra birisi sokak kapısının kilidini eğeliyormuş gibi sesler geldi.

Dortlich'in babası büyük bir gayretle kendini yastıklarının üstüne itti.

Sokak kapısı itilerek açılırken eşige sürttü. İhtiyar adam yanındaki komodinin çekmecesini karıştırdı ve bir Luger tabanca çıkardı. Çabalarından bitap düşmüş olarak silahı iki eliyle kavrayıp örtünün altına soktu.

Odasının kapısı açılana kadar gözlerini kapadı.

“Uyuyor musunuz Herr Dortlich? Umarım rahatsız etmemişimdir” dedi Çavuş Svenka, sivil giysiler giymiş, saçlarını arkaya yatırmıştı.

“Ah, sensin demek.” İhtiyar adamın ifadesi her zamanki gibi öfkeliydi ama gerektiği kadar güçsüz görünüyordu.

“Polis ve Gümrük Kardeşliği adına geldim” dedi Svenka. “Bir dolabı temizliyorduk ve oğlunuzun eşyalarının bir kısmını daha bulduk.”

“İstemem onları. Sizde kalsın” dedi ihtiyar adam. “Kilidi mi kırdın?”

“Kimse kapıya bakmayınca ben de kendim girdim. Evde kimse yoksa kutuyu bırakır giderim diye düşünmüştüm. Bende oğlunuzun anahtarı var.”

“Onun hiç anahtarı olmadı.”

“Bu onun maymuncuğu.”

“O zaman giderken de kilitleyebilirsin.”

“Teğmen Dortlich bana sizin ... durumunuzla ve son arzularınızla ilgili bazı sırlarını açmıştı. Kağıtları doldurdunuz mu? Belgeler sizde mi? Kardeşlik artık arzularınızı yerine getirmenin bizim

görevimiz olduğuna inanıyor.”

“Evet” dedi Dortlich’in babası. “İmzaladım ve tanıklara da gösterdim. Bir kopyası Klaipeda’ya gönderildi. Sizin bir şey yapmanıza gerek yok.”

“Evet, gerek var. Tek bir şeye.” Çavuş Svenka kutuyu bıraktı.

Yatağa yaklaşırken gülümsedi, bir koltuktan bir minder aldı, örümcek gibi yan yan gelip minderi ihtiyar adamın yüzüne bastırdı, dirseklerini de koyup bütün ağırlığıyla abandı. Ne kadar sürerdi? İhtiyar adam çırpınmıyordu.

Svenka kasığında sert bir şey hissetti, örtü altında kabardı ve Luger çalıştı. Svenka derisindeki ve içinin derinliklerindeki yanmayı hissetti ve sırtüstü düştü, ihtiyar adam silahı kaldırıp iki el daha ateş etti ve Svenka’yı göğsünden ve çenesinden vurdu, namlu kaydı ve son kurşunu da kendi ayağına sıkıştı. İhtiyar adamın kalbi hızla attı, attı ve durdu. Yatağının üstündeki saat o sırada yediyi vuruyordu ama o sadece ilk dördünü duyabilmişti.

50. PARALELİN KUZEYİNDE kar kasıp kavuruyordu, Kanada'nın doğusu, İzlanda, İskoçya ve İskandinavya kar altındaydı. İsveç Grisslehamn'da da kar fırtınası vardı ve tabutla birlikte yanaşan feribotun üstüne kar yağıyordu.

Gemi acentesi, cenaze evinden gelen adamlara dört tekerlekli bir yük arabası buldu ve tabutu ona yüklemelerine yardım etti, bir an önce gemiden inip rıhtımda bekleyen kamyonete konmasını istiyordu.

Dortlich'in babası ailesinin huzurunda ölmemişti ve arzuları net bir şekilde yerine getiriliyordu. Klaipeda ve Nehir İşçileri Birliği, dileklerinin yerine geldiğini görüyordu.

Mezarlığa giden küçük kabile, cenaze arabası, cenaze evinden gelen altı adamın bulunduğu minibüs ve iki tane yaşlı akrabayı taşıyan arabadan ibaretti.

Bunun sebebi Dortlich'in babasının unutulmuş olması değildi, çocukluk arkadaşlarının çoğu ölmüştü ve akrabalarından da ancak birkaç kişi kurtulabilmişti. Damgalanmış bir ortanca oğuldu ve Ekim Devrimi'ne karşı gösterdiği heves onu ailesinden uzaklaştırıp Rusya'ya götürmüştü. Tersane sahiplerinin oğlu, hayatını sıradan bir denizci olarak yaşamıştı. Öğle sonrasında yağın altında cenaze arabasının ardından giden iki akraba bunun ironik olduğuna karar verdi.

Dortlich'lerin aile kabristanı, gri granittendi ve kapının üstüne bir haç oyulmuştu, asma kat pencerelerinde belli ölçüde renkli cam kullanılmıştı, camlarda desen yoktu.

Vıcdan sahibi bir adam olan mezarlık bekçisi, mozolenin kapısının önündeki yolu ve basamakları süpürmüştü. Parmaksız eldivenleriyle tuttuğu büyük demir anahtar soğuktu ve kilitle çevirmek için iki elini birden kullandı. Kilit gıcırdayarak açıldı. Cenaze evinden gelen adamlar büyük çift kanatlı kapıyı açtılar ve tabutu içeri taşıdılar. Akrabalar, Komünist işçi birliği ambleminin bulunduğu kapağın mozoleye girmesine söylendiler.

Cenaze evi müdürü, "Bunu onu en iyi tanıyan insanların kardeşçe veda notu olarak düşünün" dedi ve eldiveninin ters tarafına öksürdü. Bir Komünist için pahalı görünümlü bir tabuttu ve satış fiyatını tahmin etmeye çalışıyordu.

Bekçinin cebinde bir tüp beyaz lityum yağı vardı. Taşın üstüne tabutun yerine kolayca kayabilmesi için onunla hatlar çizdi ve taşıyanlar kaldırmak zorunda kalmadan tek tarafından iterek yerine yerleştirebildiklerine sevindiler.

Katılımcılar etraflarına bakındılar. Kimse dua etmeye gönüllü değildi, o yüzden yapıyı tekrar kilitlediler ve artan karın altında araçlarına koşturdular.

Dortlich'in babası sanat eserlerinden oluşan yatağında hareketsiz ve küçülmüş olarak yatıyordu ve kalbi buz tutmaya başlamıştı.

Mevsimler gelip geçecekti. Dışarıdaki patikalardan hafif sesler duyulacak ve ara sıra da bir asma filizi bitecekti. Toz biriktikçe mozolenin camlarının rengi yumuşuyordu. Yapraklar dökülüyor, sonra kar yağıyor ve devran yeniden dönüyordu. Resimler, Hannibal Lecter'e çok aşına gelen o yüzler, anı halkaları gibi karanlığın içine yuvarlanıp gidecekti.

DURGUN SABAH havasında, Quebec'teki Lievre Nehri boyunca büyük, yumuşak yapraklar dökülüyor ve Caribou Corner Açık hava ve Hayvan Postu dükkanının eşğine tüy gibi konuyordu.

Ağaçlı yoldan, kütükten yapılmış binaya doğru tırmanan Hannibal Lecter'in başına da konuyordu o tüy gibi yapraklar. Dükkan açıldı. Maça başlamak üzere olan bir lise hokey takımının radyosundan "O Canada!"yı duyabiliyordu. Dükkanın duvarlarında hatıra hayvan başları doluydu. Tepede bir geyik vardı ve onun altında tablo gibi bir Kuzey Kutbu foku ile bir kar tavuğu, yumuşak gözlü geyik, vaşak ve karakulak Şistine modeline göre dizilmişti.

Tezgahın üstünde duran bölmeli bir tepside hayvan gözleri vardı. Hannibal çantasını yere bıraktı ve parmağıyla gözleri karıştırdı. Bir geyiğe ve ölmüş bir Sibiryalı kurduna ait olan en donuk mavi gözlerden bir çift oluştu. Gözleri tepside alıp tezgahın üstüne yan yana koydu.

Dükkan sahibi geliyordu. Bronys Grentz'in sakalına kır düşmüştü, şakakları da ağarıyordu.

"Evet? Yardımcı olabilir miyim?"

Hannibal tepsiyi bir daha karıştırdı ve Grentz'in parlak kahverengi gözlerine uyacak bir çift buldu.

"Nedir bu?" dedi Grentz.

"Bir kafa almak için geldim" dedi Hannibal.

"Hangisi, makbuzunuz var mı?"

"Duvarda göremiyorum."

"Herhalde arkadadır."

Hannibal'ın bir teklifi vardı. "Ben de gelebilir miyim? Hangisi olduğunu gösteririm."

Hannibal çantasını da yanına aldı. İçinde birkaç giysi, bir satır ve Johns Hopkins'in malıdır etiketi olan muşamba bir önlük bulunuyordu.

Savaşın sonra İngilizler tarafından dağıtılan aranan Totenkopf'lar listesiyle Grentz'in mektuplarını ve adres defterini karşılaştırmak ilginçti. Grentz'in Kanada'da, Paraguay'da ve birkaç tane de Amerika'da olmak üzere epeyce muhabiri vardı. Hannibal, Grentz'in nakit kasası sayesinde tuttuğu özel kompartımanın tadını çıkarırken, bir yandan da onun evraklarını inceledi.

Baltimore'deki stajına dönerken, Montreal'de durdu ve Grentz'in kafasını, hayvan dolduran mektup arkadaşlarından birine yolladı ve iade adresi olarak da başka birinin adını ve adresini yazdı.

Grentz'e karşı öfkeyle hareket etmemişti. Artık hiç öfke duymuyordu, rüyaları ona işkence de etmiyordu. Bu bir tatildi ve Grentz'i öldürmek kayak yapmaktan daha iyiydi.

Tren güneye, Amerika'ya doğru ilerliyordu, gayet sıcak ve konforlu. Çocukken Litvanya'ya yaptığı uzun tren yolculuğuna hiç benzemiyordu.

Geceyi New York'ta geçirebilir, Grentz'in konuğu olarak Carlyle'de kalıp bir oyun izleyebilirdi. Hem Cinayet için C'yi Ara'ya, hem de Piknik'e bileti vardı. Sahnedeki cinayetleri ikna edici bulmadığı için, Piknik'i izlemeye karar verdi.

Amerika onu büyülüyordu. Ne güzel ısınıyor ve aydınlatılıyor. Ne ilginç, kocaman arabaları vardı. Amerikan yüzleri, masum değil ama açıktı, okunabilirdi. Zamanla sahne gerisinde durmak için sanattaki ustalığını kullanacak ve izleyicilerin sahne ışıklarıyla kendinden geçmiş yüzlerini

seyredecekti ve okuyacak, okuyacak, okuyacaktı.

Karanlık çöktü ve yemek vagonundaki garson masasına bir mum getirdi, tren hareket ettikçe kadehindeki kan kırmızısı şarap da hafifçe oynuyordu. Gece, demiryolu işçilerinin buharlı su fişkırtan bir hortumla buzları kırdığı bir istasyonda uyandı, rüzgar büyük buhar bulutlarını penceresinin önünden savuruyordu. Tren minik bir sarsıntıyla tekrar hareket etti ve istasyonun ışıkları Amerika'ya doğru giden trenin yanından su gibi aktı. Hannibal'ın penceresi temizlenmişti ve yattığı yerden yıldızları görebiliyordu.

TEŞEKKÜRLER

Beni Quai des Orfevres dünyasına buyur eden ve hüzün veren bilgileriyle mükemmel öğle yemeklerini benimle paylaşan Paris polisinin Criminelle Ekibi'ne teşekkür ediyorum.

Leydi Murasaki, dünyanın ilk büyük romanı *The Tale of Genji*'yi yazan Murasaki Shikibu'nun adaşdır. Bizim kendi Leydi Murasaki'miz, Ono no Komachi'den alıntı yapmıştır ve aklındaki şiir Yosano Akiko'nundur. Hannibal'la vedalaşması *The Tale of Genji'den* alınmıştır. Noriko Miyamoto'nun edebiyat ve müzik konularında büyük yardımını gördüm.

Gördüğümüz gibi, S.T. Coleridge'nin köpeğini ödünç aldım.

İşgal sırasındaki ve savaş sonrasındaki Fransa'yı daha iyi anlamak için, Robert Gildea'nın *Marianne in Chains*'ine, Antony Beevor ve Artemis Cooper'in *1944 -1949 Paris After the Liberation*'una ve Lynn H. Nicholas'ın *The Rape of Europa'sına* borçlandım. Susan Mary Alsop'un Marietta Tree'ye yazdığı dikkate değer mektupların toplanmış olduğu *To Marietta from Paris 1945 - 1960* da epeyce yararlı oldu.

Her şeyden çok, bitmeyen desteği ve sevgisi ve sabrı için Pace Barnes'a teşekkürler.

YAZAR HAKKINDA

Thomas Harris, yazı kariyerine Birleşik Devletler ve Meksika'daki suçlar bağlamında başladı ve New York Kenti'nde Associated Press için editör ve muhabir olarak çalışıyordu. İlk romanı *Black Sunday* 1975'te yayınlandı, arkasından 1981'de *Red Dragon*, 1988'de *The Silence of the Lambs* ve 1999'da *Hannibal* geldi.